SIDNEY SHELDON

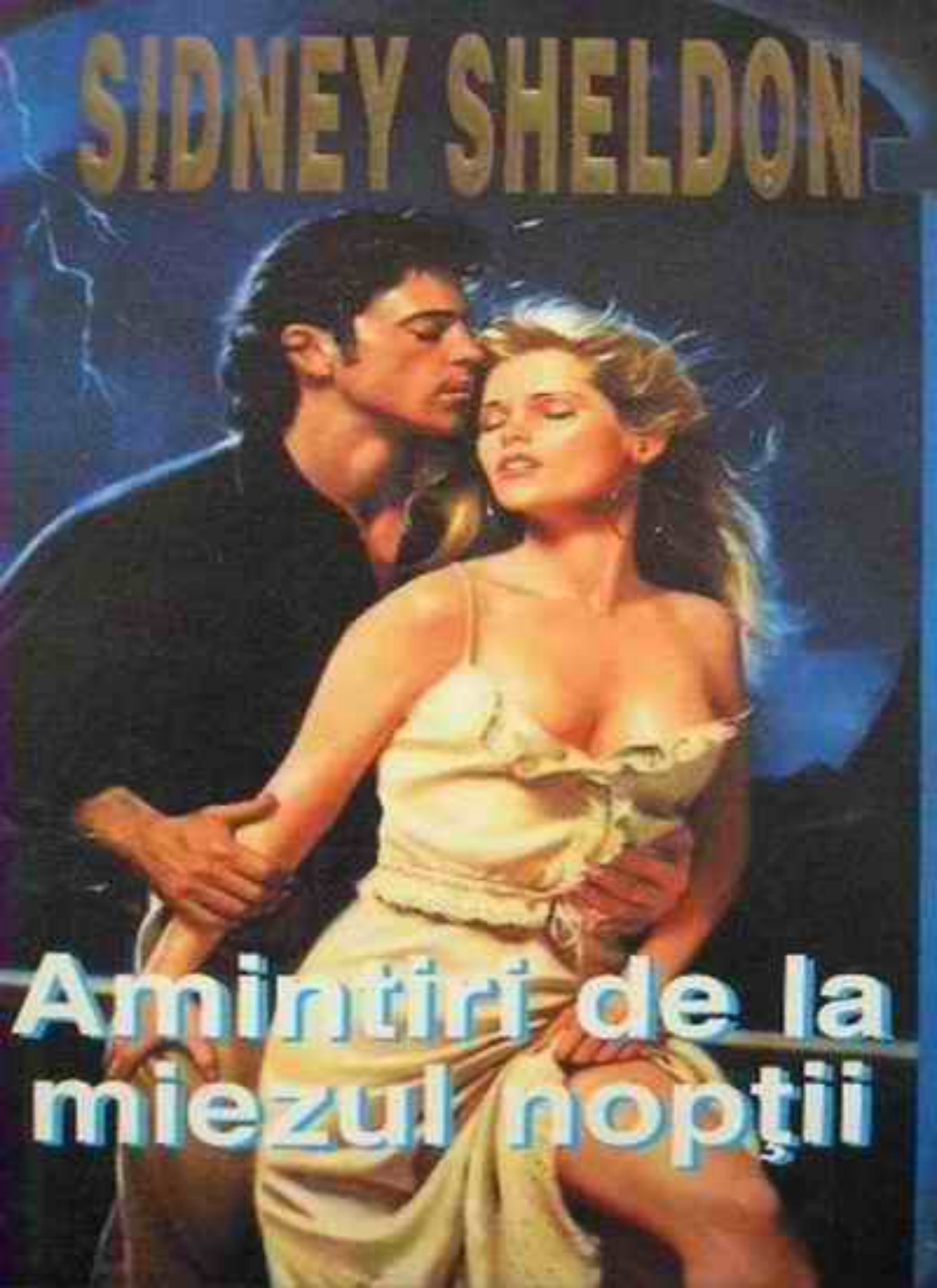

Amintiri de la miezul nopţii

"Un povestitor de clasă, față în față cu ceea ce a făcut mai bun."
USA Today

"Un alt roman de SIDNEY SHELDON pe care nu-l poți lăsa din mână."
Detroit Free Press

"Amintiri de la miezul nopții"

un roman în care supraviețuitorii se întâlnesc pentru ultimul lor joc

Bestseller

Preț 2950 lei

Sidney Sheldon

Amintiri de la miezul nopții

Memories Of Midnight
by Sidney Sheldon

© copyright 1990 by
Sheldon Literary Trust

©copyright 1995 by Editura MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin editurii ***MIRON.***

© copyright grafică Editura MIRON.

Sidney Sheldon

Amintiri de la miezul nopții

Traducere de Gicuța Nistor Cobuz

Editura MIRON
București — 1995

ISBN 973-95056-9-6

Pentru Alexandra,
cu dragoste.

Nu-mi cînta cîntece la lumina zilei,
Pentru că soarele este dușmanul îndrăgostiților,
Cîntă-mi în schimb despre umbrele întunericului
Și despre amintirile de la miezul nopții.

SAPPHO

Prolog

Kowloon - mai 1949

– Trebuie să pară un accident. Crezi că te descurci?

Era o insultă. Simțea cum îi crește furia. Aceasta era o întrebare pe care o puneai unui amator cules de pe stradă. Era tentat să-i răspundă cu sarcasm: *Oh, cred că mă descurc. Ați prefera un accident în casă? Pot aranja ca ea să-și rupă gîtul căzînd de pe scări. Ca și dansatoarea din Marsilia. Sau se poate înbăta și îneca în baie. Ca și moșenitoarea din Gstaad. Sau ar putea lua o supradoză de heroină. Scăpase de trei în felul acesta. Sau ar putea adormi în pat cu o țigară aprinsă. Ca și detectivul suedez la L'Hotel pe malul stîng al Senei. Sau poate că ați prefera un accident în afara casei? Pot aranja un accident de circulație sau prăbușirea unui avion sau dispariția pe mare.*

Dar nu a spus nimic din toate aceste lucruri, pentru că, de fapt, se temea de bărbatul din fața lui. A auzit despre el prea multe povești care te înghețau și avea toate motivele să le creadă. Nu spuse decît:

– Da, domnule, pot aranja un accident. Nu va ști nimeni.

Chiar în momentul în care a rostit cuvintele, i-a trecut prin minte gîndul: *El știe că eu știu.* Însă a așteptat reacția bărbatului.

Erau la etajul al doilea al unei clădiri din orașul cetate Kowloon, construit în 1840 de un grup de chinezi pentru a se apăra de barbarii britanici. Zidurile cetății au fost bombardate în al doilea război mondial, dar mai erau și alte ziduri care-i îneau departe pe intruși: bande de cuțitari, drogați și perverși mișunau ca iepurii pe străzile întortocheate și prin gangurile clădirilor promiscue. Turiștii erau avertizați să ocolească aceste locuri; nici chiar poliția nu se aventura pe strada Tung Tau Tsuen sau la periferiile orașului. Dincolo de fereastră se auzeau zgomotul străzii și strigătele în amalgamul de limbi ale locuitorilor orașului cetate.

Bărbatul îl studia cu ochii înghețați și tăioși. Vorbi într-un tîrziu:

– Foarte bine. Te voi lăsa să alegi singur metoda.

– Da, domnule. Este persoana ai i, în Kowloon?

– La Londra. Se numește Catherine. Catherine Alexander.

O limuzină urmată de o a doua mașină în care se aflau două gărzi de corp înarmate l-au dus pe străin la Casa Albastră din Lascar Row, în cartierul Tsim Sha Tsui. Casa Albastră era frecventată numai de anumiți oameni, persoane foarte importante. Șefi de state, stele de cinema și președinți de corporații erau clienții acestui lăcaș. Directorul se mîndrea cu discreția pentru care era cunoscut stabilimentul pe care-l conduce. Cu zece ani în urmă, una dintre tinerele care lucrau aici a discutat cu un reporter despre unii clienți, iar în dimineața următoare a fost găsită în portul Aberdeen, cu limba tăiată. La Casa Albastră se vindea orice: virgine, băieți, lesbiene, animale, bărbați. Era singurul loc cunoscut de străin, unde se mai practica arta Ishinpo, care data din secolul al zecelea. Casa Albastră era un Corn al Abundenței pentru plăcerile interzise.

De data aceasta bărbatul a comandat gemenii. Erau doi tineri cu trăsături plăcute, trupuri incredibil de frumoase și lipsiți total de inhibiții. Își aminti ultima oară cînd a fost aici – mîinile cu mîngîieri blînde, gurile fierbinți care i-au încălzit trupul. Simțea deja începutul unei erecții.

–Am ajuns, domnule.

După trei ore, mulțumit și satisfăcut, străinul a comandat șoferului să pornească spre Mody Road. Privea

prin parbriz luminile strălucitoare ale orașului care nu dormea niciodată. Chinezii îi spuneau Gau-lung – Nouă Dragoni – iar străinul își imagina acum cei nouă dragoni înlănțuind orașul cu cele nouă capete, devorîndu-i pe cei slabi și netrebnici. Dar el nu ea nici slab, nici netrebnic.

Au ajuns la Mody Road.

Preotul taoist care-l aștepta ai i părea decupat dintr-un pergament antic, îmbrăcat în roba orientală, cu barba albă, scurtă și țepoasă.

– *Jou Sahn.*

– *Jou Sahn.*

– *Gei do chin?*

– *Yat-chihn*

– *Jou.*

Preotul a închis ochii într-o rugă tăcută, mișcînd între degete un fel de mătănii. Cana de lemn din fața lui s-a umplut cu bețișoare care tremurau. Un bețișor a căzut și celelalte au încetat să mai tremure. La fel de tăcut, preotul taoist și-a consultat cărțile, apoi s-a întors spre vizitatorul său. Vorbea într-o engleză poticnită:

– Zeii spun că în curînd vei scăpa de un dușman periculos.

Bărbatul tresări încîntat. Era prea inteligent să nu știe că antica artă *Chim* era o superstiție, dar tot pentru că era inteligent, nu o ignora. Pe urmă, astăzi era o zi de bun augur – era Sfîntul Constantin, ziua lui.

– Zeii te-au binecuvîntat cu *Gunf Shui*.

– *Do Jeh*.

– *Hou Wah*.

După alte cinci minute, străinul era din nou în limuzină, în drum spre Kai Tak, aeroportul din Hong Kong, unde avionul său personal aștepta să îl ducă la Atena.

Unu

Ioannina, Grecia - iulie 1948

Se trezea țipînd în fiecare noapte, de fiecare dată din pricina aceluiași vis. Era în mijlocul unui lac, pe o furtună îngrozitoare, iar un bărbat și o femeie se străduiau să o scufunde în apa înghețată a lacului, să o înece. De fiecare dată se trezea înspăimîntată, sufocată și udă de transpirație.

Nu știa cine este ea acum, nu avea nici o amintire din trecut. Vorbea englezește – dar nu știa din ce țară vine, cum a ajuns în Grecia, dar mai ales nu știa cum a ajuns în micul lăcaș al Carmelitelor care o adăposteau.

Pe măsură ce trecea timpul, avea flashuri de memorie, scurte și efemere imagini care veneau și dispăreau în fracțiuni de secundă prea repede pentru a le înțelege, pentru a le analiza. Veneau în cele mai neașteptate

momente, o luau pe nepregătite și o aruncau în cea mai disperată confuzie.

La început a pus întrebări. Călugărițele Carmelite erau bune și înțelegătoare, dar făceau parte dintr-un ordin al tăcerii și singura cărei i se permitea să vorbească era Maica Theresa, bătrîna și fragila Maică Superioară.

– Știți cine sînt eu?

– Nu, copila mea, spunea Maica Theresa.

– Cum am ajuns aici?

– La poalele acestui munte este un sat, numit Ioannina. Anul trecut, în timpul unei furtuni, tu erai pe lac, într-o barcă. Barca s-a scufundat, dar din mila Domnului, două dintre surorile noastre te-au văzut și te-au salvat. Te-au adus ai i, în mănăstirea noastră.

– Dar... de unde veneam eu înainte de această întîmplare?

– Îmi pare rău, copila mea, nu am de unde să știu.

Nu s-a mulțumit numai cu atît. A continuat să întrebe:

– Nu a întrebat nimeni de mine? Nu a încercat nimeni să mă găsească?

Maica Theresa clătina neputincioasă din cap.

– Nimeni.

Ar fi vrut să urle de disperare. A continuat să pună întrebări.

– Ziarele... ziarele trebuie să fi scris despre dispariția mea?!

– După cum știi, nouă nu ni se permite nici o formă de comunicare cu lumea exterioară. Trebuie să accep-

tăm voința Domnului, copila mea. Trebuie să-l mulțumim pentru mila Lui. Ești în viață.

Atît a reușit să obțină de la călugăriță. La început a fost prea bolnavă pentru a se preocupa de astfel de lucruri, dar încet, pe măsură ce treceau lunile, și-a recăpătat puterea și sănătatea.

Cînd a fost în stare să se ridice și să meargă, își petrecea zilele îngrijind grădina plină de flori a mănăstirii – un curcubeu de culori în lumina incandescentă care scălda coasta Greciei, lumină celestă și translucidă, tulburată ușor de briza blîndă, care aducea aroma de lămîi și viță de vie.

Atmosfera era senină și calmă și totuși ea nu-și găsea liniștea. *Sînt pierdută,* gîndea ea, *și nimănui nu-i pasă de mine. De ce? Am făcut ceva îngrozitor? Cine sînt eu? Cine sînt? Cine sînt?*

Frînturile de imagini continuau să vină pe nepregătite, fără nici un înțeles. Într-o dimineață s-a trezit brusc – era într-o cameră, cu un bărbat dezbrăcat lîngă ea. A fost un vis? A fost ceva ce i s-a întîmplat în trecut? Cine era bărbatul acela? Cineva cu care s-a căsătorit ea? A avut un soț? Nu avea verighetă. De fapt nu avea nimic, decît veșmîntul negru al Ordinului Carmelitelor, pe care i l-a dat Maica Theresa și o broșă, o pasăre minusculă din aur, cu ochi de rubin și aripile întinse în zbor.

Era o anonimă, o străină care trăia printre străini. Nu avea pe nimeni să o ajute, nu avea un medic psihiatru care să-i spună că mintea ei a fost atît de traumatizată,

încît putea rămîne integră numai dacă uita pentru totdeauna trecutul îngrozitor.

Dar imaginile continuau să vină, din ce în ce mai iuți. I se părea că mintea ei s-a transformat dintr-o dată într-un uriaș joc de cuburi dezordonat, din care lipsea mereu cîte o imagine. Bucățile existente nu aveau nici un înțeles. A văzut în minte un studio enorm de filmare, plin cu bărbați în uniforme. Parcă se turna un film. *Am fost actriță?* Nu, ea părea să supravegheze. *Ce să supravegheze?*

Un soldat i-a dat un buchet de flori. *Trebuie să le plătești tu,* rîdea omul.

După două nopți a avut un vis cu același bărbat. Parcă își lua rămas bun de la el, pe un aeroport și s-a trezit din somn plîngînd pentru că îl pierdea pe bărbatul acela.

După acest vis nu și-a mai găsit liniștea. Nu, acestea nu era doar vise, erau crîmpeie din viața ei, din trecutul ei. *Trebuie să aflu cine am fost. Cine sînt.*

Și, pe neașteptate, într-un miez de noapte, un nume a ieșit din abisurile subconștientului său.

Catherine. Mă numesc Catherine Alexander.

Doi

Atena, Grecia

Imperiul lui Constantin Demiris nu se putea localiza pe o hartă şi totuşi el conducea un imperiu de cinci ori mai mare şi mai puternic decît multe ţări ale lumii. Era unul din cei doi sau trei cei mai bogaţi oameni din lume şi avea o putere incalculabilă. Nu avea un titlu sau poziţie oficială, dar în mod curent vindea şi cumpăra prim-miniştri, cardinali, ambasadori şi regi. Tentaculele lui Demiris erau pretutindeni, se ţeseau în zeci de ţări. Era un bărbat misterios, cu o minte strălucită şi inci ivă, cu un fizic izbitor – puţin peste înălţimea medie, piept rotund şi umeri laţi. Avea tenul închis, nasul drept, grecesc şi ochii negri de culoarea măslinei. Avea faţa unei păsări de pradă, un vultur. Cînd îşi dădea osteneala, Demiris putea fi extrem de plăcut. Vorbea opt limbi străi-

ine și era un povestitor renumit. Avea una dintre cele mai impresionante colecții de artă din lume, o flotilă de avioane personale, zeci de apartamente, castele și vile răspîndite în întreaga lume. Aprecia frumosul, iar femeile frumoase i se păreau irezistibile. Avea reputația unui amant de clasă, iar escapadele lui romantice erau la fel de pitorești, ca și aventurile lui financiare.

Constantin Demiris se mîndrea cu faptul că este patriot – steagul grec, alb-albastru, se ridica pe vila de la Kolonaki sau la Psara, insula lui privată – dar Demiris nu-și plătea taxele. Nu se simțea obligat să se conformeze regulilor aplicate oamenilor de rînd. În venele lui curgea *Ichor* – sîngele zeilor.

Aproape orice persoană venea la Demiris, dorea ceva de la el: finanțarea unui proiect de afaceri; o donație pentru o operă de caritate; sau pur și simplu puterea pe care i-o dădeau prietenîile lui. Lui Demiris îi plăcea să descifreze scopurile ascunse ale oamenilor, pentru că rareori erau fățișe. Mintea lui analitică era sceptică la adevărul de suprafață și prin urmare el nu credea nimic din ceea ce i se spunea, nu avea încredere în nimeni. Motto-ul său era: „Ține-ți prietenii aproape, dar dușmanii și mai aproape". Reporterilor care i-au relatat viața, le-a permis să vadă numai farmecul și geniul omului sofisticat, al omului de lume. Nimeni nu avea nici un motiv să suspecteze că sub această fațadă plăcută se ascundea un criminal, un răzbunător pînă la sînge, un om al cărui

instinct se repezea direct la vena jugulară.

Era neiertător şi nu uita niciodată nimic. Pentru anti ii greci *dikaiosi i,* justiţie, era adesea sinonim cu *ekdiki is,* răzbunare, iar pe Demiris îl obsedau amîndouă. Îşi amintea fiecare jignire şi aceia care au fost destul de neinspiraţi să-i fie duşmani, au fost răsplătiţi cu vîrf şi îndesat. Nu au ştiut niciodată acest lucru, pentru că mintea matematică a lui Demiris născocea scheme exacte pentru a-i răsplăti, elaborînd cu răbdare capcane, ţesînd pînza de păianjen în care erau prinşi şi distruşi duşmanii lui.

Petrecea ore întregi săpînd abisurile în care cădeau duşmanii săi. Îşi studia cu atenţie victimele, le analiza personalităţile, le cîntărea puterea şi slăbiciunile.

Într-o seară, la un dineu, Demiris a auzit un producător de film referindu-se la persoana lui cu cuvintele „Grecul acela alunecos". Demiris nu s-a grăbit să-i răspundă. Doi ani mai tîrziu, producătorul a semnat un contract cu participare internaţională pentru un film, iar rolul principal l-a primit o actriţă de renume. În această producţie producătorul a investit toţi banii săi. Demiris a aşteptat pînă cînd s-a filmat jumătate de film şi apoi a convins-o pe actriţa principală să-l abandoneze pe producător pentru o plimbare pe yachtul lui.

– Va fi ca în luna de miere, i-a spus Demiris actriţei.

Şi a fost ca în luna de miere, atîta doar că nu a existat şi o căsătorie. Filmul a fost abandonat, iar producătorul a dat faliment.

Puțini erau aceia cu care Demiris nu și-a încheiat conturile prin jocurile sale periculoase, dar el nu se grăbea. Îi plăcea să anticipeze, să plănuiască și apoi să execute. În ultimul timp nu mai avea dușmani, pentru că nimeni nu-și permitea să-i fie dușman; de aceea schemele lui se reduceau la cei din trecut.

Dar conceptul de *dikaiosi i* pe care-l avea Demiris era ca un cuțit cu două tăișuri. Așa cum nu uita niciodată ofensele, el nu uita ni i favorurile. Un pescar sărac, care i-a dat adăpost pe cînd era tînăr și fără bani, era acum proprietarul unei flote de vapoare de pescuit. O prostituată care l-a hrănit și l-a îmbrăcat cînd era tînăr și nu avea cu ce plăti, a moștenit în mod misterios un imobil cu apartamente de închiriat, iar femeia nu a știut niciodată cine este binefăcătorul ei.

Demiris era fiul unui hamal din portul Pireu. Avea paisprezece frați și surori, iar în casa lor nu a fost niciodată suficientă mîncare pe masă.

De mic copil, Demiris a arătat înclinații deosebite pentru afaceri. Cîștiga bani făcînd tot felul de lucruri după orele de școală, iar la șaisprezece ani avea destui bani să deschidă o tavernă cu hrană caldă pentru hamalii din port. Și-a găsit un partener mai în vîrstă decît el. Afacerea era rentabilă, iar partenerul l-a trișat și l-a alungat pe Demiris. I-au trebuit zece ani pentru a-l distruge pe omul acela, dar a făcut-o. Tînărul ardea de o

ambiție nestăpî ită. Nopțile stătea treaz, cu ochii străluc ind în întuneric și se gîndea, *voi fi bogat. Voi fi cunoscut. Într-o zi veți ști cu toții cine sînt eu!* Era singurul gînd cu care adormea. Habar nu avea cum o va face, știa doar că într-o zi acest lucru se va întîmpla.

În ziua în care Demiris a împlinit șaptesprezece ani, a citit din întîmplare un articol despre cîmpurile petrolifere din Arabia Saudită și în acel moment s-a deschi pentru el o ușă magică. S-a dus direct la tatăl său:

– Plec în Arabia Saudită. Vreau să muncesc î împurile petrolifere.

– *Too-sou!* Dar ce știi tu despre cîmpurile petrolifere?

– Nimic, tată, dar voi învăța.

După încă o lună, Constantin Demiris pleca de aca-

Trans-Continental Oil Corporation îi obliga pe angajații săi de pretutindeni să semneze un contract de angajare pe doi ani, dar pentru Demiris acest lucu nu avea nici o importanță. Plănuise să stea în Arabia Saudită atîta timp cît își va face o avere. Își imaginase o aventură strălucită și misterioasă, pe un pămînt exotic, cu femei exotice și cu aur negru ținînd de pretutindeni din pămînt. Realitatea a fost un adevărat șoc.

Într-o dimineață de vară, Demiris sosea la Fadili, cîmp petrolifer din mijlocul deșertului, unde nu se gă-

seau decît cîteva clădiri sumbre din piatră, înconjurate de *barastis,* colibe acoperite cu vreascuri. Erau peste o mie de lucrători necalificați, cei mai mulți dintre ei fiind saudiți. Femeile care apăreau ocazional pe potecile întortocheate și prăfuite erau îmbrăcate din cap pînă-n picioare în negru.

Demiris a intrat în clădirea unde-și avea biroul J.J. McIntyre, directorul de personal. McIntyre l-a privit curios pe tînărul care a intrat în biroul său.

– Vasăzică, ai fost angajat, eh?

– Da, domnule.

– Ai mai făcut vreodată astfel de munci, fiule?

Pentru o fracțiune de secundă Demiris a fost tentat să mintă.

– Nu, domnule.

McIntyre îi zîmbi ironic.

– O să-ți placă la nebunie aici. Ești la un milion de mile de nicăieri, mîncarea este proastă, nu te poți atinge de nici o femeie, dacă nu vrei să fii castrat și nu ai imic de făcut noaptea. Dar se plătește bine, așa-i?

– Am venit să învăț, spuse Demiris cu entuziasm.

– M'da? Atunci să-ți spun ce ar trebui să înveți mai întîi, și încă foarte repede. Te afli într-o țară musulmană. Asta înseamnă viață fără alcool. Oricine este prins că fur˜ î,i pierde mîna dreaptă. Dacă este prins a doua oară i se taie și mîna stîngă. A treia oară i se taie un picior. Dacă omori pe cineva, ești decapitat.

– Nu am de gînd să omor pe nimeni, domnule.
– Aşteaptă numai, mîrîi McIntyre, abia ai ajuns.

Locul de muncă erau un adevărat Turn Babel. Erau oameni din zeci de ţări, care vorbeau fiecare în limba lui maternă, Demiris avea ureche bună şi învăţa repede limbile străine. Oamenii munceau să construiască drumuri în deşertul neprietenos, construiau case, instalau echipamente electrice, linii de comunicaţii telefonice, făceau magazine, aduceau provizii de hrană şi apă, proiectau sisteme de drenaj, organizau sistemul de asistenţă medicală şi tînărului Demiris i se părea că fac o mie de alte lucruri foarte importante. Munceau la temperaturi de peste o mie de grade Fahrenheit, sufereau din cauza insectelor şi ţînţarilor, se îmbolnăveau de dezinterie şi friguri. Dar chiar şi aici, în inima deşertului, exista o ierarhie socială. În vîrful scalei erau oamenii pe care muncitorii îi numeau „scrobiţii", i r funcţionarii erau numiţi „coate lustruite".

Aproape toţi cei ce se ocupau de forările propriu-zise, geologi, supraveghetori de sonde, ingineri şi chimişti, erau americani, pentru că sonda de petrol a fost descoperită în Statele Unite şi americanii ştiau să o folosească. Tînărul Demiris şi-a pus în gînd să se împrietenească cu toţi. Petrecea aproape tot timpul pe lîngă forori şi punea mereu multe întrebări. Stoca informaţiile, le absorbea aşa cum nisipul însetat absorbea apa. A observat că se foloseau două metode de forare.

S-a apropiat de un muncitor care muncea lîngă o sondă de 130 de picioare.

– Mă tot întreb de ce sînt două metode de forare.

Omul i-a explicat.

– Ei bine, fiule, una este pe cablu, cealaltă pe rotativă. În ultima vreme folosim mai mult rotativele. Sînt identice toate.

– Da?

– Da. Pentru fiecare trebuie să ridici o schelă, ca aceasta, pentru a ridica echipamentul care va fi coborît în puț. Privi chipul dornic de cunoaștere al tînărului. Nu știi de ce se numește derrick- schelă, nu?

– Nu, domnule.

– Derrick este numele unui renumit călău din secolul al XVII-lea.

– Înțeleg!

– Forarea cu cablu se folosește de multe secole. Acum multe sute de ani, chinezii o foloseau pentru a săpa fîntîni. Făceau o gaură în pămînt, ridicînd o greutate de un cablu și lăsînd-o să lovească în pămînt. Așa se dislocau straturile de pămînt. Dar acum, opzeci și cinci la sută din puțuri se sapă cu rotativa.

Omul își văzu mai departe de muncă.

– Vă rog să mă iertați, cum funcționează metoda forării cu rotativa?

Omul se opri din nou.

– În loc să disloci straturile de pămînt, le sapi, adică le forezi. Vezi aici? În mijlocul sondei este un burghiu mobil, care este rotit de motor. Pe măsură ce î intea-

ză, trage după sine și o țeavă.

– Pare simplu, nu?

– Este mai complicat decît pare. Trebuie să găsești un mijloc de a îndepărta pămîntul rămas după excavare. Trebuie să separi apa și gazele din puț.

– Dacă sapă atît de mult, nu se tocește cuțitul rotativei?

– Ba da. Atunci trebuie să scoți tot echipamentul și să lași numai conducta în puț. Vrei să fi foror?

– Nu, domnule, dar am de gînd să cumpăr cîteva sonde.

– Feli itări. Acum mă lași să muncesc?

Într-o dimineață Demiris a urmărit instalarea unei sonde la un puț. A văzut că, în loc să sape adînc în pămînt, cuțitul mușca din pereții laterali și scotea la suprafață pietrele.

– De ce face asta? întrebă Demiris un muncitor.

Bărbatul se opri din muncă și ridică o sprînceană.

– Face fortificarea pereților laterali. Pietrele scoase se trimit la analiză să vedem dacă au petrol în compoziție.

– Înțeleg.

Cînd totul mergea bine, Demiris auzea petroliștii strigînd:

– Mă mut la dreapta, ceea ce însemna că mai sapă

un puț.

Demiris a observat că în pământ sînt săpate zeci de gropi mai mici.

– De ce le săpați? a întrebat tînărul curios.

– Acestea sînt puțuri de prospectare. Ele ne spun ce se află dedesubt. Compania economisește o mulțime de timp, dar mai ales bani cu ele.

– Înțeleg.

Tînărul era fascinat, iar întrebările nu mai conteneau.

– Vă rog să mă iertați, de unde știți unde să forați?

– Avem o mulțime de geologi, care măsoară grosimea straturilor și studiază probele de pământ. Mai avem și sondele cu frînghie...

– Vă rog să mă iertați, ce sînt sondele cu frînghie?

– Un fel de burghie. Cînd...

Constantin Demiris muncea de dimineața pînă la apusul soarelui, cărînd echipamente în arșița deșertului, curățînd echipamentul, conducînd camioane prin fumul gros al puțurilor care ardeau. Ardeau zi și noapte, intoxicînd aerul și făcîndu-l de nerespirat.

J.J. McIntyre îi spusese adevărul. Mîncarea era proastă, condițiile de viață erau oribile, iar noaptea nu aveai nimic de făcut. Mai rău decît atît. Demiris simțea că fiecare por îi este plin de fire de nisip. Deșertul era viu și nu puteai scăpa în nici un fel de el. Nisipul intra în baraca lui, îi intra prin haine, îi intra în pori, simțea că înnebunește. Și apoi a fost și mai rău.

A început *shamalul*. Furtunile de nisip răvășeau totul în fiecare zi, luni de zile, un vînt cumplit urla, bătea cu o asemenea intensitate încît oamenii nu se mai puteau ține pe picioare, îi înnebunea.

Demiris privea pe fereastra barăcii lui nisipurile răscolite de vînt.

– Și noi muncim pe vremea asta?

– Cred și eu, Charlie. Nu sîntem în stațiune de odihnă.

Se descoperea petrol peste tot în jurul lor. A fost descoperit un nou cîmp petrolifer la Abu Hadriya și altul la Qatif și altul la Harad, iar muncitorii erau mai ocupați ca niciodată.

Au sosit doi străini. Un geolog englez cu soția sa. Henry Potter era un bărbat de vreo șaizeci de ani, iar soția lui, Sybil avea cam trezeci de ani. Într-un alt decor, pe Sybil, ai fi descris-o ca pe o femeie obeză, cu o voce ascuțită, extrem de neplăcută. În Fadili, Sybil era o frumusețe răpitoare. Pentru că Henry Potter era mai tot timpul plecat în prospecțiuni, soția lui stătea foarte mult timp singură.

Tînărului Demiri i-a revenit sarcina să o ajute să se mute în noua lor locuință.

– Este cel mai mizerabil loc pe care l-am văzut în viața mea, se plîngea Sybil Potter. Henry mă tîrăște mereu după el prin cele mai nenorocite locuri. Nu știu de ce accept așa ceva.

– Soțul dumneavoastră face o muncă extrem de importantă, o asigură Demiris.

Femeia îi aruncă tînărului atrăgător o privire șireată.

– Soțul meu nu face toate muncile pe care ar trebuie să le facă. Înțelegi ce vreau să spun?

Demiris înțelegea foarte bine ce dorea ea să spună.

– Nu, doamnă.

– Cum te cheamă?

– Demiris, doamnă. Constantin Demiris.

– Cum te strigă prietenii?

– Costa.

– Ei bine, Costa, cred că noi doi vom deveni foarte buni prieteni. Se vede cît de colo că nu avem nimic în comun cu nenorociții de aici, nu?

– Nenorociți?

– Știi tu, străinii ăștia de aici.

– Trebuie să mă întorc la muncă, se grăbi Demiris să scape de ea.

În următoarele cîteva săptămîi, Sybil Potter a găsit tot felul de pretexte să trimită după tînărul cel chipeș.

– Henry a plecat din nou azi dimineață, i-a spus ea într-o zi. A plecat să-și facă păcătoasele de prospecțiuni, adăugă frustrată. Ar trebui să sape mai mult pe-acasă.

Demiris nu i-a răspuns. Geologul era un om foarte important în companie și Demiris nu avea de gînd să se încurce cu nevasta-sa și să-și pună în pericol slujba. Nu era sigur de ce, dar știa că într-un fel sau altul această slujbă va fi pașaportul spre tot ce a visat pînă acum. Petrolul era viitorul omenirii, iar el era hotărît să î i ia

partea lui.

Într-un miez de noapte, Sybil Potter a trimis după el. Demiris a venit la baraca lor și a ciocănit în ușă.

– Intră, o auzi pe Sybil, care era îmbrăcată într-o cămașă de noapte prin care se vedeau toate formele.

– Eu... ați vrut să mă vedeți, doamnă?

–Da, intră Costa. Uite, veioza asta nu funcționează.

Demiris își feri privirea și se îndreptă spre lampa cu pricina, începînd să o studieze.

– Nu are bec... dar simțind trupul care se freca de el, continuă... doamnă Potter...

Buzele ei erau pe buzele lui și trupul femeii îl împingea spre pat. După aceea Demiris nu s-a mai putut controla. Nu știa cînd s-a dezbrăcat, știa doar că o auzea strigînd fericită:

– Așa! Ah, da, așa! Dumnezeule, de cînd...! Oh, dragule, cît te iubesc!

Într-un tîrziu l-a cuprins frica. *Ce naiba am făcut? Dacă află Potter sînt un om terminat.*

Citindu-i parcă gîndurile, Sybil îi spuse:

– Acesta va fi micul nostru secret, dragule, nu?

Micul lor secret a durat și în următoarele cîteva luni. Demiris nu putea sub nici o formă să o evite și pentru că soțul ei era mai tot timpul plecat, Demiris nu găsea nici o scuză să nu se culce cu ea. Lucrurile s-au încîlcit și mai

tare după ce Sybil Potter s-a îndrăgostit la nebunie de el.

– Ești prea bun să muncești într-un asemenea loc, dragule. Noi doi vom pleca înapoi în Anglia.

– Casa mea este în Grecia.

– Nu mai este, spuse femeia, mîngîind trupul zvelt. Tu vii cu mine. Am să divorțez de Henry și o să ne căsătorim.

Demiris intră în panică.

– Sybil eu... eu nu am nici un ban... eu...

Femeia îl sărută cu pasiune.

– Asta nu este o problemă. Știu eu cum vom face bani, iubitule.

– Știi?

– Noaptea trecută Henry mi-a spus că tocmai a descoperit un nou zăcămînt. Știi, este foarte prețios asta. Oricum, părea foarte bucuros. Înainte de a pleca a scris un raport și m-a rugat pe mine să-l trimit. Îl am aici. Vrei să-l vezi?

Inima lui Demiris începu să bată iute.

– Da, aș... aș vrea să-l văd.

O văzu ieșind din pat, îndreptîndu-se spre masa din colțul camerei și întorcîndu-se înapoi în pat cu un plic mare.

– Deschide-l.

Demiris ezită o clipă, apoi îl deschise și luă hîrtiile. Erau cinci pagini de raport. Le răsfoi repede, apoi începu să le citească cu foarte mare atenție.

– Informațiile astea merită ceva?

Auzi, informaţiile astea merită ceva? Era un raport despre un zăcămînt care părea a fi cel mai mare din istoria petrolului. Demiri înghiţi în sec:

– Da. S-ar putea...

– Ei, i văzut? exclamă Sybil fericită. Acum avem şi bani.

Demiris oftă.

– Nu-i chiar aşa de simplu.

– De ce?

– Informaţiile sînt valoroase pentru cineva care îşi poate permite să cumpere parcele de teren în această zonă. Dar costă foarte mult.

El nu avea decît trei sute de dolari în contul de la bancă.

– Oh, nu-ţi face griji. Henry are bani. Am să scriu un cec. Cinci mii de dolari ajung?

Lui Demiris nu-i venea să-şi creadă urechilor.

– Da. Nu... nu ştiu ce să mai spun.

– Este pentru noi, dragule. Pentru viitorul nostru.

Tînărul se ridică într-un cot, gîndind cu intensitate.

– Sybil, crezi ˘ i mai putea ţine raportul pentru o zi sau două?

– Bineînţeles. Îl ţin pînă vineri. Vei avea destul timp, dragule?

El dădu încet din cap.

– Sufi ient.

Cu cei i mii de dolari pe care i-a dat Sybil – *Nu,*

nu sînt cadou, sînt împrumut, își spunea el întruna – Constantin Demiris a cumpărat parcele din terenul petrolifer, în jurul zăcămîntului potențial. Cîteva luni mai tîrziu, cînd au început forările, Constantin Demiris s-a trezit milionar peste noapte.

Lui Sybil Potter i-a dat înapoi cei cinci mii de dolari, i-a cumpărat o cămașă de noapte și el a plecat în Grecia. Sybil nu l-a mai văzut niciodată.

Trei

Există o teorie conform căreia nimic în natură nu se pierde – fiecare sunet scos vreodată, fiecare cuvînt rostit rămîn undeva suspendate în spaţiu şi timp, pînă vine vremea să ţi-l aminteşti.

Înainte de a se fi inventat radioul, cine ar fi crezut că spaţiul poate fi plin de sunete, ştiri şi voci di întreaga lume? Va veni o zi cînd ne vom putea întoarce în timp şi vom putea reasculta Discursul lui Lincoln de la Gettysburg, vocea lui Shakespeare, Jurămîntul de pe Muntele...

Catherine Alexander auzea voci din trecut, dar erau doar fragmente disparate şi o umpleau de confuzie...

„Ştii că eşti o fată deosebită, Cathy? Am simţit-o de

prima dată cînd ne-am întîlnit..."

„S-a terminat. Vreau să divorțez... Iubesc pe altcineva..."

„Știu cît de urît m-am purtat... vreau să-mi răscumpăr greșelile..."

„El a încercat să mă omoare."

„Cine a încercat să vă omoare?"

„Soțul meu."

Și vocile continuau. Erau ca un torent învolburat. Trecutul ei a devenit un caleidoscop de imagini în mișcare, care îi alergau în permanență prin minte.

Mănăstirea ar fi trebuit să fie paradisul pașnic și minunat, dar a devenit deodată ca o închisoare. *Locul meu nu este aici. Dar unde este locul meu?*

În mănăstire nu erau oglinzi, dar lîngă grădină era un bazin cu apă limpede și lină. Catherine l-a evitat cu foarte multă grijă, temîndu-se de ce i-ar putea dezvălui oglinda apei. Dar în dimineața aceea, a pornit hotărîtă spre lac, a îngenuncheat și a privit. Oglinda apei reflecta imaginea unei femei frumoase, îmbrăcată în robă de călugăriță, cu părul negru și ochii mari, verzi, triști, plini de durere... dar poate că era doar fantezia apei. A văzut o gură pregătită să zîmbească și un nas cu vîrful ușor întors în sus – da, o femeie frumoasă, în prag de treizeci de ani. Dar o femeie fără trecut și fără viitor. O femeie pierdută. *Am nevoie de ajutor,* se gîndi Catherine cu disperare, *de cineva cu care să vorbesc.* Plecă spre chilia Maicii Theresa.

– Soră...

– Da, copila mea?

– Cred... cred că vreau să consult un doctor. Cineva care să mă ajute să aflu cine sînt.

Maica Theresa o privi îndelung.

– Stai jos, copila mea.

Catherine se așeză pe un scaun de lemn, în fața unei mese lustruite de timp. Sora Theresa îi vorbi cu blîndețe:

– Copila mea, Dumnezeu este doctorul tău. Cînd va veni vremea, El te va lăsa să afli ceea ce dorește El ca tu să știi. Nici unui străin nu i se permite să treacă de zidurile lăcașului nostru.

În acel moment Catherine a avut un flash de memorie... imaginea tulbure a unui bărbat care îi vorbea în grădina mănăstirii... dar a dispărut fulgerător.

– Locul meu nu este ai i.

– Dar unde este locul tău?

Aceasta era problema.

– Nici eu nu sînt sigură. Caut ceva. Iartă-mă Soră, dar eu știu că acel ceva nu se află aici.

Maica Theresa îi studia atent chipul.

– Înțeleg. Dacă ai pleca de aici, unde ai merge?

– Nu știu.

– Am să mă gîndesc la asta, copila mea. Vom mai vorbi, foarte curînd.

– Mulțumesc, Soră.

După ce a plecat Catherine, Maica Theresa a rămas mult timp gînditoare, la masa lustruită de timp. Trebuia să ia o hotărîre grea. În cele din urmă, luă o foaie de hîrtie și începu să scrie.

„Dragă domnule, s-a întîmplat ceva și imi că trebuie să vă înștiințez. Prietena noastră comună m-a informat că dorește să părăsească mănăstirea. Vă rog sfătuiți-mă ce să fac."

Bărbatul citi biletul, apoi se rezemă de spătarul fotoliului și începu să analizeze consecințele mesajului. *Așa deci! Catherine Alexander vrea să se întoarcă din morți. Foarte rău. Va trebui să mă descotorosesc de ea. Cu grijă. Cu foarte multă grijă.*

Primul pas era să o scoată din mănăstire. Demiris hotărî că trebuie să-i facă o vizită Maicii Theresa.

În dimineața următoare, Demiris i-a spus șoferului să-l ducă la Ioannina. Străbătînd cîmpurile Greciei Constantin Demiris se gîndea la Catherine Alexander. Își aminti ce frumoasă era atunci înd a văzut-o prima dată. Era inteligentă, nostimă și spirituală, era încîntată că se află în Grecia. Avea tot ce îșI dorea, gîndi Demiris. Apoi, zeii s-au răzbunat. Catherine era căsătorită cu unul din piloții săi și căsni ia lor devenise un iad. Aproape peste noapte ea îmbătrî ise cu zece ani, devenind o alcoolică

grasă și umflată. Demiris oftă. *Ce pierdere.*

Demiris se afla în biroul Maicii Theresa.

– Îmi pare rău că v-am deranjat pentru acest lucru, se scuză Maica Theresa, dar copila nu are unde merge...

– Ai făcut ceea ce trebuia, Soră. Își amintește ceva din trecut?

Maica Theresa clătină cu tristețe din cap.

– Nu, biata de ea... se apropie de fereastră este acolo, în grădină.

Constantin Demiris se apropie de ea și privi pe fereastră. În grădină erau mai multe călugărițe, cu spatele la el. Așteptă. Una dintre ele se întoarse și el îi văzu fața. I se tăie respirația. Era frumoasă. Ce s-a întîmplat cu femeia aceea grasă și dezgustătoare?

– Este cea din mijloc, spuse Maica Theresa.

– Da.

– Ce să fac cu ea?

Atenție!

– Am să mă gîndesc, spuse Demiris. Voi lua legătura cu dumneavoastră.

Constantin Demiris trebuia să ia o hotărîre. Înfățișarea Catherinei Alexander l-a luat prin surprindere. Se schimbase radical. *Nimeni nu va ști că este aceeași fe-*

meie, se gîndi el. Și ideea care-i trecu prin minte fu atît de diabolic de simplă, încît Demiris începu să rîdă.

În aceeași seară, Demiris a scris o scrisoare Sorei Theresa.

Este un miracol, se gîndea Catherine. *Un vis devenit realitate.* Maica Theresa venise în chili i, după masa de dimineață.

– Am vești pentru tine, copila mea.

– Da?

Maica Theresa alegea cu multă grijă cuvintele.

– Vești foarte bune. Am scris unui prieten al mănăstirii despre tine și el dorește să te ajute.

Catherine simțea cum i ima îi bate să-i spargă pieptul.

– Să mă ajute... Cum?

– Acest lucru ți-l va spune el. Dar să știi că este un om foarte bun și generos. Vei pleca de la noi.

Deodată, aceste cuvinte i-au trimis un fior de gheață pe șira spinării. Va intra într-o lume ciudată și necunoscută, despre care nu își amintea nimic. *Și cine era acest binefăcător al ei?*

Maica Theresa nu i-a spus decît:

– Este un om foarte atent. Ar trebui să-i fii recunoscătoare. Va trimite mașina să te ia, luni dimineața.

În următoarele două nopți, Catherine nu a putut dormi. Ideea că va părăsi mănăstirea și va pleca în lume i se părea deodată înspăimântătoare. Se simțea pierdută și lipsită de apărare. *Poate că ar fi mai bine pentru mine, dacă nu aș afla cine sînt. Te rog, Doamne, ai grijă de mine.*

Luni dimineața, la ora șapte, limuzina era în fața mănăstirii. Catherine a stat trează toată noaptea, gîndindu-se la viitorul ei nesigur și necunoscut.

Maica Theresa a condus-o la poarta care ducea spre lumea din afară.

– Ne vom ruga pentru tine. Ține minte, dacă te hotărăști să te întorci la noi, vei avea întotdeauna un loc al tău.

– Mulțumesc, Soră, îmi voi aminti.

Dar în sufletul ei, Catherine era convinsă că nu se va mai întoarce niciodată aici.

Lunga călătorie de la Ioannina la Atena a umplut sufletul Catherinei de emoții conflictuale. Era extraordinar de palpitant să te afli dincolo de zidurile mănăstirii și totuși exista ceva amenințător în această lume de dincolo. Va afla oare ce lucruri îngrozitoare a trăit în viața ei trecută? Aveau oare aceste lucruri vreo legătură cu visul ei repetat, în care cineva încerca să o înece?

Spre după-amiază au ajuns în niște sate, apoi, în sfîrșit, la Atena – în inima unui oraș care pulsa de viață. Catherinei i se părea ciudat de ireal, și totuși, ciudat de familiar. *Am mai fost și altă dată aici*, se gîndi Catherine emoționată.

Șoferul mergea spre est și după cincisprezece minute erau la o reședință imensă, ridicată pe vîrful unui deal. Au trecut prin porțile masive de metal și s-au oprit în fața casei, în capătul unei alei străjuite de chiparoși maiestuoși. Era o vilă de tip mediteranean, înconjurată de statuete. Șoferul i-a deschis portiera și Catherine a ieșit din mașină. În fața ușii așteptau un bărbat.

– *Kalimehra*. Cuvintele de salut au ieșit pe nepregătite de pe buzele Catherinei. Dumneavoastră... dumneavoastră sînteți persoana pe care am venit să o văd?

– Oh, nu, domnul Demiris vă așteaptă în bibliotecă.

Demiris. Era un nume pe care nu-l mai auzise niciodată. De ce dorea să o ajute?

Catherine îl urmă pe bărbat într-un hol cu tavanul jos și pardoseala din dale de marmură italiană.

Camera de zi era spațioasă, cu tavanul înalt, cu multe fotolii și canapele. Un întreg perete era acoperit de un tablou imens de Goya. Cînd au ajuns în fața bibliotecii, bărbatul se opri.

– Domnul Demiris este înăuntru, vă așteaptă.

Pereții camerei erau albi, cu intarsii aurii. De sus pînă jos erau rafturi, pline de cărți legate în piele, încrustate cu aur. În spatele unui birou enorm, stătea un bărbat.

Cînd o văzu intrînd, o privi, apoi se ridică. Căută pe fața ei un semn de recunoaștere, dar nu îl găsi.

– Bine ai venit. Eu sînt Constantin Demiris. Tu cine ești?

Întrebarea suna formal. *Oare ea își amintea numele?*

– Catherine Alexander.

Bărbatul nu avu nici o reacție.

– Bine ai venit, Catherine Alexander. Te rog să iei loc.

El se așeză pe un scaun chiar în fața ei. De aproape era și mai frumoasă. *Este minunată,* se gîndi Demiris. *Chiar așa, îmbrăcată în vești*nte de călugăriță. *Este o rușine să distrugi un lucru atît de frumos. Cel puțin va muri fericită.*

– Este... este foarte drăguț din partea dumneavoastră că mă primiți, spuse Catherine. Nu înțeleg de ce dumneavoastră...

Demiris zîmbi cu multă bunăvoință.

– Este foarte simplu. Din cînd în cînd o ajut pe Maica Theresa. Mănăstirea are foarte puțini bani și fac din cînd în cînd cîte ceva pentru călugărițe. Cînd mi-a scris despre dumneata și m-a întrebat dacă nu te pot ajuta, i-am scris că aș fi fericit să încerc.

– Este foarte... Se opri neștiind cum să continue. V-a spus Maica Theresa că... că mi-am pierdut memoria?

– Da, mi-a spus ceva. Demiri întrebă cu nepăsare: Cît de multe îți amintești?

– Știu cum mă cheamă, dar nu știu de unde vi cine sînt. Adăugă plină de speranță: Poate că voi găsi

pe cineva la Atena, care mă cunoaște.

Constantin Demiris simți un frison de alarmă. Era ultimul lucru din lume pe care și-l dorea.

– Sigur, sigur, este posibil, spuse foarte atent. Dar, ce-ar fi să discutăm aceste lucruri mâine dimineață? Din nefericire, acum trebuie să plec la o întrunire. Am dat dispoziție să ți se pregătească un apartament aici. Cred că te vei simți bine.

– Eu... nici nu știu cum să vă mulțumesc.

Demiris dădu din mână pentru a alunga scuzele.

– Nu este nevoie. Vom avea grijă de tine aici. Te rog să te simți ca acasă.

– Mulțumesc, domnule...

– Prietenii îmi spun Costa.

O cameristă a condus-o pe Catherine într-un dormitor fantastic, vopsit în nuanțe de alb blând, cu un pat imens acoperit cu mătase, canapele și fotolii albe, mese și lămpi antice și tablouri impresioniste pe pereți. Draperiile într-o nuanță blândă de verde marin opreau soarele să inunde camera. Prin fereastră Catherine văzu în depărtare turcoazul mării. Camerista o informă:

– Domnul Demiris a dispus să vi se trimită o colecție de îmbrăcăminte aici. Puteți alege tot ce doriți.

Pentru prima dată Catherine deveni conștientă că era îmbrăcată în roba de călugăriță.

– Mulțumesc, spuse ea.

Se cufundă în patul moale, simțind că trăiește un vis frumos. Cine era acest străin și de ce era atît de generos cu ea?

După o oră, un camion plin cu haine, parcă în fața intrării. O modistă fu condusă în camera Catherinei.

– Sînt madame Dimas. Ia să vedem ce avem de făcut! Vreți vă rog să vă dezbrăcați?

– Nu...poftim?

– Vreți vă rog să vă dezbrăcați? Nu prea pot vedea multe la dumneavoastră sub hainele acestea.

Cît timp trecuse de cînd nu a mai stat goală în fața altei persoane? Începu să-și scoată stînjenită roba. Cînd a rămas goală în fața doamnei Dimas, femeia a început să o studieze cu ochi de profesionistă. Era impresionată.

– Aveți o siluetă foarte plăcută. Cred că vom reuși să vă facem pe plac.

Două asistente intrară cu cutii de rochii și lenjerie, bluze, fuste și pantofi.

– Eu... eu nu-mi pot permite toate aceste lucruri, începu Catherine să protesteze, eu nu am bani.

Modista începu să rîdă.

– Nu cred că banii vor fi o problemă. Are grijă domnul Demiris de asta.

Dar de ce?

Materialele mătăsoase îi provocau amintiri tactile ale hainelor pe care le-a purtat altădată. Era înconjurată de

mătăsuri, materiale din bumbac și tweed, într-o efuziune de culori.

Cele trei femei erau iuți și eficiente, iar după două ore, Catherine avea jumătate de duzină de costume extrem de frumoase. Era copleșită. Stătea în mijlocul camerei și nu știa ce să facă cu persoana ei.

Îmbrăcată din cap pînă-n picioare și nu am încotro s-o iau. Dar există un loc unde trebuia să meargă – în oraș. Cheia a tot ce i s-a întîmplat în viața ei trecută, era Atena. Era convinsă de asta. Se ridică în picioare. *Hai, străinule. Plecăm să descoperim cine ești.*

Catherine mergea la întîmplare prin casă. Majordomul se apropie de ea.

– Vă pot fi de folos?

– Da. Aș... aș vrea să merg în oraș. Mi-ați putea chema un taxi?

– Sînt sigur că acest lucru nu va fi necesar, domnișoară. Avem o mașină la dispoziția dumneavoastră. Voi discuta cu șoferul.

Catherine ezită.

– Mulțumesc.

Oare se va supăra domnul Demiris dacă ea va pleca în oraș? Dar nu i-a spus să nu meargă!

Cîteva minute mai tîrziu era așezată comod în mașina care o ducea la Atena.

Catherine era ameţită de zgomotul clocotitor al oraşului şi de succesiunea impresionantă de ruine şi monumente care erau pretutindeni în jurul ei. Şoferul arătă în jurul său şi spuse cu mîndrie:

– Acesta este Parthenonul, domnişoară, acolo sus, în vîrful Acropolisului.

Catherine privi gînditoare monumentul alb.

– Dedicat zeiţei Atena, zeiţa înţelepci ii, se trezi vorbind cu voce tare.

– Studiaţi istoria greacă, domnişoară?

Lacrimi de neputinţă începură să-i ude obrajii.

– Nu ştiu, şopti ea. Nu ştiu.

Treceau acum pe lîngă alte ruine.

– Acela este teatrul lui Herodes Atticus. După cum vedeţi o parte din ziduri mai stau încă în picioare. Avea o capacitate de mai mult de cinci mii de locuri.

– Şase mii două sute ci izeci şi şapte, spuse Catherine.

Printre aceste ruine atemporale se ridicau peste tot clădiri moderne. Era un amestec exotic de trecut şi prezent. Maşina trecu pe lîngă un parc din centrul oraşului, cu zeci de fîntîni arteziene, care dansau vesel în soare. Pe toate aleile parcului se aflau mese acoperite cu feţe de masă verzi şi portocalii, umbrite de copertine albastre ca şi cerul de vară.

Am mai văzut acest loc, se gîndi Catherine simţind cum îi îngheaţă mîi ile. *Şi am fost fericită atunci!*

Aproape în fața fiecărei clădiri, pe trotuar, erau cafenele. Peste tot erau flori proaspete, o explozie de culori violente. Mașina intra în Piața Syntagma. Trecînd pe lîngă un hotel, Catherine strigă agitată:

– Oprește, te rog!

Șoferul opri într-o curbă. Catherine respira agitat. *Recunosc acest hotel. Am locuit aici.*

Vorbi cu voce tremurîndă:

– Aș vrea să cobor ai Ai putea să vii să mă iei peste... două ore?

– Desigur, domnișoară.

Șoferul coborî i îi deschise portiera, iar Catherine în aerul înăbușitor. Îi tremurau picioarele.

– Nu vă simțiți bine, domnișoară?

Nu reuși să-i răspundă. Parcă se afla pe marginea unei prăpăstii, gata să cadă în necunoscutul înspăimîntătorul abis.

Se pierdu în mulțimea trecătorilor, care mergeau grăbiți pe străzile aglomerate și zgomotoase. După liniștea și singurătatea de la mănăstire, totul părea ireal acum. Catherine se îndrepta spre Plaka, cartierul antic al Atenei, chiar în inima orașului. Străzi înguste și sinuoase, trepte de piatră tocite duceau spre case mărunte, cafenele, magazine și ruine albe, spălate de vreme. Mergea călăuzită de un instinct, pe care nu încerca să-l controleze. Trecu pe lîngă o tavernă din vîrful unei ruine,

de unde se vedea oraşul. Se opri şi privi în jurul său. *Am stat la masa aceea. Mi-au dat o listă de menu în limba greacă. Eram trei.*

„Ce ai dori să mănînci?" m-au întrebat.

„Nu ai vrea să comanzi în locul meu? Mi-e teamă că l-aş putea mînca pe proprietar."

Au ris toţi trei. Dar cine erau ei?

Un chelner s-a apropiat de Catheri

– Boro na sas voithiso?

– Ochi efharisto.

Vă servesc cu ceva? Nu, mulţumesc. De unde am ştiut să vorbesc aşa? Sînt grecoaică?

Se îndepărtă grăbită, de parcă o dirija cineva. Părea să ştie exact unde merge.

Totul îi părea cunoscut. Dar nimic. *Dumnezeule,* se gîndi ea. *Înnebunesc. Halucinez.* Trecu pe lîngă o cafenea unde citi „Treflinkas". O amintire începu să o sî ţie în adîncurile memoriei. Aici i s-a întîmplat ceva, ceva important. Nu-şi amintea ce.

Plecă mai departe pe străzile înguste şi aglomerate, iar la Voukourestiou o luă la dreapta. De-a lungul străzii erau magazine. *Obişnuiam să vin aici la cumpărături.* Începu traversarea străzii, cînd, de după colţul străzii apăru un Sedan albastru şi trecu la cîţiva centimetri de ea.

Îşi aminti o voce care-i spunea: *grecii nu au făcut tranziţia la automobile. În sufletul lor, ei încă mai călăresc asi i. Dacă vrei să cunoşti sufletul grecilor, nu citi*

cărți turistice; citește tragediile antice. Sîntem plini de pasiune, cunoaștem profunzimea bucuriilor și a durerilor și încă nu am învățat să le acoperim cu valul civilizației.

Cine i-a spus aceste cuvinte?

Un bărbat se apropia în grabă, privind-o fix. Se opri, de parcă ar fi cunoscut-o. Era înalt, brunet și Catherine era sigură că nu l-a văzut niciodată. Și totuși...

– Bună ziua, spuse, parcă încîntat că o întîlnește.

– Bună ziua. Catherine inspiră adînc. Mă cunoașteți?

Bărbatul începu să rîdă.

– Sigur că te cunosc!

Catherine tresări. În sfîrșit va afla ceva din trecutul ei. Dar cum să întrebi un străin, „Cine sînt eu?"

– Am... am putea vorbi? întrebă Catheri

– Cred că ar fi bine să vorbim.

Era în pragul panicii. Misterul identității sale era pe punctul de a se dezlega. Și totuși, simțea o spaimă îngrozitoare. *Dar dacă nu vreau să știu? Dacă am tăcut ceva îngrozitor?*

Bărbatul o ducea spre o tavernă în aer liber.

– Mă bucur că am dat peste tine, spuse el.

Catherine înghiți cu greu.

– Și eu.

Un chelner le oferi o masă.

– Vrei să bei ceva? o întrebă bărbatul.

– Nu, nimic.

Avea atîtea întrebări. *De unde să încep?*

– Eşti foarte frumoasă, începu bărbatul. Asta se numeşte soartă, nu crezi?

– Da, acceptă Catherine începutul, tremurînd de emoţie. Inspiră adînc. Eu... unde ne-am mai întîlnit?

Omul zîmbi.

– Este important, *koritsimon?* La Paris sau Roma, la curse, la un dineu. Îi luă mîna şi o strînse. Eşti cea mai drăguţă din zona asta. Ce tarif ai?

Catherine îl privi, neînţelegînd un moment, apoi sări în picioare îngrozită.

– Hei! Ce s-a întîmplat? Îţi dau cît vrei...

Catherine se întoarse şi o luă la fugă. După primul colţ de stradă încetini; plîngea umilită.

În faţa ei era o tavernă pe geamurile căreia scria *Madame Piris – ghicitoare.* Catherine înceti i şi se opri. *O cunosc pe Madame Piris. Am mai fost aici.* Inima a început să-i bată cu putere. Simţea că aici, dacă intra pe uşa întunecată, aici va începe sfîrşitul misterului. Deschise uşa şi intră. Îi trebuiră cîteva secunde să se obişnuiască cu întunericul încăperii. Într-un colţ era un bar, care i se părea familiar. Un chelner se apropie şi îi vorbi în greceşte:

– *Kalimehra.*

– *Kalimehra. Pou ineh Madame Pi*

– *Madame Piris?*

Chelnerul îi făcu semn să se aşeze la o masă într-un colţ al încăperii. Totul era exact cum îşi amintea.

O femeie incredibil de bătrînă, îmbrăcată în negru, cu o față brăzdată de riduri adînci, se apropie de masă.

– Ce pot face...? Se opri, privind îngrozită chipul Catherinei. Deschise ochii larg. Te-am mai văzut odată, dar chipul tău... Strigă speriată: Te-ai întors!

– Știi cine sînt? întrebă Catherine nerăbdătoare.

Dar femeia continua să o privească fix, îngrozită.

– Nu! Tu ești moartă! Pleacă! Pleacă!

Catherine gemu, simțind cum i se ridică părul în vîrful capului.

– Vă rog... eu nu vreau decît...

– Pleacă, doamnă Douglas!

– Dar trebuie să știu...

Bătrîna își făcu semnul crucii, se întoarse și fugi.

Catherine rămase nemișcată, tremura; apoi fugi în stradă.

Auzea vocea bătrî – *Doamna Douglas!*

Și atunci, parcă s-au deschis zăgazurile și o mulțime de scene vii începură să-i inunde mintea, un caleidoscop care scăpase de sub control. *Sînt doamna Larry Douglas.* Vedea chipul frumos al soțului său. A fost îndrăgostită la nebunie de el, dar s-a întîmplat ceva, ceva nu a mers. Ceva...

Următoarea imagine era a ei, încercînd să se sinucidă și apoi trezindu-se într-un spital.

Catherine stătea în mijlocul străzii, temîndu-se că nu o vor mai ține picioarele. Lăsa imaginile să o invadeze.

A băut foarte mult, pentru că l-a pierdut pe Larry. Dar după aceea el s-a întors. Erau în apartamentul lor și Larry îi spunea: „Știu cît de urît m-am purtat. Vreau să-mi repar greșelile, Cathy. Te iubesc. Nu am iubit niciodată cu-adevărat pe nimeni altcineva. Vreau să-mi mai dai o șansă. Ce-ai zice să plecăm într-o a doua lună de miere? Știu un loc minunat unde putem merge. Se numește Ioannina."

Și apoi a început coșmarul.

Imaginile care-i veneau acum în minte erau cutremurătoare.

Se afla pe vîrful unui munte, împreună cu Larry, pierdută într-un nor, iar el venea spre ea cu mîinile întinse, gata să o împingă în prăpastie. În ultimul moment au venit niște turiști și acest lucru a salvat-o.

Și apoi peștera, grotele.

„Recepționerul mi-a spus că sînt niște peșteri ici. Spune că toți tinerii veniți în luna de mi re merg să le viziteze."

Și au plecat la peșteri și Larry a dus-o adînc, în pîntecul lor și a lăsat-o acolo, să moară.

Catherine își acoperi urechile cu mîi ile, pentru a opri gîndurile care o copleșeau.

A fost salvată și dusă înapoi la hotel și doctorul i-a dat un sedativ. Dar în toiul nopții ea s-a trezit și l-a auzit pe Larry vorbind cu amanta lui în bucătărie, plănuiau să o omoare și vîntul le acoperea cuvintele.

„Nimeni nu va ști niciodată"

„Ți-am spus să ai grijă de..."
Ceva nu a mers. Ei nu pot..."
„... Acum, cît doarme".

Își amintea cum a fugit în ploaie, pe o furtună teribilă, cum a fost urmărită de ei, cum a urcat într-o barcă, vîntul a împins barca în mijlocul lacului. Barca a început să se scufunde, iar ea și-a pierdut cunoștința.

Catherine se prăbuși pe o bancă de pe trotuar, prea epuizată pentru a se mișca. Coșmarurile ei au fost reale. Soțul ei și amanta lui au încercat să o omoare.

Se gîndi din nou la străinul care a vizitat-o la mănăstire, la scurt timp după ce a fost salvată. I-a dat o pasăre din aur, cu ochii de rubin și aripile întinse. *„Nimeni nu-ți va mai face rău. Oamenii cei răi au murit".* Încă nu reușea să-și amintească bine chipul acelui om.

Tîmplele îi zvîcneau.

Într-un tîrziu, se ridică încet de pe bancă și se îndreptă spre locul de întîlnire cu șoferul, șoferul care o va duce la Constantin Demiris, unde va fi în siguranță.

Patru

– De ce ai lăsat-o să plece? întrebă Constantin Demiris.

– Îmi pare rău, domnule, se scuză majordomul. Nu mi-ați spus că nu are voie să plece, așa că...

Demiris făcu un efort să pară calm.

– Nu are nici o importanță. Probabil că va veni în curînd.

– Mai doriți ceva, domnule?

– Nu.

Îl privi pe majordom ieșind din cameră, apoi se apropie de fereastră și privi grădina impecabilă. Era periculos pentru Catherine Alexander să apară deodată pe străzile Atenei, unde o putea recunoaște cineva. *Păcat că nu o pot lăsa să trăiască. Dar, întîi de toate, răzbunarea. Va trăi pînă cînd îmi voi lua revanșa. Întîi mă voi*

simți bine cu ea. O voi trimite departe de aici, undeva unde nu o va cunoaște nimeni. La Londra sînt în siguranță. Acolo o și putem urmări. Îi voi da de lucru la birourile mele din Londra.

O oră mai tîrziu, cînd Catherine s-a întors acasă, Constantin Demiris a văzut imediat schimbarea petrecută cu ea. Parcă se ridicase brusc o cortină întunecată și Catherine revenise la viață. Era îmbrăcată cu un elegant costum de mătase albă și Demiris a rămas uimit de înfățișarea ei. *Nostim*, se gîndi el. *Sexy*.

– Domnule Demiris...

– Costa.

– Eu... am aflat cine sînt și... și ce s-a întîmplat. Chipul lui nu trăda nimic.

– Adevărat? la loc, draga mea, și povestește-mi.

Catherine era prea agitată să stea pe un scaun. Începu să măsoare covorul, cu mișcări bruște, iar cuvintele curgeau șuvoi:

– Soțul meu și... și amanta lui, Noelle, au încercat să mă omoare. Se opri ,i îl privi neliniștită. Vi se pare o nebunie? Eu... eu nu mai știu. Poate că este.

– Continuă, draga mea, o îmbie el molatec.

– Niște călugărițe de la mănăstire m-au salvat. Soțul meu a lucrat pentru dumneavoastră, nu-i așa?

Demiris ezită, căutînd cu multă atenție cuvintele.

– Da.

Oare cît de mult să-i spună?

– A fost unul din piloții mei. Am simțit un fel de responsabilitate față de tine. Numai...

Dar Catherine îl înfruntă.

– Înseamnă că ați știut ci înt! De ce nu mi-ați spus?

– Mi-a fost teamă să nu-ți provoc un șoc, se explică Demiris blînd. M-am gîndit că este mai bine să descoperi singură...

– Știți ce s-a întîmplat cu soțul meu și... și femeia aceea? Unde sînt acum?

Demiris o privi direct în ochi.

– Au fost executați.

Bărbatul văzu cum Catherinei i se scurge sîngele din obraji. Scoase un sunet dezarticulat. Simți deodată că este prea slăbită și se prăbuși pe un scaun.

– Nu mai...

– Au fost executați de către stat, Catherine.

– Dar... de ce?

Atenție. Pericol.

– Pentru că au încercat să te omoare.

Catherine se încruntă.

– Nu înțeleg. De ce să îi execute statul? Eu trăiesc...

Demiris o întrerupse.

– Catherine, legile Greciei sînt foarte severe. La noi justiția se mișcă repede. A fost un proces public. Au fost mulți martori care au depus mărturie că soțul tău și Noelle Page au încercat să te omoare. Au fost condamnați

la moarte.

– Este greu de crezut, spuse Catherine amețită. Procesul...

Constantin Demiris se apropie de ea și-i puse o mînă pe umăr.

– Trebuie să uiți trecutul. Ei au încercat să-ți facă un rău și au plătit pentru asta. Continuă pe un ton optimist: Cred că noi doi trebuie să discutăm despre viitor. Ai planuri de viitor?

Catherine nu-l auzea. *Larry*, se gîndea ea, *frumosul chip al lui Larry, zîmbetul lui, brațele lui, vocea lui...*

– Catherine...

Îl privi trezită din reverie.

– Îmi pare rău. Ce-ai spus?

– Ai planuri de viitor?

– Nu, nu... nu știu ce voi face. Cred că aș putea rămîne la Atena să...

– Nu, o întrerupse Demiris ferm. Nu cred că este o idee bună. Ai avea prea multe amintiri neplăcute. Eu te sfătuiesc să părăsești Grecia.

– Dar nu am unde merge.

– Eu m-am gîndit la asta, spuse Demiris. Am birouri la Londra. Ai lucrat într-o vreme pentru un om numit William Fraser, la Washington. Își amintești de asta?

– William...?

Da, își amintea! A fost cea mai fericită perioadă din viața ei.

– Ai fost asistent administrativ, sau cam așa ceva.

– Dar, eu...

– Ai putea face aceeași muncă pentru mine, la Londra.

Catherine ezită.

– Nu știu. Nu vreau să par nerecunoscătoare, dar...

– Înțeleg. Știu, ți se pare că totul se derulează foarte repede, spuse Demiris cu simpatie. Ai nevoie de timp să te gîndești la toate aceste lucruri. Știi ce? Vei lua cina în liniște, în camera ta, iar mîine dimineață vom mai discuta despre asta, vrei?

Ideea cu cina în camera ei a fost o inspirație de ultim moment. Nu-și permitea ca soția lui să dea peste Catherine prin casă.

– Sînteți foarte atent, spuse Catherine, și foarte generos. Hainele...

El o bătu pe umăr și îi ținu mîna o fracțiune de secundă prea mult, pentru a o întrerupe.

– Îmi face o plăcere deosebită, Catherine.

Stătea în camera ei și privea soarele strălucitor care împrăștia pe oglinda Mării Egee o explozie de culori. *Nu are rost să-ți amintești trecutul. Nu trebuie să te gîndești decît la viitor. Mulțumesc lui Dumnezeu că mi l-a scos în cale pe Constantin Demiris.* Dacă nu era el, ea nu ar fi avut pe nimeni, iar el i-a oferit o slujbă la Londra. Să o accept? Gîndurile i-au fost întrerupte de o bătaie în ușă.

– Am adus cina, domnișoară.

Mult timp după ce a plecat Catherine, Constantin Demiris a rămas în bibliotecă, gîndindu-se la conversația lor. Noelle. O singură dată în viață și-a permis Demiris să piardă controlul asupra propriilor emoții. S-a îndrăgostit profund de Noelle Page și ea a devenit amanta lui. Nu a cunoscut niciodată o asemenea femeie. Avea cunoștințe de artă și muzică, afaceri, devenise indispensabilă. Nu l-a surprins niciodată nimic la Noelle. Îl obseda. Era cea mai frumoasă, cea mai senzuală femeie pe care o întîlnit-o vreodată Demiris. A renunțat la cariera ei strălucită pentru a fi alături de el. Noelle i-a provocat emoții pe care nu le-a trăit niciodată. Era iubita, confidenta și prietena lui. Demiris a avut deplină încredere în ea, iar ea l-a trădat și l-a înșelat cu Larry Douglas. A fost o greșeală pe care Noelle a plătit-o cu viața ei. Constantin Demiris a aranjat cu autoritățile ca trupul ei să fie îngropat la Psara, insula lui din Marea Egee. Toată lumea a remarcat acest gest frumos și sentimental. Dar nimeni nu a știut că Demiris a dorit acest lucru numai pentru a putea călca în picioare mormîntul tîrfei trădătoare. Pe noptiera lui se afla fotografia Noellei, îl privea zîmbitoare. Zîmbet etern, înghețat în timp. Chiar și acum, la mai mult de un an, Demiris nu putea să nu se gîndească la ea. Era o rană deschisă, pe care nici un medic nu o va putea vindeca vreodată.

De ce, Noelle, de ce? Ți-am dat totul. Te-am iubit afurisito, te-am iubit. Te-am iubit!

Mai era și Larry Douglas – și el a plătit cu viața. Dar

pentru Demiris nu era destul. În mintea lui se contura o altfel de răzbunare. Una perfectă. Mai întîi își va satisface toate plăcerile cu soția lui Douglas, așa cum a făcut și Douglas cu Noelle. Apoi o va trimite pe Catherine la întîlnirea cu soțul ei.

– Costa...
Era vocea soției sale.
Melina intră în bibliotecă.

Constantin Demiris era căsătorit cu Melina Lambrou, o femeie atrăgătoare, dintr-o familie aristocratică grecească. Ea o femei înaltă, cu ținută princi ˜; avea o demnitate înnăscută.

– Costa, cine este femeia pe care am văzut-o în hol? vocea Melinei era încordată.

Întrebarea l-a luat prin surprindere.

– Poftim? Oh, este prietena unui partener de afaceri. Va lucra pentru mine la Londra.

– Am văzut-o o fracțiune de secundă. Îmi amintește de cineva...

– Adevărat?

– Da. Melina ezită din nou. Îmi amintește de soția pilotului tău. Bine dar acest lucru este imposibil. Ei doi au omorît-o.

– Da, acceptă Demiris absent. Ei doi au omorît-o.

O privi pe Melina ieșind. Va trebui să fie atent. Melina nu era proastă. *Nu trebuia să mă căsătoresc cu ea*, se gîndi Demiris. *Am făcut o greșeală enormă...*

Acum zece ani, căsătoria Melinei Lambrou cu Constantin Demiris a provocat valuri de șoc în lumea oamenilor de afaceri din Atena. Ceea ce făcea ca evenimentul să fie atît de comentat și bîrfit era faptul că mireasa fusese logodită și trebuia să se mărite cu un alt bărbat.

De mic copil, Melina Lambrou și-a dezamăgit familia cu încăpățînarea și imaginația ei. Cînd avea zece ani, a hotărît să fie marinar. Șoferul familiei a găsit-o în port, încercînd să se strecoare la bordul unui vas. La doisprezece ani a încercat să fugă cu o trupă de circ.

Cînd avea șaptesprezece ani, Melina încerca să se resemneze cu soarta ei – era frumoasă, fabulos de bogată și fiica lui Mihalis Lambrou. Ziariștilor le plăcea la nebunie să scrie despre ea. Era un personaj de poveste, înconjurată de prinți și prințese, și în toată această lume, ca prin minune, Melina a reușit să rămînă nerăsfățată. Melina avea un frate, Spyros, cu zece ani mai mare decît ea, iar cei doi frați se adorau.

Spyros se comporta extrem de protector față de ea – prea protector – gîndea uneori Melina. Pe măsură ce Melina ieșea din adolescență, Spyros era din ce în ce mai îngrijorat de mulțimea de tineri care rîvneau la mîna surorii sale. Îi examina pe fiecare în parte, cu foarte

multă atenţie. Nici unul nu se dovedea a fi suficient de bun pentru sora sa.

– Trebuie să fii foarte atentă, o avertiza el mereu pe Melina. Eşti ţinta tuturor vînătorilor de zestre din lume. Eşti tînără, bogată, dar mai ales eşti frumoasă şi porţi un nume strălucit.

– Bravo, dragul meu frate. Ceea ce-mi spui îmi va fi de mare consolare, cînd voi avea optzeci de ani şi voi fi în pericol de a muri domnişoară bătrînă.

– Nu-ţi face probleme, Melina. Va veni odată omul potrivit pentru tine.

Era contele Vassilis Manos şi trecuse bine de patruzeci de ani. Era renumit om de afaceri şi provenea dintr-o distinsă familie grecească. Contele s-a îndrăgostit la prima vedere de frumoasa Melina. A cerut-o în căsătorie la cîteva săptămîni după ce s-au întîlnit.

– Este perfect pentru tine, îi spuse Spyros fericit. Manos este bine înfipt în pămînt şi te iubeşte la nebunie.

Melina, însă, era mai puţin entuziasmată.

– Nu-mi provoacă nici o emoţie, Spyros. Cînd sîntem împreună vorbeşte numai de afaceri şi iar afaceri. Aş vrea să fie mai... mai romantic.

Fratele ei î ˘ îi spuse cu convingere:

– Într-o căsnicie trebuie să ai mai mult decît romantism. Ai nevoie de un soţ stabil şi serios, un bărbat care să-ţi fi î întregime devotat.

În cele din urmă, Melina s-a lăsat convinsă să accepte cererea de căsătorie a contelui Manos.

Contele a fost încîntat cînd a auzit.

– M-ai făcut cel mai fericit om din lume. Tocmai am format o nouă companie și îi voi da numele tău – Melina Internațional.

Dar Melina ar fi preferat un buchet de trandafiri. S-a fixat data nunții și au fost trimise o mie de invitații.

Atunci a apărut în viața Melinei Lambrou, Constantin Demiris. S-au întîlnit la una din cele cîteva zeci de recepții de logodnă date în onoarea fericiților mi

Gazda a făcut prezentările:

– Ți-o prezint pe Melina Lambrou – Constantin Demiris.

Demiris o privea intens cu ochii lui negri ca măsli

– Cît timp te lasă pe Pămînt?

– Poftim?

– Cu siguranță te-au trimis îngerii, să ne învețe pe noi, muritorii, ce înseamnă frumusețea.

Melina a izbucnit în rîs.

– Mă flatați, domnule Demiri

– Tu nu poți fi flatată. Nu există cuvinte care să exprime exact ceea ce ești.

În acel moment s-a apropiat de ei contele Manos și conversația s- a întrerupt.

Înainte de a adormi, în acea noapte, Melina s-a gîndit

îndelung la Demiris. Desigur, auzise multe despre el. Era bogat, era văduv și avea reputația că este un om de afaceri lipsit de scrupule – dar mai ales se știa că este un afemeiat. Bine că nu m-am încurcat cu el, gîndi Melina.

Zeii din ceruri să prăpădeau de rî

A doua zi dimineața, după recepție, valetul Melinel a intrat în salonașul de mic dejun.

– A sosit un pachet pentru dumneavoastră, domnișoară Lambrou. A fost adus de șoferul domnului Demiris.

– Adu-l aici, te rog.

Așadar, Constantin Demiris crede că mă va impresiona cu bogăția lui. Ei bine, va fi foarte dezamăgit. Orice ar fi trimis... fie că este o bijuterie scumpă, ori vreun obiect de anticariat valoros... i-l voi trimite imediat înapoi.

Pachetul era mic, lung și foarte frumos împachetat. Pe cartea de vizită scria simplu: „M-am gîndit că îți va face plăcere. Constantin".

Era un volum *Toda Ruba* de Nikos Kazantzakis, îmbrăcat în piele. Era scriitorul ei preferat. *De unde a aflat?*

Melina i-a scis un bilet politicos de mulțumire și s-a gîndit:

Gata! Ne vom opri aici!

În dimineața următoare a sosit un al pachet. De data aceasta era un disc al lui Delkius. Compozitorul ei pre-

ferat. Pe cartea de vizită scri „M-am gîndit că îți va face plăcere să asculți acest disc, în timp ce citești *Toda Ruba*".

După aceea au urmat cadouri în fiecare zi. Florile ei preferate, parfumul ei preferat, muzica și cărțile ei preferate. Constantin Demiris se străduia să afle gusturile Melinei, iar ea era flatată de atenția lui.

Cînd Melina îi telefonă pentru a-i mulțumi, el îi spuse:

– Nu-ți voi putea niciodată dărui ceva care să fie pe măsura frumuseții tale.

Cîte femei au auzit de la el același lucru?

– Vrei să luăm prînzul împreună, Melina?

Era convinsă că va spune „nu", dar într-o fracțiune de secundă se gîndi: *„Ce rău aș face dacă aș accepta? A fost foarte atent cu mine."*

– De acord!

Cînd i-a spus contelui Manos că va lua masa cu Demiris, acesta a obiectat:

– Ce rost are, draga mea? Tu nu ai nimic comun cu omul acela îngrozitor. De ce ai acceptat?

– Vassilis, mi-a trimnis cadouri în fiecare zi. Trebuie să-i spun să renunțe.

Dar, chiar în timp ce vorbea, Melina se gîndea: *„Puteam să i-o spun și la telefon".*

Constantin Demiris rezervase o masă la *Floca*, un restaurant foarte popular de pe strada Paneppistimiou. Cînd a sosit Melina, el era deja la masă. S-a ridicat în picioare.

– Ai venit! Mi-a fost atît de teamă că te vei răzgîndi!
– Întotdeauna îmi respect cuvîntul dat.
El o privi solemn.
– Şi eu. Mă voi căsători cu tine.
Melina dădu din cap, pe jumătate amuzată, pe jumătate neliniştită.
– Domnule Demiri înt logodită. Mă voi căsători cu altcineva.
– Manos? Flutură din mînă dispreţuitor. Nu este potrivit pentru tine.
– Ah, da? Şi de ce, mă rog?
– L-am verificat. Moşteneşte genetic nebunia, suferă de hemofilie, este căutat de poliţia din Bruxelles pentru presiuni sexuale şi joacă tenis îngrozitor.
Melina izbucni în rîs.
– Dar dumneata?
– Eu nu joc tenis.
– Înţeleg! Şi de aceea, eu ar trebui să mă căsătoresc cu dumneata!
– Nu. Te vei mărita cu mine, pentru că te voi face cea mai fericită femeie din lume.
– Domnule Demiris...
El îi acoperi o mînă şi o mîngîie.
– Costa.
Melina îşi retrase mîna.
– Domnule Demiris, am venit astăzi pentru că vreau să îţi spun că doresc să nu-mi mai trimiţi cadouri şi nu doresec să te mai văd.

El o studie îndelung.

– Sînt sigur că nu ești o persoană crudă.

– Sper că nu.

Demiris zîmbi.

– Perfect. Asta înseamnă că nu vrei să-mi rupi inima.

– Mă îndoiesc serios de faptul că inima dumitale se lasă ușor ruptă. Ai o reputație remarcabilă.

– Ah, astă s-a întîmplat înainte să te cunosc pe tine. La tine visez de foarte mult timp.

Melina zîmbi.

– Vorbesc foarte serios. Cînd eram tînăr citeam foarte mult despre familia Lambrou. Tu erai foarte bogată, eu eram foarte sărac. Nu aveam nimic. Trăiam de azi pe mîine. Tata era hamal în portul Pireu. Aveam paisprezece frați și surori și trebuia să luptăm pentru tot ceea ce ne doream.

Deși nu ar fi vrut, Meli impresionată de poveste.

– Dar acum ești un om bogat.

– Da. Nu atît de bogat pe cît voi fi în curînd.

– Ce te-a îmbogățit?

– Foamea. Întotdeauna mi-a fost foame.

Melina vedea că spune adevărul.

– Cum ai... cum ai început?

– Chiar vrei să știi?

Și Melina se trezi spunînd:

– Chiar vreau să știu.

– La șaptesprezece ani am plecat să lucrez la o com-

panie petrolieră dintr-o țară din Orientul Mijlociu. Nu mă descurcam foarte bine. Într-o seară am luat masa cu un tînăr geolog care muncea la o companie mai mare. Eu am comandat friptură, iar el doar supă. L-am întrebat de ce nu a luat și el friptură și mi-a spus că are dantura proastă și nu are bani să și-o îngrijească. I-am dat cincizeci de dolari să-și schimbe dantura. După o lună, m-a sunat în toiul nopții și mi-a spus că a descoperit un zăcămînt bogat. Nu-i anunțase încă pe patronii la care lucra. Dimineața următoare am împrumutat o mulțime de bani și pînă seara am cumpărat parcele de pămînt în jurul zăcămîntului. Pînă la urmă s-a dovedit a fi cel mai mare zăcămînt de petrol descoperit în lume.

Melina se agăța fascinată de fiecare cuvînt al lui.

– Acesta a fost începutul. După aceea am avut nevoie de tancuri petroliere care să-mi transporte petrolul și așa am ajuns să am o flotă. Apoi, am avut nevoie de rafinării, apoi de o linie aviatică. Demiris ridică din umeri. Toate au pornit de acolo.

Abia la multă vreme după ce s-au căsătorit, a aflat Melina că povestea cu friptura era ficțiune pură.

Melina Lambrou nu avea intenția să-l mai întîlnească pe Constantin Demiris. Dar, printr-o serie de coincidențe regizate cu grijă de Demiris, Melina se întîlnea cu el, ori la o petrecere, ori la teatru, ori la o acțiune de binefacere. De fiecare dată simțea o puternică atracție față

de el. Pe lîngă el, Vassilis Manos – urma să o recunoască, chiar și în sinea ei – era plictisitor.

Melina Lambrou iubea pictorii flamanzi și cînd s-a vîndut un Bruegel, „Vînătoarea pe zăpadă", înainte ca ea să-l licziteze, i-a fost dăruit de Constantin Demiris.

Melina era fascinată de faptul că îi cunoștea absolut toate gusturile.

– Nu pot primi un dar atît de scump, protestă ea.

– Ah, dar nu este un dar. Trebuie să-l plătești. Cinăm împreună diseară.

Pînă la urmă, Melina a acceptat. Omul era irezistibil.

După o săptămînă Melina a rupt logodna cu contele Manos.

*

Cînd Melina i-a spus fratelui i, acesta a rămas împietrit.

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

– Pentru că mă voi căsători cu Constantin Demiri Spyros a rămas fără aer.

– Ai înnebunit! Nu te poți căsători cu Demiri ! Este un monstru. Te va distruge. Dacă...

– Greșești Spyros. Este un bărbat minunat. Și ne iubim. Este...

– Tu îl iubești, se răsti fratele. Nu știu ce urmărește el, dar să știi că nu are nici o legătură cu dragostea. Doar știi ce reputație are în privința femeilor. Este...

– Totul ține de trecut acum Spyros. Voi fi soția lui.

Iar Spyros nu a reușit să o convingă pe sora lui să renunțe la căsătorie.

După o lună, Melina Lambrou și Constantin Demiris se căsătoreau.

La început părea că va fi un mariaj perfect. Constantin era amuzant și distractiv. Era un iubit pasionat și-i făcea mereu cadouri Meli i, lucruri surprinzătoare aduse din țări exotice.

În prima noapte i-a spus Melinei:

– Prima mea soție nu a putut avea copii. Acum, noi vom avea mulți copii. Mulți fii.

– Nici o fiică? îl tachină Melina.

– Dacă vrei tu. Dar mai întîi un fiu.

În ziua în care Melina a aflat că este însărcinată, Constantin a fost extaziat.

– Îmi va prelua imperiul, a declarat el fericit.

În a treia lună de sarcină, Melina a suferit un avort spontan. Constantin Demiris era plecat din țară cînd s-a întîmplat. După ce s-a întors și a aflat vestea s-a purtat ca un posedat.

– Ce ai făcut? urla el. Cum s-a putut întîmpla?

– Costa eu...

– Ai fost neglijentă!

– Nu, îți jur că...

Demiris inspiră adînc.

– Bine. S-a întîmplat, s-a întîmplat. Vom avea un alt

fi

– Nu... nu mai pot. Melina nu a putut să-i înfrunte privirea.

– Ce spui?

– Au trebuit să mă opereze. Nu mai pot avea copii.

Stătea împietrit. Apoi s-a întors și a plecat fără să mai scoată un cuvînt.

Din acel moment viața Melinei a devenit un iad. Constantin Demiris se purta de parcă soția sa i-a uci în mod voit fiul. O ignora și se întîlnea cu alte femei.

Melina ar fi suportat totul, dar umilirea ei era cu atît mai dureroasă, cu cît el avea o plăcere perversă în a-și afișa public legăturile. Avea aventuri cu actrițe de cinema, cîntărețe de operă, soțiile prietenilor. Își ducea iubitele la Psara și în lungi plimbări cu yachtul. Ziarele scriau jubilînd despre toate aventurile amoroase ale lui Constantin Demiris.

Erau la un dineu dat de un bancher renumit.

– Trebuie să vii împreună cu Melina, i-a spus bancherul. Am un nou bucătar, specialist în cele mai bune mîncăruri chinezești.

Pe lista de invitați erau numai oaspeți de prestigiu. La masă s-au întîlnit o impresionantă colecție de artiști, politicieni și industriași. Mîncarea a fost într-adevăr excelentă. Bucătarul le-a pregătit supă de rechin, chiftele de creveți, carne de porc, *mu shu,* rață a la Beijing,

paste Canton şi o mulţime de alte bunătăţi.

Melina stătea lîngă gazda sa, la celălalt capăt al mesei. În dreapta lui Demiris stătea o frumoasă actriţă de cinema. Demiris se concentra î întregime asupra vecinei sale, ignorîndu-i pe toţi cei din jurul său. Melina auzea frînturi de conversaţie.

– După ce vei termina filmul, va trebui neapărat să vii pe yachtul meu. Va fi o vacanţă minunată. Vom merge pe coasta Dalmaţiei...

Melina încerca să nu-i acorde atenţie, dar era imposibil. Demiris nu făcea nici un efort să vorbească mai încet.

– Nu ai fost nicidată la Psara, nu-i aşa? Este o insuliţă intimă, complet izolată. O să-ţi placă.

Melinei îi venea să intre sub masă. Dar răul abia începea. Tocmai terminaseră un fel de mîncare, iar valetul aducea boluri cu apă pentru a se spăla pe mîini. Cînd a aşezat în faţa actriţei bolul cu apă, Demiris a spus:

– Nu vei avea nevoie de el.

Şi, zîmbind, i-a luat mîna în mîna lui şi a început să-i bage pe rînd degetele în gură, curăţîndu-le de sos. Ceilalţi oaspeţi încercau să nu privească în direcţia lor. Melina s-a ridicat în picioare şi i-a spus gazdei:

– Mă doare capul... vă rog să mă scuzaţi.

Toţi oaspeţii au privit-o cum fuge din cameră. În noaptea aceea Demiris nu a venit acasă, nici noaptea următoare.

Cînd Spyros a auzit incidentul, s-a făcut livid de furie.

– Spune-numai un cuvînt, Melina, spumega fratele, numai un cuvînt și îl omor pe ticălos.

– Nu se poate abține, îl scuza Melina. Așa este firea lui.

– Firea lui? Este un animal! Ar trebui închis. De ce nu divorțezi de el?

Era o întrebare pe care și-a pus-o și Melina de foarte multe ori, în nopțile lungi și pustii cînd a dormit singură. Și întotdeauna se întorcea la același răspuns: *pentru că îl iubesc.*

•

La ora cinci și jumătate, Catherine a fost trezită de cameristă.

– Bună dimineața, domnișoară...

Catherine a deschis ochii și a privit în jurul ei, speriată. Nu mai era în chilia îngustă a mănăstirii, era într-un dormitor frumos la... Își aminti: *excursia la Atena... Ești Catherine Douglas... Au fost executați de statul grec...*

– Domnișoară...

– Da?

– Domnul Demiris întreabă dacă puteți servi micul dejun împreună cu el, pe terasă.

Catherine o privi somnoroasă. Nu reușise să adoarmă pînă la ora patru și mintea i-a fost un tumult de

gînduri.

– Mulțumesc. Spune-i domnului Demiris că vin imediat.

După douăzeci de minute, valetul o conducea pe o terasă enormă, care dădea spre mare. Grădina era undeva jos, la vreo douăzeci de picioare. Constantin Demiris era așezat la o masă, o aștepta. În timp ce Catherine se apropia de el, Demiris o studia atent. Plutea în jurul ei un aer inocent, care îl excita. O va lua, va fi a lui. Și-o imagină goală, în pat lîngă el, ajutîndu-l să-i pedepsească încă o dată pe Noelle și pe Larry.

– Bună dimineața, spuse el și se ridică. Scuză-mă că te-am trezit atît de dimineață, dar trebuie să plec la birou în cîteva minute și doream să stăm puțin de vorbă astăzi.

– Da, desigur.

Catherine se așează la masă, visavi de el, cu fața spre mare. Soarele abia răsărea și arunca în mare o ploaie de scîntei argintii.

– Ce dorești să mănînci?

– Nu mi-e foame, spuse Catheri

– Atunci, poate puțină cafea?

– Mulțumesc.

Valetul turnă cafeaua într-o ceașcă Belleek.

– Ei bine, Catherine, începu Demiris, te-ai mai gîndit la ce am vorbit ieri?

Toată noaptea nu s-a gîndit decît la asta. Pentru ea nu mai era nimic la Atena și în altă parte nu avea unde merge. *Nu mă mai întorc la mănăstire*, și-a jurat în sinea ei. Invitația de a lucra pentru Demiris a intrigat-o. *De fapt*, recunoscu ea în sinea-ei, *este chiar emoționantă. Ar putea însemna o viață nouă.*

– Da, răspunde Catherine. M-am gîndit.

– Și?

– Cred... cred că aș putea încerca.

Constantin Demiris reuși să-și ascundă bucuria.

– Sînt încîntat. Ai mai fost vreodată la Londra?

– Nu... Adică... Nu cred.

De ce nu știu sigur? Mai existau prăpăstii înfricoșătoare în memoria ei. *Cîte alte surprize voi mai avea?*

– Este unul din puținele orașe civilizate din lume. Sînt sigur că o să-ți placă.

Catherine ezită.

– Domnule Demiris, de ce sînteți atît de atent cu mine?

– Să spunem doar că simt un fel de responsabilitate. Se opri gînditor. Eu l-am prezentat pe soțul tău Noellei Page.

– Ah, exclamă Catherine încet.

Noelle Page. Numele acela îi provoca frisoane pe șira spinării. Ei doi au murit unul pentru celălalt. *Larry trebuie să o fi iubit foarte mult.*

Catherine se străduí și pînă la urmă reuși să pună întrebarea care a obsedat-o toată noaptea.

– Cum... cum au fost executați?

Demiris a răspuns după o scurtă pauză.

– Împușcați de un pluton de execuție.

– Oh!

Simțea gloanțele care au sfîșiat trupul bărbatului pe care l-a iubit atît de mult. I-a părut rău că a întrebat.

– Să-ți dau un sfat. Nu te mai gîndi la trecut. Nu poate fi decît dureros. Trebuie să-l lași în urma ta, să-l uiți.

– Aveți dreptate, spuse Catherine încet. Voi încerca.

– Bine. Uite, din întîmplare, am un avion care pleacă la Londra în dimineața aceasta, Catherine. Crezi că vei putea pleca atît de repede?

Catherine se gîndi la toate călătoriile făcute împreună cu Larry. Cît de emoționată făcea pregătirile de plecare. De data aceasta nu va mai pleca și cu altcineva, nu avea ce împacheta, nu aștepta nimic.

– Pot pleca astăzi.

– Excelent! Apropo, spuse Demiris aproape absent, acum îți amintești totul, ai dori să iei legătura cu cineva, cineva din trecutul tău pe care să-l anunți că ești bine?

Numele care i-a venit imediat în minte a fost William Fraser. Era singurul om din viața ei, care îi amintea de trecut. Dar știa că nu este încă pregătită să dea ochii cu el. *După ce mă liniștesc*, se gîndi Catherine, *după ce voi începe munca, voi lua legătura și cu el.*

Constantin Demiris o privea intens, așteptînd răspunsul ei.

– Nu, spuse Catherine într-un tîrziu. Nu am pe ni-

meni.

Nici nu bănuia că în acel moment i-a salvat viața lui William Fraser.

– Voi aranja să primești pașaportul. Îi întinse un plic. Aici este avansul la salariu. Nu-ți face probleme, vei avea unde locui. Compania are un apartament la Londra. Vei locui acolo.

I se părea copleșitor.

– Sînteți mult prea generos.

Demiris îi luă mîna.

– Vei afla că sînt și foarte... se răzgîndi. *Grijă mare. Încet. Nu vrei să o sperii, nu?...* că pot fi un bun prieten.

– Dar sînteți un bun prieten!

Demiri îi zîmbi. *Așteaptă numai!*

După două ore, Constantin Demiris o ajuta să urce în Rolls-Royce-ul care trebuia să o ducă la aeroport.

– Distrează-te la Londra, îi spuse. Voi ține legătura cu tine.

La cinci minute după ce plecă mașina, Demiris vorbea la telefon cu Londra.

– Vine!

Cinci

Avionul era programat să plece de pe aeroportul Hellenikon, la ora 9,00 a.m. Era un *Hawker Siddeley* şi, spre surpriza ei, Catherine era singura pasageră. Pilotul, un grec plăcut, de vîrstă mijlocie, numit Pantelis, a condus-o la scaun şi a aşezat-o comod, apoi i-a prins centura de siguranţă.

– Decolăm în cîteva minute, o informă el.

– Mulţumesc.

Catherine îl urmări cu privirea cum intră în cabina piloţilor şi inima începu deodată să-i bată cu putere. *Acesta este avionul pe care l-a pilotat Larry, oare a stat şi Noelle Page pe scaunul pe care stau eu acum?* Simţi că leşină; pereţii începură să se strîngă în jurul ei. Închise ochii şi inspiră adînc. *Toate acestea s-au terminat,* se gîndi ea. *Demiris are dreptate. Acesta este trecutul şi*

nimic nu-l mai poate schimba.

Auzi zgomotul motoarelor și deschise ochii. Avionul decola cu destinația Londra. *De cîte ori a făcut Larry acest zbor? Larry.* Se cutremura la amestecul de emoții pe care i-l provoca numele său. Și la toate amintirile lor. Minunatele, îngrozitoarele amintiri...

Era în vara lui 1940, cu un an înainte ca America să intre în război. Abia plecase de la Universitatea Northwestern, de la Chicago, la Washington D.C., pentru prima ei slujbă.

Colega de cameră i-a spus:

– Hei, am auzit despre un post vacant care te-ar putea interesa. Una din fetele de la petrecerea de aseară a spus că pleacă înapoi în Texas. Lucrează pentru Bill Fraser. El se ocupă de Public Relations, la Departamentul de Stat. Abia am auzit, dacă pleci imediat ajungi înaintea fetelor.

Catherine a plecat într-un suflet, dar cînd a ajuns a găsit biroul secretarei plin de candidate. *Nu am nici o șansă*, s-a gîndit Catherine. Ușa unui birou interior s-a deschis și a ieșit William Fraser. Era un bărbat atrăgător, înalt, cu părul blond ondulat, grizonat la tîmple, ochii albaștri senini și bărbia fermă.

I-a spus secretarei:

– Am nevoie de un număr din *Life*. Numărul de acum trei sau patru săptămîni. Are fotografia lui Stalin pe co-

pertă.

– Îl voi comanda imediat, domnule Fraser.

– Sally, sînt în telefon cu senatorul Borah. Vreau să-i citesc un paragraf dintr-un articol. Ai două minute să-mi găsești numărul acela.

A intrat în biroul său și a închis ușa. Candidatele s-au uitat nedumerite, una la alta și au ridicat din umeri.

Catherine a început să gîndească febril, apoi s-a întors și a ieșit cu greu din biroul ticsit de fete. În urma ei a auzit pe una din ele comentînd, „Foarte bine. Una mai puțin".

După trei minute, Catherine reintra în birou cu numărul din revista *Life*. L-a dat secretarei. După alte cinci minute, Catherine se găsea în biroul lui William Fraser.

– Sally mi-a spus că dumneata ai adus revista.

– Da, domnule.

– Presupun că nu umbli cu numerele vechi de reviste în poșetă.

– Nu, domnule.

– Cum, de ai găsit-o atît de repede?

– Am fost la frizerie. Știți, la frizerii și la dentiști găsești mereu reviste vechi.

– La toate ești atît de pricepută?

– Nu, domnule.

– Vom descoperi inguri, spuse William Fraser și Catherine a fost angajată.

Catherinei i-a plăcut agitația muncii pe care o făcea pentru William Fraser. El era necăsătorit, foarte bogat, o figură publică și părea să cunoască pe toată lumea la Washington. Revista *Time* spunea că Fraser este, „Cea mai bună partidă de căsătorie"

La șase luni după ce Catherine a fost angajată de William Fraser, s-au îndrăgostit unul de altul. Cînd a ajuns în patul lui, Catherine i-a spus:

– Trebuie să-ți mărturisesc ceva. Sînt virgină.

Fraser a clătinat din cap uimit.

– Este incredibil. Cum naiba am reușit să mă încurc cu singura virgină din Washington?

~

Într-o zi Fraser i-a spus:

– Ni s-a cerut să supervizăm un film pentru Forțele Armate Aeriene.

Vor să facă recrutări masive. Filmul se toarnă la Hollywood. Aș vrea să te ocupi tu de asta, cît timp sînt eu la Londra.

– Eu? Bill, eu nu știu nici măcar să încarc un *Brownie*. Ce știu eu despre cum se toarnă un film de antrenament?

Fraser a zîmbit.

– Atît cît știm toți. Nu trebuie să-ți faci probleme. Este un director responsabil pentru filmări. Se numește Allan Benjamin. Armata vrea să folosească actori, nu soldați.

– De ce?

– Probabil că soldații nu li se par destul de convingători în rol de soldați.

– Seamănă cu armata!

Și Catherine a luat avionul spre Hollywood pentru a supraveghea filmările.

Scena forfotea de figuranți, cei mai mulți dintre ei îmbrăcați în uniforme nepotrivite.

– Vă rog să mă scuzați, spuse Catherine unui bărbat care trecea pe lîngă ea. Domnul Allan Benjamin este ai i?

– Micuțul caporal? Este acolo.

Catherine a întors capul și a văzut un om slăbuț, îmbrăcat în uniformă, cu grade de caporal. Țipa la un bărbat care avea însemne de general.

– Să-i ia naiba pe directorii de distribuție. M-am săturat pînă în gît de generali. Bărbatul ridică mîinile disperat. Toată lumea vrea să fie șef, nimeni nu vrea să fie indian.

– Vă rog să mă scuzați, interveni Catherine. Eu sînt Catherine Alexander.

– Slavă cerului! exclamă omulețul. Preluați totul. Nu știu ce caut eu aici. Aveam o slujbă bună la Dearbon, primeam trei mii cinci sute de dolari pe an și am fost tîrît în armată să fac filme. Ce știu eu despre producția de filme? Vă fac totul cadou aici.

Omulețul se întoarse pe călcîie și plecă spre ieșire, lăsînd-o pe Catherine buimăcită. Un bărbat înalt, cu părul alb, s-a apropiat de ea.

O privea cu un zîmbet amuzat.

– Aveți nevoie de ajutor?

– Am nevoie de un miracol, spuse Catherine. Răspund de film, dar nu știu ce trebuie să fac.

Bărbatul continua să zîmbească.

– Bine ați venit la Hollywood. Eu sînt Tom O'Brein, directorul asistent.

– Credeți că puteți turna filmul acesta?

Catherine văzu că bărbatului îi tremură colțul gurii.

– Aș putea încerca. Am făcut șase filme cu Willie Wyler. Situația nu este chiar atît de disperată pe cît pare. Este nevoie doar de puțină organizare. Scenariul este scris și decorul este pregătit.

Catherine privi în jurul ei.

– Sînt cîteva uniforme care arată jalnic. Să vedem ce putem face.

O'Brein aprobă tăcut.

Împreună cu O'Brein, Catherine s-a apropiat de grupul de figuranți. Zgomotul din jur era asurzitor.

– Mai încet, băieți, strigă O'Brein. V-o prezint pe domnișoara Alexander. Va supraviza filmul.

Interveni Catherine.

– Vă rog să vă aliniați, să vă putem vedea mai bine costumele.

O'Brein a aliniat actorii. În apropiere, Catherine a auzit rîsete zgomotoase și s-a întors supărată. Un bărbat în uniformă stătea într-un colț și nu le dădea nici o atenție. Spunea ceva unui grup de fete, care rîdeau

încîntate. Atitudinea bărbatului o irita grozav pe Catherine.

– Vă rog să mă scuzați. Nu vreți să veniți mai aproape?

Bărbatul o privi insolent.

– Cu mine vorbiți?

– Da. Am dori să începem lucrul.

Era extrem de frumos, înalt, suplu, cu părul negru cu reflexe bleumarin și ochii de culoarea mării în furtună. Uniforma îi venea perfect. Pe epoleți avea însemne de căpitan, iar pe piept erau etalate o mulțime de medalii și panglici colorate. Catherine le privea furioasă.

– Medaliile acestea...?

– Sînt destul de impresionante, șefa? Vocea bărbatului era amuzată și obraznică.

– Scoate-le.

– De ce? Eu cred că dau culoare filmului.

– Ai uitat un lucru. America nu este încă în război. Probabil că ai cucerit medaliile la vreun carnaval.

– Ai dreptate, recunoscu bărbatul cu o timiditate prefăcută. Nu m-am gîndit la asta. Am să mai scot din ele.

– Scoate-le *pe toate*, se răsti Catherine.

După filmarea de dimineață, Carherine a plecat să ia masa la cantina studiourilor. Bărbatul s-a apropiat obraznic de masa ei.

– Am vrut să te întreb cum m-am descurcat astăzi dimineață. Am fost convingător?

Atitudinea lui înfuria la culme.

– Îți place să porți uniforma și să te împăunezi în fața fetelor, dar te-ai gîndit vreodată să te înrolezi cu-adevărat?

Bărbatul o privi șocat.

– Și să mă împuște? Asta-i pentru naivi.

Catherine era gata să explodeze.

– Cred că ești demn de tot disprețul.

– De ce?

– Dacă nu știi de ce, nu-ți pot explica.

– De ce nu încerci? Diseară. Luăm masa împreună. La tine. Știi să gătești?

– Nu te mai deranja să vii mîine la filmări, se răsti Catherine furioasă. Am să-i spun domnului O'Brein să-ți trimită un cec pentru ziua de astăzi. Cum te numești?

– Douglas. Larry Douglas.

Experiența aceasta cu actorul cel arogant a înfuriat-o la culme pe Catherine, dar era hotărîtă să nu se mai gîndească la incidente. Nu știa nici ea de ce, dar nu reușea să o uite.

Cînd s-a întors la Washington, William Fraser i-a spus:

– Mi-a fost dor de tine. M-am gîndit foarte mult, numai la tine. Mă iubești?

– Foarte mult, Bill.

– Şi eu te iubesc. Hai să ieşim diseară şi să sărbătorim evenimentul.

Catherine era convinsă că în seara aceea, Bill Fraser avea de gînd să o ceară în căsătorie.

Au mers la *Clubul Jefferson*. Erau la jumătatea cinei, cînd a apărut Larry Douglas, îmbrăcat tot în uniformă militară, cu toate medaliile pe piept. Catherine privea uluită cum bărbatul se apropia de masa lor şi îl saluta pe Fraser.

– Cathy, dă-mi voie să ţi-l prezint pe căpitanul Larry Douglas. Larry, domnişoara Alexander Catherine. Ştii, Cathy, Larry este pilot în Forţele Aeriene Britanice. A condus un escadron american. Apoi l-am convins să preia o bază de instrucţie în Virginia şi să pregătească tinerii noştri pentru luptă.

Ca în reluarea cu încetinitorul a unui film, Catherine revăzu în minte scena cînd i-a cerut să-şi scoată medaliile. Nu suporta nici gîndul că a fost rea şi i-a spus că este laş. Îi venea să intre sub masă.

A doua zi, Larry a sunat-o la birou. Ea a refuzat să-i răspundă. După ce a terminat programul, l-a găsit afară, o aştepta. Nu mai avea medaliile, dar avea în schimb grad de locotenent rangul doi. Îi zîmbea.

– Cum ţi se pare? Este mai bine aşa?

– Nu este împotriva regulamentului să porți gradele militare false?

– Nu știu. Eu credeam că tu răspunzi de asta.

Catherine știa că este pierdută. Avea în el o forță magnetică irezistibilă.

– Ce vrei de la mine?

– Totul. Pe tine te vreau.

Au plecat la el acasă și au făcut dragoste. Și Catherine a simțit o bucurie la care nu a visat vreodată. A fost o contopire totală, până la explozia extatică, incredibil de tulburătoare, delirul plecării și al sosirii, al începutului și sfîrșitului. Iar ea i s-a abandonat în întregime, lacomă să absoarbă toată aceasta mare de senzații, dorindu-l pentru totdeauna alături de ea.

S-au căsătorit ci i ore mai tîrzi , în Maryland.

Acum era în avion, mergea la Londra, începea o nouă viață. *Am fost atît de fericiți*, se gîndi Catherine. *Unde am greșit? Filmele romantice și cîntecele de dragoste ne-au făcut să credem în happy end și în cavaleri îmbrăcați în armuri strălucitoare și în dragostea care nu se termină niciodată, niciodată. Am crezut sincer ca Donna Reed și James Stewart au avut o viață minunată și am fost convinși ca Clark Gable și Claudette Colbert vor rămîne împreună pentru toată viata după „S-a întîmplat într-o noapte". Și am plîns cînd Frederic March s-a reîntors la Myrna Loy pentru „Cei mai buni ani din viață".*

Şi am fost convinşi ca Joan Fontaine şi-a găsit fericirea în braţele lui Laurence Olivier în „Rebecca". Dar toate acestea au fost minciuni.

Şi toate cîntecele. „Întodeauna te voi iubi". *Ce înseamnă pentru bărbat „întotdeauna"?* „Cît de adînc este oceanul?" *La ce s-a gîndit Irving Berlin?* Şi... „Pentru totdeauna". Plec, vreau să divorţez.

„Ce noapte fermecată". *Vom urca pe muntele Tzoumerka...* „Tu, noaptea şi muzica". *Directorul hotelului mi-a spus despre peşterile din apropiere...* (Te iubesc) Din motive sentimentale. *„Nu va şti nimeni ... Acum, cît doarme".* „ Fii dragostea mea!" *Şi noi am ascultat cîntece şi am văzut filme şi am crezut cu sinceritate că aşa va fi viaţa. Am crezut atît de mult în soţul meu. Mai pot vreodată crede în altcineva la fel de mult? Ce i-am făcut să vrea atît de mult să mă omoare?*

– Domnişoară Alexander...

Catherine privi speriată şi dezorientată. Pilotul era aplecat asupra scaunului ei.

– Am aterizat. Bine aţi venit la Londra.

La aeroport o aştepta o maşină. Şoferul s-a apropiat politicos de ea:

– Mă voi ocupa eu de bagaje, domnişoară Alexander. Mă numesc Alfred.

Vreţi să mergeţi direct acasă?

Acasă.

– Da, mulțumesc.

Catherine se cufundă în scaunul comod al mașinii. Incredibil. Constantin Demiris i-a dat avionul lui particular și i-a dat o locuință. Ori era cel mai generos om din lume ori... Pur și simplu nu se putea gîndi la o altă alternativă. Nu. *Este cel mai generos om din lume. Va trebui să găsesc o modalitate de a-i arăta recunoștința.*

Apartamentul, de pe Strada Elizabeth, în Eaton Square, era extrem de luxos. Avea un hol spațios la intrare, un salon rafinat mobilat cu un candelabru de cristal, o bibliotecă lambrisată, o bucătărie cu suficiente provizii, trei dormitoare foarte atrăgătoare și o aripă a servitorilor.

Catherine a fost întîmpinată la ușă de o femeie în jur de patruzeci de ani, îmbrăcată într-o rochie neagră.

– Bine ați venit, domnișoară Alexander. Eu sînt Anna, menajera dumneavoastră.

Bineînțeles, menajera mea. Catherine încerca să se obișnuiască.

– Bună ziua.

Șoferul i-a adus bagajele în dormitor și i-a spus:

– Mașina este la dispoziția dumneavoastră. Spuneți-i Annei cînd sînteți pregătită să mergeți la birou și eu vin să vă iau.

Mașina este la dispoziția mea. Normal.

– Mulțumesc.

– Vă despachetez bagajele, spuse Anna. Anunțați-mă dacă mai doriți ceva.

– Acum nu mai pot dori nimic, spuse Catherine uluită și cu sinceritate.

A cutreierat prin apartament, pînă cînd Anna a terminat de despachetat. Apoi a intrat în dormitor și a privit îndelung rochiile noi pe care i le-a cumpărat Demiris. *Totul este ca un vis frumos.* Avea un sentiment de irealitate. Acum patruzeci și opt de ore, admira tufele de trandafir de la mănăstire. Acum, i se punea la dispoziție o viață de ducesă. Se întreba cum va fi munca pe care trebuia să o facă. *Voi munci foarte mult. Nu-l voi dezamăgi. S-a purtat atît de frumos cu mine!*

Se simți deodată foarte obosită. Se așeză pe patul moale și confortabil. *Am să mă odihnesc un minut,* se gîndi ea și închise ochii.

Se îneca și striga după ajutor. Și Larry înota spre ea, iar cînd a ajuns lîngă ea, o împingea sub apă. Apoi era într-o peșteră întunecată și veneau spre ea stoluri de lilieci, îi smulgeau părul, îi zgîriau fața.S-a trezit îngrozită de spaimă și a sărit direct în picioare. Tremura. Respira agitat și încerca să se liniștească. *Destul,* se gîndi ea. *S-a terminat totul, s-a sfîrșit. A fost i ri. Acum este astăzi. Nimeni nu îți va mai face nici un rău. Nimeni. Niciodată.*

Dincolo de ușa dormitorului, Anna asculta strigătele disperate.

Așteptă, apoi, după ce nu mai imic, coborî în

hol și ridică receptorul, pentru a-i raporta totul lui Constantin Demiris.

The Hellenic Trade Corporation se afla pe Bond Street, la numărul 217, lîngă Piccadilly, într-o veche clădire guvernamentală, transformată în birouri cu mulți ani în urmă. Exteriorul clădirii era o capodoperă de arhitectură, elegant și de bun gust.

Cînd a ajuns, Catherine a constatat că tot personalul o aștepta. Erau o duzină de oameni care așteptau să o salute.

– Bine ai venit, domnișoară Alexander. Eu sînt Evelyn Kaye. Acesta este Carl... Tucker... Matthew...Jennie...

Numele și chipurile oamenilor se estompau.

– Îmi pare bine.

– Biroul tău este pregătit. Te conduc.

– Mulțumesc.

Sala de primiri era mobilată cu gust, o canapea *Chesterfield* și fotolii *Chippendale*. Au mers pe un coridor lung, mochetat, au trecut pe lîngă o sală de ședințe lambrisată, cu fotolii din piele și o masă lungă, bine lustruită, apoi, Catherine a fost invitată într-un birou foarte plăcut.

– Acesta este biroul tău.

– Minunat, murmură Catherine.

Pe masă erau flori proaspete.

– De la domnul Demiris.

Cît este de atent!

Evelyn Kaye, femeia care a condus-o în biroul său, era de vîrstă mijlocie, cu o înfăţişare plăcută şi maniere politicoase dar totodată prieteneşti.

– Vei avea nevoie de cîteva zile să te obişnuieşti cu lucrul aici, dar să ştii că nu este complicat. Noi sîntem un fel de nervură principală a Imperiului Demirls. Coordonăm rapoartele de la toate diviziile şi le trimitem cartierului general din Atena. Eu sînt directorul acestui birou, iar dumneata vei fi asistenta mea personală.

– Oh!

Aşadar, sînt asistenta personală a directorului.

Catherine nu ştia ce se aştepta de la ea. Fusese aruncată într-o lume a fantezi i – avioane, limuzine, apartament cu menajeră...

– Wim Vandeen este geniul nostru matematic. El computerizează toate rapoartele şi le sistematizează într-o sinopsă analitică. Mintea lui lucrează mai repede decît a oricărei maşini de calcul. Hai, să mergem să-l cunoşti.

Au plecat din nou pe coridorul cel lung şi s-au oprit în faţa unui birou de la capătul holului. Evelyn a intrat fără să bată la uşă.

– Wim, ţi-o prezint pe noua mea asistentă.

Catherine a intrat în birou, dar a rămas descumpănită. Wim Vandeen părea să aibă în jur de treizeci de ani, dar avea o privire absentă..

Continua să privească pe fereastră.

– Wim, Wim! Ți-o prezint pe Catherine Alexander.

Bărbatul se întoarse în sfîrșit.

– Catherina întîi, numele adevărat Marta Skowronka, a fost servitoare, s-a născut în 1684, a fost capturată de ruși și s-a căsătorit cu Petru Întîi. A fost Împărăteasa Rusiei între 1725-1727. Catherina Cea Mare, fiica unui prinț german. S-a născut în 1729 și s-a căsătorit cu Petru, care a devenit Împăratul Petru al III-lea. L-a urmat la tron în anul în care l-a ucis. În timpul domni i sale Polonia a fost împărțită în trei și au fost două războaie împotriva turcilor...

Informațiile curgeau nestăvilite, spuse de o voce monotonă. Catherine asculta uluită.

– Este... este foarte interesant, reuși ea să bîlbîi

Wim Vandeen privi în gol.

– Wim este foarte timid cînd întîlnește persoane necunoscute, spuse Evelyn.

Timid? Omul este de-a dreptul ciudat. Și este geniu? Ce fel de slujbă voi face eu aici?

La Atena, în biroul său din strada Aghiou Geronda, Constantin Demiris asculta raportul telefonic al lui Alfred din Londra.

– Domnule Demiris, am dus-o pe domnișoara Alexander de la aeroport direct acasă. Am întrebat-o dacă nu dorește să o duc undeva, așa cum mi-ați sugerat, și mi-a spus că nu.

– Nu a luat legătura cu nimeni?

– Nu, domnule. Doar dacă nu a dat telefoane de acasă, domnule.

Constantin Demiris era liniştit. Anna, menajera, îi va spune dacă se va întîmpla acest lucru. Puse receptorul în furcă, satisfăcut. Pentru moment ea nu prezenta ni i un pericol, iar el va avea grijă să fie supravegheată. Era singură pe lume. Nu avea pe nimeni, cu excepţia binefăcătorului ei, Constantin Demiris. *Trebuie să aranjez să ajung în curînd la Londra,* se gîndi Demiris fericit. *Foarte curînd.*

Catherinei Alexander i se părea interesantă munca pe care o făcea. În fiecare zi soseau rapoarte din cele mai îndepărtate colţuri în care se ramifica Imperiul lui Constantin Demiris. Note de cheltuieli de la o mină de metal din Indiana, rapoarte contabile ale unei fabrici de automobile din Italia, facturi ale unui trust de presă din Australia, de la o mină de aur, de la o companie de asigurări şi cîte altele. Catherine primea rapoartele şi avea grijă să ajungă toate la Wim Vandeen. Wim le privea o singură dată, le înregistra în incredibilul său computer şi aproape instantaneu calcula procentele de profit sau pierderile compani i.

Catherinei îi plăcea să se apropie de noii săi colegi, să-i cunoască mai bine şi era încîntată de frumuseţea clădirii unde lucra.

A făcut o asemenea remarcă pentru Evelyn, în prezența lui Wim și Wim a început îmediat:

– Aceasta a fost o clădire guvernamentală pentru vamă, construită de Sir Christopher Wren în 1721. După Marele Foc din Londra, Christopher Wren a reproiectat cincizeci de biserici, inclusiv Catedrala St. Paul , St. Michael și St. Bride. Tot el a proiectat și Royal Exchange și Buckingham. A murit în 1723 și este înmormîntat la St. Paul. Această clădire a fost transformată în birouri în 1907, iar în Al Doilea Război Mondial, în timpul bombardamentelor, guvernul a folosit-o drept clădire de adăpost a civililor.

Clădirile declarate adăpost în timpul bombardamentelor, aveău la susbsol săli fortificate, rezistente la bombardament, păzite de uși metalice foarte solide. Mulți englezi, femei, copii și bătrîni s-au adăpostit ai i, cînd orașul a fost sfîșiat de avioanele Luftwaffe.

Subsolul era uriaș, întinzîndu-se pe toată întinderea clădirii. Adăpostea un boiler enorm, pentru încălzire și era împînzit de fire electrice și de telefon. Problema era boilerul. Catherine a însoțit de mai multe ori aici un muncitor pentru a-l repara. De fiecare dată muncitorul îl analiza, spunea că nu are nimic și pleca.

– Dar pare foarte periculos, spunea Catherine. Nu e posibil să explodeze?

– Doamne, domnișoară, cum să explodeze? Vedeți, aici este o valvă de siguranță. Dacă se înfierbîntă prea tare, supapa eliberează excesul de aburi. Nu este nici o

problemă.

După munca din timpul zilei Catherine vizita Londra. Londra... Cornul abundenței, lumea minunată a teatrului, baletului și concertelor. A vizitat anticariate ca *Hatchard* și *Foyle*, zeci de muzee și restaurante. Făcea cumpărături la *Harrods*, *Fortnum* și *Mason* și dumi ica servea ceaiul la *Savoy*.

Din cînd în cînd îi treceau prin minte gînduri pe care nu le putea controla. O voce... un cuvînt... un parfum... un cîntec... Erau atît de multe lucruri care îi aminteau de Larry. *Nu. Trecutul nu mai există. Acum contează viitorul.* Și în fiecare zi Catherine devenea mai puternică.

Catherine s-a împrietenit cu Evelyn Kaye și din cînd în cînd ieșeau în oraș împreună. Într-o duminică, au vizitat o expoziție de tablouri de pe malul Tamisei. Expuneau zeci de artiști tineri și bătrîni. Aveau un singur lucru în comun: nici unul nu avea posibilitatea să-și expună opera într-o galerie de artă. Tablourile erau îngrozitoare. Catherine a cumpărat unul din milă.

– Și unde ai să-l pui? a întrebat-o Evelyn.

– La subsol, lîngă boiler.

Mergînd pe străzile Londrei au descoperit și artiști

care desenau cu cretă colorată pe trotuare. Unele desene erau uluitoare. Trecătorii se opreau, le admirau și aruncau cîteva monede. Într-o după-amiază Catherine s-a oprit în acest cartier și a admirat un bătrîn care făcea un minunat peisaj cu cretă colorată. Cînd l-a terminat a început să plouă și bătrînul privea cu regret cum îi dispare opera sub stropii de apă. *Ca și viața mea din trecut*, se gîndi Catherine.

Evelyn o duse pe Catherine la Shepherd Market.

– Este foarte interesant, ai să vezi, i-a promis Evelyne.

Și era într-adevăr pitoresc. Un restaurant, *Tiddy Dols*, vechi de trei sute de ani, piața, frizeria, brutăria, anticariate și doar cîteva clădiri rezidențiale. Numele de pe cutiile poștale erau ciudate. Pe una scria „Helen, lecții de franceză"; pe alta scria „Rosie, vă învață grecește"

– Este un cartier pentru educație? a întrebat Catherine.

Evelyn a început să rîdă.

– Într-un anume fel cred că este. Numai că educația pe care o dau aceste fete nu se predă la școală.

Evelyn rîdea în hohote, iar Catherine a roșit de rușine.

Cea mai mare parte a timpului Catherine era singură,

dar îi găsea de lucru pentru a uita de singurătate. Plonja într-o zi de muncă considerînd-o cel mai preţios moment al vieţii, gîndind că i-au fost furate prea multe momente în trecut, ca să nu se bucure de prezent. Refuza să se gîndească la trecut, îi era teamă să se gîndească la viitor. La sfîrşitul săptămînii pleca la ţară şi stătea la hanuri, încîntată de peisajul fermelor engleze.

Trăiesc, se gîndea ea. *Nimeni nu se naşte fericit. Fiecare om trebuie să-şi facă singur fericirea. Eu sînt o supraviețuitoare. Sînt tînără, sănătoasă şi voi avea o viaţă minunată.*

Lunea se întorcea din nou la lucru, la Evelyn, la fete şi la Wim Vandeen.

Wim Vandeen era o enigmă.

Catherine nu mai cunoscuse un asemenea om. În birou erau douăzeci de angajaţi, iar Wim fără a folosi calculator, îşi amintea salariul fiecăruia, numărul poliţei de asigurare şi toate amănuntele dosarului. Deşi toate acestea erau în dosar, el le ţinea minte. Ştia venitul lunar a fiecărei sucursale a companiei, comparativ cu venitul lunii precedente, comparativ cu ultimii i ani de cînd începuse el să lucreze la companie.

Wim Vandeen îi amintea totul, tot ce a văzut, a auzit sau a citit. Era incredibil. Orice întrebare, oricît de simplă, provoca un curent de informaţii din partea lui; cu toate acestea Wim era izolat şi nu avea prieteni. Catherine a întrebat-o pe Evelyn despre el.

– Ştii, eu nu îl înţeleg deloc pe Wim.

– Wim este un excentric, i-a explicat Evelyn. Trebuie să îl i a așa cum este. Nu îl interesează decît cifrele. Nu cred că îl interesează oamenii.

– Are prieteni?

– Nu.

– Nu se întîlnește cu nimeni? Vreau să spun, nu are nici o fată?

– Nu.

Catherine avea impresia că Wim este la fel de izolat și ingur, ca și ea; într-un fel se simțea aproape de el.

Varietatea cunoștințelor lui Wim o uluia pe Catherine. Într-o dimineață o durea urechea. Wim i-a spus cunoscător;

– Vremea asta n-o să te ajute. Mai bine mergi la un doctor.

– Mulțumesc, Wim. Eu...

– Părțile componente ale urechii înt: auricolul, membrana timpanică și oasele mici-ciocănelul, nicovala și scărița-camera timpanică și canalul semicircular; trompa lui Eustache și nervul auditiv.

Într-o zi, Catherine și Evelyn l-au invitat pe Wim la masă, într-un local cunoscut de pe Ram's Head. Într-o cameră din spate cîțiva clienți jucau un joc cu zaruri.

– Te interesează sporturile, Wim? I-a întrebat Catherine. Ai văzut vreodată un joc de baseball?

– Baseball, repetă Wim automat. O minge de base-

ball are cincisprezece centimetri circumferință. Este făcută dintr-o fișie de piele răsucită pe un con de cauciuc. Bastonul cu care se lovește mingea nu este mai lat de doi inchi și mai lung de patruzeci și doi de inchi. *Știe toate statisticile*, se gîndi Catherine, *dar a simțit oare vreodată emoția de a aduna aceste lucruri?*

– Ai practicat vreodată un sport? De exemplu baschet?

– Baschetul se joacă într-o sală cu dușumea de lemn. Mingea este sferică din cauciuc, umflată cu aer. Cîntărește douăzeci sau douăzeci și două de uncii. Baschetul a fost inventat de James Naismith, în 1891.

Catherine avea răspunsul la întrebare.

Uneori Wim era stînjenitor în public. Într-o dimineață Catherine și Evelyn l-au dus la Maidenhead, pe malul Tamisei. Au luat prînzul la *Complet Angler*. Chelnerul le-a spus:

– Astăzi avem moluște proaspete.

Catherine s-a întors spre Wim.

– Îți plac moluștele?

– Moluștele pot fi lungi, ovale, rotunde, sub formă de lamă, în cochilii, pot trăi la suprafață sau la adîncime.

Chelnerul îi privea uimit.

– Vreți să mîncați, domnule?

– Nu-mi plac moluștele, se răsti Wim.

Catherinei îi plăceau oamenii cu care lucra, dar Wim devenise o persoană deosebită pentru ea. Era inteligent dincolo de orice limită de înțelegere, dar în același timp

era retras și singuratic. Într-o zi a întrebat-o pe Evelyn:

– Există oare vreo șansă ca Wim să ducă o viață normală? Să se îndrăgostească și să se căsătorească?

Evelyn a oftat.

–Ți-am spus doar, el nu are emoții. Nu se va atașa niciodată de nimeni.

Dar Catherine nu o credea. O dată sau de două ori a surprins în ochii lui o lumină umană, afecțiune sau amuzament și își dorea din suflet să îl ajute, să-l scoată din această stare. Sau poate a fost imaginația ei?

Într-o zi personalul birourilor a primit o invitație la un bal de caritate la *Savoy*. Catherine a intrat în biroul lui Wim.

– Wim, tu știi să dansezi?

– O măsură și jumătate de patru pe patru dă un fox-trot. Bărbatul începe cu piciorul stîng, doi pași înainte. Femeia începe cu piciorul drept, doi pași înapoi. Doi pași lenți sînt urmați de doi pași iuți în unghi drept. Apoi bărbatul duce încet piciorul spre dreapta. Apoi piciorul spre stînga repede, lîngă stîngul, tot repede, îl aduce pe dreptul.

Catherine îl privea neștiind ce să mai spună. *Cunoaște toate cuvintele dar nu le înțelege sensul.*

A sunat-o Constantin Demirs. Era foarte tîrziu și Ca-

therine se pregătea de culcare.

– Sper că nu te deranjez. Sînt Costa.

– Nu, sigur că nu mă deranjezi.

Era bucuroasă să îl audă. I-a fost dor de sfaturile lui. La urma urmei, el era singurul om din lume care știa ceva despre trecutul ei. Se gîndea la el ca la un vechi prieten.

– M-am gîndit la tine, Catherine. Sînt îngrijorat că ești singură.

– Citeodată sînt singură, recunoscu Catherine. Dar mă descurc. Îmi amintesc mereu cuvintele tale. Uită trecutul și trăiește pentru viitor.

– Este bine. Apropo, că veni vorba de viitor, mîine vin la Londra. Vrei să luăm cina împreună?

– Mi-ar face foarte mare plăcere, spuse Catherine bucuroasă.

Era încîntată. Va avea ocazia să îi mulțumească, să îi spună cît îi este de recunoscătoare.

După ce a pus receptorul în furcă, Constantin Demiris a zîmbit. *Vînătoarea continuă.*

Au luat masa la *Ritz*. Era un salon elegant, cu mîncare excelentă, dar Catherine era prea emoționată pentru a vedea și altceva decît pe omul din fața ei. Avea atîtea lucruri să-i spună.

– Oamenii de la birouri sînt minunați, a început ea. Wim este uluitor. Nu am cunoscut niciodată un om ca-

re...

Dar Demiris nu o asculta. O studia gîndind cît este de frumoasă și vulnerabilă. *Nu trebuie s-o presez* hotărî el. *Nu, voi juca încet și voi savura victoria. Pentru tine, Noelle și pentru amantul tău.*

– Stai mult la Londra? întrebă Catherine.

– O zi sau două. Am cîteva afaceri.

Era adevărat, dar știa că le-ar fi putut rezolva prin telefon. Nu, venise la Londra pentru a-și începe campania de à o apropia pe Catherine, de a o face dependentă de el emoțional. Se aplecă spre ea.

– Catherine, ți-am povestit vreodată că am lucrat în Arabia Saudită pe un teren petrolifer...?

În seara următoare Demiri invitat-o din nou la cină.

– Evelyn mi-a spus că te descurci de minune. Îți voi ridica salariul.

– Deja ai fost mult prea generos, protestă Catherine. Eu...

Demiris o privi profund.

– Încă nu știi cît de generos pot fi.

Catherine era stînjenită. *Este atît de bun,* se gîndi ea. *Nu trebuie să-mi las imaginația la voi întîmplării.*

În ziua următoare, Demiris se pregătea să plece.

– Nu vrei să mă conduci la aeroport, Catherine?

– Ba da.

Bărbatul acesta i se părea fascinant. Era amuzant și inteligent și o flata cu atîta atenție. La aeroport Demiris a sărutat-o ușor pe obraz.

– Mă bucur că am petrecut puțin timp împreună.

– Și eu. Mulțumesc, Costa.

A rămas pînă cînd avionul a decolat și s-a pierdut în zare. *Este un om foarte deosebit. O să-mi fie dor de el.*

Șase

Toată lumea era uimită de apropierea dintre Constantin Demiris și cumnatul său Spyros Lambrou.

Spyros Lambrou era aproape la fel de bogat și puternic ca Demiris. Demiris avea cea mai mare flotă de cargouri din lume; Spyros Lambrou o avea pe a doua ca mărime. Demiris controla o rețea de ziare, linii aeriene, cîmpuri petrolifere, uzine de oțel și mine de aur; Spyros Lambrou avea companii de asigurări, bănci, suprafețe enorme de terenuri și uzine chimice. În fața tuturor păreau într-o competiție prietenească, păreau prieteni foarte buni.

„Este minunat, spuneau oamenii, că doi dintre cei mai puternici oameni din lume sînt atît de buni prieteni".

În realitate, ei erau rivali înverșunați și se disprețuiau unul pe altul. Cînd Spyros Lambrou a cumpărat un yacht

de o sută de picioare, Constantin Demiris a cumpărat imediat unul de o sută cincizeci de picioare, cu patru motoare diesel și un echipaj de treizeci de oameni.

Cînd flota lui Spyros Lambrou avea douăsprezece tancuri petroliere cu un tonaj de două sute de mii tone, Constantin Demiris și-a mărit flota la douăzeci și trei de tancuri cu un tonaj de șase sute cincizeci de mii de tone. Spyros Lambrou a cumpărat o herghelie de cai, Demiris a cumpărat și el, mai mult, cai lui cîștigau cursele.

Cei doi bărbați se întîlneau foarte des pentru că împreună făceau parte din asociații de caritate sau diverse corporații.

Cei doi aveau un temperament total diferit unul de altul. Pe cînd Constantin Demiris provenise dintr-o familie săracă și a luptat cu dinții pentru a se îmbogăți, Spyros Lambrou era născut aristocrat. Era suplu și elegant, întotdeauna îmbrăcat impecabil, cu maniere pe care ți le dădeau numai o educație aleasă. Arborele lui genealogic ducea pînă la Otto de Bavaria, care a domnit în Grecia. În timpul unor foarte îndepărtate răzmeriță politice în Grecia, un mic grup de oameni, oligarhia, a adunat averi imense. Tatăl lui Spyros a fost unul din acei oameni, iar Spyros a moștenit de la el un adevărat imperiu.

De-a lungul anilor, Spyros Lambrou și Constantin Demiris au jucat această șaradă a prieteni i în fața celorlalți. Dar erau hotărîți, fiecare în parte, să îl distrugă pe celălalt-Demiris din cauza instinctului de supraviețuire, Lambrou din pricina felului în care cumnatul său o trata pe Melina, sora pe care el o iubea ca pe ochii din cap.

Spyros Lambrou era un om superstițios. Era bucuros de norocul său și niciodată nu îi supăra pe zei. Din cînd în cînd consulta o ghicitoare. Era destul de inteligent să știe că acestea erau de mai multe ori mincinoase, însă el avea încredere într-o singură ghicitoare. Ea a prezis pierderea copilului Melinei și tot ce s-a întîmplat în căsnicia acesteia. Locuia la Atena. Se numea Madame Piris.

Constantin Demiris și-a făcut un obi i să ajungă la birourile din strada Aghiou Geronda, în fiecare dimineață la ora șase. Pînă cînd ajungeau la serviciu rivalii săi de afaceri, Demiris avea cîteva ore avans. Biroul lui Demiris era spectaculos. Priveliștea era minunată. Era pavat cu granit negru și mobilat în metal și piele. Pe pereți se aflau opere cubiste de Lgers, Braques și Picasso. Avea o masă enormă de sticlă în spatele căreia se afla un scaun de piele ca un tron. Pe masă se găsea portretul lui Alexandru cel Mare montat în cristal. Sub portret scria: „Alexandros. Apărătorul omului".

În această dimineață, cînd Constantin Demiris a intrat în birou, suna telefonul. Numai cîțiva oameni știau acel număr de telefon.

– *Kalimehra.*

– *Kalimehra.*

Vocea de la capătul firului era a secretarului particular al lui Spyros Lambrou, Nicos Veritos. Părea nervos.

– Vă rog să mă scuzați că vă deranjez, domnule De-

miris. Mi-ați spus să vă sun dacă am vreo informație pe care să o...

– Da. Ai?

– Domnul Lambrou dorește să cumpere o companie care se numește *Aurora International*. Este înscrisă pe listele Bursei din New York. Domnul Lambrou are un prieten în consiliul directoral pentru construirea de bombardiere la această companie. Ceea ce vă spun este confidențial. Bursa va crește acțiunile cînd se va face anunțul...

– Nu mă interesează acțiunile de Bursă, spuse Demiris cu răceală. Altă dată să nu mă mai deranjezi decît dacă ai ceva important.

– Îmi pare rău, domnule Demiris. Eu m-am gîndit că...

Dar Demiri i-a închis telefonul.

La ora opt, cînd a venit asistentul lui Demiris, Gi is Tcharos, Demiris l-a chemat în birou.

– La Bursă din New York este înscrisă o compani *Aurora International*. Anunță toată rețeaua de ziare pe care o avem că această companie este investigată pentru fraudă. Folosește o sursă anonimă, dar fă multă publicitate. Vreau ca ziarele să facă scandal pînă cînd vor scădea acțiunile. Apoi începe să cumperi acțiunile pînă cînd obții controlul asupra companiei.

– Da, domnule. Mai doriți și altceva?

– Nu. După ce voi avea controlul anunță că știrea a

fost nefondată. Ah, da, ai grijă ca Bursa din New York să afle că Spyros Lambrou a cumpărat acțiuni printr-o informație scursă din interior.

Giannis Tcharos spuse după un timp:

– Domnule Demiris, în Statele Unite aceasta este crimă împotriva statului.

Constantin Demiris zîmbi mulțumit.

– Știu.

La o milă depărtare, în Piața Syntagma, Spyros Lambrou lucra în biroul său. Locul său de muncă reflecta un gust rafinat. Mobilierul conținea piese rare, antichități franceze și italiene. Trei pereți erau acoperiți cu tablouri ale impresioniștilor francezi. Al patrulea perete era ocupat de opere de artă ale artiștilor belgieni de la Van Ryssselberghe pînă la De Smet. Pe firma de afară scria *Lambrou și Asociații*, dar la această firmă nu au existat niciodată asociați. Spyros a moștenit o afacere înfloritoare de la tatăl său pe care în decursul anilor a transformat-o într-un conglomerat și mai înfloritor.

Spyros Lambrou ar fi trebuit să fie un om fericit. Era bogat, avea succes și se bucura de o sănătate de fier. Însă îi era imposibil să fie cu adevărat fericit atîta vreme cît trăia Constantin Dămiris. Pentru el, cumnatul său era un blestem, un stigmat. Lambrou îl disprețuia. Demiris era un *polymichanos*, un om care se folosea de orice mijloc pentru a-și ajunge un scop, un om fără scrupule. Pentru că se purta urît cu Melina, Lambrou l-a urît în-

totdeauna pe Demiris, poate de aceea exista între ei această rivalitate sălbatică.

Începuse acum zece ani, cînd Spyros a luat masa cu sora sa. Melina nu-l văzuse niciodată atît de fericit.

– Melina, știi tu că în fiecare zi lumea consumă combustibil care s-a creat într-o mie de ani?

– Nu, Spyros.

– În viitor va fi o cerere extraordinară de petrol și tancurile petroliere vor avea ce face.

– Ai de gînd să construiești tancuri petroliere?

– Da, dar nu tancuri obișnuite. Voi construi o flotă de tancuri uriașe. Vor fi de două ori mai mari decît cele de acum. Spyros era entuziasmat. Luni de zile am studiat cifrele. Ascultă: un galon de petrol brut, transportat din Golful Persic în Statele Unite costă șapte cenți. Dar dacă îl transporți cu un tanc, costul coboară la trei cenți galonul. Îți imaginezi ce ar putea însemna acest lucru?

– Spyros, de unde i i banii să construiești o flotă atît de mare?

Spyros zîmbi.

– Aceasta este cea mai frumoasă parte a planului meu. Nu mă va costa nimic.

– Poftim?

– Luna viitoare plec în America și voi discuta cu șefii marilor companii petroliere. Cu aceste tancuri eu le pot duce petrolul la jumătate de preț.

– Dar... tu nu ai încă tancuri mari.

– Nu, dar dacă voi putea obține contracte pe termen lung cu aceste companii petroliere, băncile îmi vor îm-

prumuta banii de care am nevoie pentru a le construi. Ce zici de asta?

– Cred că ești un geniu. Este un plan extraordinar de inteligent.

Melina era atît de încîntată de ideea fratelui său încît nu s-a putut abține și în seara aceea, la ci ˘, i-a spus lui Demiris. După ce a terminat l-a întrebat:

– Nu-i așa că este o idee excelentă?

Demiris a tăcut o vreme, apoi a spus:

– Fratele tău este un visător. Nu va reuși.

Melina l-a privit surprinsă.

– De ce nu, Costa?

– Pentru că ideea nu are nici un grăunte de inteligență. În primul rînd nu va fi chiar așa o cerere de petrol, așadar, tancurile lui petroliere vor merge goale. În al doilea rînd, companiile petroliere nu-și vor pune petrolul în mîinile unei flote fantomă care nici măcar nu există. Și în al treilea rînd, bancherii se vor prăpădi de rîs.

Fața Melinei s-a înnegurat de dezamăgire.

– Spyros era atît de entuziasmat. Nu vrei să vorbești cu el, să îi explici?

Demiris clătină din cap.

– Lasă-l să viseze Melina. Ar fi mai bine dacă nici nu ar ști că noi am discutat acest lucru.

– Foarte bine, Costa. Cum spui tu.

A doua zi, foarte devreme, Constantin Demiris era în drum spre Statele Unite, pentru a aborda problema tancurilor gigant. Știa foarte bine că existau rezerve uriașe de petrol în afara Statelor Unite și că teritoriile sovietice erau controlate de șapte companii: Standars Oil Company din New Jersey, Standard Oil Company din California, Golf Oil Texas Company, Socony Vacuum, Royal Dutch-Shell și Anglo-Iranian Company. Mai știa că dacă va reuși să convingă una din ele, celelalte vor veni îngure.

Prima vizită a făcut-o la Standard Oil din New Jersey. Fixase o întîlnire cu Owen Curtiss, al patrulea vice-președinte.

– Cu ce vă pot ajuta, domnule Demiris?

– Am un proiect care cred că vă va aduce beneficii financiare enorme.

– Da, mi-ați spus la telefon. Curtiss își privi neliniștit ceasul. Am o ședință peste cîteva minute. V-aș ruga să fiți succint...

– Foarte succint. Vă costă șapte cenți să aduceți un galon de petrol brut din Golful Persic pe coasta de est a Statelor Unite.

– Exact.

– Ce ați spune dacă eu v-aș garanta transportul acestei cantități la numai trei cenți?

Curtiss zîmbi disprețuitor.

– Și cum exact ați putea face această minune?

Demiris răspunse încet:

– Cu o flotă de petroliere cu o capacitate dublă decît cele din prezent. V-aș putea transporta petrolul imediat ce l-ați pompa din puțuri.

Curtiss îl privi gînditor.

– De unde veți avea o asemenea flotă?

– O voi construi.

– Ne pare rău, noi nu sîntem interesați în...

Demiri îl întrerupse:

– Nu vă costă nici un cent. Nu vă cer decît un contract pe termen lung care să-mi dea garanția că eu voi fi acela care să vă transporte petrolul și nu altcineva. Problemele financiare le voi rezolva eu cu băncile.

A urmat o lungă tăcere, încordată și plină de semnificație. Owen Curtiss tuși într-un tîrziu:

– Cred că ar fi bine să merg să-i spun președintelui compani

Acesta a fost începutul. Celelalte companii petroliere au fost la fel de interesate să încheie contractele cu Constantin Demiris. Cînd Spyros Lambrou a aflat ce se întîmpla, pentru el era deja prea tîrziu. A plecat și el în Statele Unite, dar nu a reușit decît să încheie contracte cu companii mai mici, independente. Demiri îi luase crema.

– Este soțul tău, spumega de furie Spyros, dar îți jur Melina, într-o zi îl voi face să plătească pentru ceea ce a făcut.

Melina s-a simțit îngrozitor de vinovată. Știa că și-a trădat fratele. Cînd l-a înfruntat pe soțul ei, acesta a ridicat din umeri.

– Nu eu am fost la ei, Melina. Ei it la mine. Cum i-aș fi putut refuza?

Și acesta a fost sfîrșitul discuțiilor.

Dar problemele de afaceri erau mărunte, pe lîngă ura pe care o avea Spyros pentru că Demiris se purta urît cu sora lui, Melina.

Ar fi putut ignora faptul că Demiris ávea o reputație de afemeiat. La urma urmei, orice bărbat își avea plăcerile lui. Dar faptul că Demiris nu se ferea deloc era o insultă nu numai pentru Melina, ci pentru întreaga familie Lambrou. Aventura cu actrița aceea franceză, Noelle Page, a fost cel mai scandalos exemplu. Luni de zile au scris ziarele despre ei. *Într-o zi,* se gîndi Spyros, *într-o zi...*

Nikos Veritos, asistentul personal al lui Lambrou, intră în birou. Veritos lucra pentru Spyros de cincisprezece ani. Era competent, dar nu avea imaginație, un om fără viitor, fără personalitate. Rivalitatea dintre cei doi magnați i-a oferit din senin lui Veritos mina de aur la care visa. Era convins că în timp va cîștiga Constantin Demiris și de aceea, din cînd în cînd, îi transmitea informații confidențiale, sperînd într-o recompensă pe mă-

sură. Veritos se apropie de Lambrou:

– A venit un domn, Anthony Rizzoli. Vrea să vă vorbească.

Lambrou oftă.

– Bine, să terminăm repede cu el. Spune-i să intre.

Anthony Rizzoli era trecut de patruzeci de ani. Era brunet, avea un nas acvilin și ochii căprui închis. Se mișca cu grația unui boxer antrenat. Era îmbrăcat într-un costum bej, foarte costisitor, cămașă de mătase glabenă și pantofi ușori din piele. Vorbea modulat și îngrijit, dar cu toate acestea era ceva amenințător în ținuta lui.

– Este o adevărată plăcere să vă văd, domnule Lambrou.

– Luați loc, domnule Rizzoli.

Rizzoli se așeză.

– Cu ce vă pot ajuta?

– Ei bine, după cum i-am explicat domnului Veritos, aici de față, aș dori să închiriez unul din vasele dumneavoastră. Știți, eu am o fabrică la Marsilia și vreau să duc în Statele Unite niște mașini grele. Dacă noi doi ne putem înțelege, vom putea coopera foarte mult în viitor.

Spyros Lambrou se rezemă de spătarul fotoliului și îl studie îndelung pe bărbatul din fața lui. *Nu înghițea el minciuna.*

– Doar atît doriți să expediați în Statele Unite? Mașini grele? Tony Rizzoli se încruntă.

– Poftim? Nu înțeleg!

– Cred că înțelegi foarte bine, spuse Spyros. Vapoarele mele nu sînt disponibile pentru ceea ce vrei dum-

neata să transporți.

– De ce nu? Despre ce vorbiți?

– Despre droguri, domnule Rizzoli. Dumneata asta faci, te ocupi de droguri.

Rizzoli lăsă pleoapele și îl studie printre gene.

– Ești nebun! Ai crezut toate zvonurile despre mine?

Dar erau mai mult decît zvonuri. Spyros Lambrou l-a verificat cu foarte multă grijă. Tony Rizzoli era un mare traficant de droguri din Europa. Făcea parte din Mafia și din Organizație și în ultima vreme se zvonea că a cam pierdut toate posibilitățile de transport.

De aceea era nerăbdător să încheie o afacere cu Spyros.

– Mă tem că va trebui să mergi în altă parte.

Tony Rizzoli îl privea cu răceală. Într-un tîrziu dădu din cap.

– Bine cum doriți. Scoase din portmoneu o carte de vizită și o aruncă pe-birou. Dacă vă răzgîndiți, scrie aici unde mă puteți găsi.

Se ridică și ieși.

Spyros Lambrou luă cartea de vizită și citi „Anthony Rizzoli Import-Export". Urma adresa unui hotel din Atena și un număr de telefon. Nikos Veritos privea cu ochi mari de uimire. După ce Tony Rizzoli a plecat, Veritos a întrebat:

– Chiar este...?

– Da. Domnul Rizzoli se ocupă cu traficul de heroină. Dacă îl primim o singură dată pe vapoarele noastre, guvernul ne poate interzice afacerile cu flota.

Tony a ieșit furios din biroul lui Spyros Lambrou.

Afurisitul de grec, mă tratează ca pe un țăran cules de pe stradă și de unde știa despre droguri? De data aceasta transportul era neobișnuit de mare, în valoare de cel puțin zece milioane de dolari. Dar problema mare era să-l ducă la New York. *Cîinii de la narcotice umpleau străzile Atenei. Va trebui să dau un telefon în Sicilia și să amîn puțin.* Tony Rizzoli nu a pierdut niciodată un transport de narcotice și nu avea nici cea mai mică intenție să-l piardă pe acesta. Se considera un norocos înnăscut.

A crescut în Hell's Kitchen (Bucătăria Iadului), din New York. Din punct de vedere geografic aceasta era localizată în partea de vest a Manhattanului, între Eight Avenue și rîul Hudson; hotarele de sud și de nord erau între Străzile douăzeci și trei și cincizeci și nouă. Din punct de vedere psihologic, Hell's Kitchen era un oraș în oraș. Străzile erau împărțite între gangșteri, Gopheri, Parlor Mob, Gorilele și Banda Rhodes, o adevărată enclavă armată. Contractele de a ucide urcau pînă la o sută de dolari, poate puțin mai jos.

Locuitorii acestui cartier, Hell's Kitchen, locuiau în subsoluri împreună cu șobolani, păduchi și gîndaci. Nu aveau băi și tinerii rezolvau această problemă în felul lor, plonjau în rîul Hudson de pe docurile portului, în aceleași locuri unde se aruncau în apă toate reziduurile. Docurile miroseau îngrozitor de la hoiturile cîinilor și pisi-

cilor omorîte aici.

Viața străzilor era deosebit de atrăgătoare și colorată. O mașină a pompierilor în acțiune pentru a stinge un incendiu... o bandă în lupă pentru supremație pe acoperișurile unei clădiri... o nuntă... un joc de zaruri pe trotuar... din cînd în cînd o împușcătură. Singurul loc de joacă pentru copii era strada sau acoperișurile, iar în timpul verii apele riului. Deasupra tuturor plutea miasma de neconfundat a sărăciei. Aceasta era atmosfera în care a crescut Tony Rizzoli.

Prima amintire a lui Tony Rizzoli a fost bătaia pe care a luat-o, după ce i s-au furat banii de lapte. Avea șapte ani. Băieții mai mari erau o amenințare continuă. Drumul spre școală era pustiu, iar școala arăta ca un teren de lupte. Pînă la cincisprezece ani, Rizzoli avea deja un corp bine făcut și acumulase scheme considerabile de luptă. Îi plăcea bătaia, pentru că era bun și pentru că îi dădea un sentiment de superioritate. Iar prietenii lui puneau mereu pariuri pe el.

Din cînd în cînd, membri i bandelor de gangsteri veneau și-i urmăreau pe copiii care se băteau, pentru recrutare. Frank Costello venea o dată sau de două ori pe lună, împreună cu Joe Adonis și Lucky Luciano.

– Băiatul este o adevărată comoară, spunea Luciano. Săptămîna trecută am pariat pe el și am cîștigat cinci bătrîne.

– Pariezi și acum, cînd luptă cu Lou Domeni

– Bineînțeles. Zece la unu.

– Zece la unu. Ce naiba, Rizzoli este un mucos.

Tony Rizzoli nu prea știa ce însemna această conversație. S-a dus la fratele mai mare, Gino, și l-a întrebat.

– Isuse! exclamă fratele său. Indivizii ăștia pariază bani grei pe tine.

– De ce? Doar eu nu sînt profesi ist.

Gino gîndi cîteva secunde.

– Nu ai pierdut niciodată o bătai -i așa?

– Nu.

– Probabil că au făcut cîteva pariuri mai mici, pentru bluf și cînd au văzut că le-ai cîștigat, au început să parieze serios.

Tînărul ridică din umeri.

– Pentru mine nu înseamnă nimic.

Gino îl prinse de mînă și-i spuse entuziasmat:

– Ar putea însemna foarte mult pentru tine, Tony. Pentru noi doi. Ascultă-mă puștiule...

Lupta cu Lou Domenic a avut loc la Stillman's Gym într-o vineri după-amiază. Erau prezenți toți cei care pariaseră. Frank Costello, Joe Adonis, Albert Anastasia, Lucky Luciano și Meyer Lansky. Se distrau de minune privindu-i pe copii bătîndu-se, dar ceea ce îi distra și mai mult era faptul că au descoperit un mijloc de a face bani cu acești copii.

Lou Domenic avea șaptesprezece ani, cu un an mai mare decît Tony și cu cinci kilograme mai mult. Dar nu

era un adversar de temut pentru că Tony Rizzoli era un boxer înnăscut și avea instincte ucigașe.

Lupta avea cinci reprize. Prima rundă a fost foarte ușoară pentru Tony. Tot el a luat și a doua rundă. Și pe a treia. Banda de gangsteri își număra deja câștigul.

– Puștiul ăsta va fi campion mondial, spuse încîntat Lucky Luciano. Cît ai pariat pe el?

– Zece bătrîne, răspunse Frank Costello. Cel mai bun pariu ar fi fost de cincisprezece la unu. Puștiul are deja reputație.

Și deodată neașteptatul s-a produs. În mijlocul celei de-a cincea runde Lou Domenic l-a trimis la podea pe Tony Rizzoli. Arbitrul a început să numere... foarte încet, privind îngrijorat spectatorii.

– Ridică-te, ticălos mic ce ești, îi strigă Joe Adonis. Ridică-te și luptă!

Dar arbitrul continua să numere, chiar dacă foarte încet tot a ajuns la zece. Tony Rizzoli era încă la podea.

– Ticălosul. Numai dintr-un pumn!

Oamenii au început să calculeze cît au pierdut. Pierderile erau substanțiale. Tony Rizzoli a fost ridicat de fratele său Gino și dus într-o cabină. Ținea ochii închiși, se temea să nu descopere că este conștient și să îi facă ceva îngrozitor. Abia cînd a ajuns acasă a reușit bietul Tony să se relaxeze.

– Am reușit! strigă fratele său bucuros. Îți dai seama cîți bani am făcut? Aproape o mie de dolari.

– Nu înțeleg. Eu...

– Am împrumutat bani și le-am spus că pariez pe

Domenic. **Dar** am pariat pe ti incisprezece la unu. Sîntem **bogați**.

– **Și n-or** să se înfurie? întrebă Tony.

Gino-zîmbi.

– **Nu** vor **ști** iodată.

A doua zi cînd Tony Rizzoli a ieșit de la școală, la colțul străzii îl aștepta o limuzină lungă și neagră în care se afla Lucky Luciano. Îi făcu semn băiatului să se apropie de mașină.

– Urcă.

Inima lui Tony începu să bată de spaimă.

– Nu pot, domnule Luciano, am întîrziat la...

– Urcă.

Tony urcă în mașină. Luci îi spuse șoferului.

– Mergi în jurul blocului.

Mulțumesc lui Dumnezeu că nu mă duce în altă parte!

Într-un tîrziu, Luciano se întoarse spre băiat:

– Ai dat lovitura, spuse cu o voce neutră.

Rizzoli roși.

– Nu, domnule, eu...

– Nu mă prosti. Cît ai făcut?

– Nimic domnule Luciano. Eu...

– Te mai întreb încă o dată. Cîți bani i făcut?

Băiatul ezită.

– O mie de dolari.

– Ni i cît să pui pe o măsea, rîse Lucky Luciano. Dar

cred că pentru un... ciți ani ai?

– Aproape șaisprezece.

– Cred că pentru un puști de șaisprezece ani, nu-i rău deloc. Știi că eu și prietenii mei am pierdut o mulțime de bani?

– Îmi pare rău, eu...

– S-o lăsăm baltă! Ești un copil inteligent. Ai un viitor frumos.

– Mulțumesc, domnule.

– Uite, eu nu voi spune nimănui nimic, Tony, pentru că altfel prietenii mei te taie bucățele și te dau mîncare la pești. Dar aș vrea să vii să stăm de vorbă luni. Tu și cu mine vom lucra bine împreună.

După o săptămînă, Tony Rizzoli lucra pentru Lucky Luciano. Era inteligent, acționa repede și în foarte scurt timp a devenit locotenentul lui Luciano.

Cînd Lucky Luciano a fost arestat, condamnat și trimis la închisoare, Tony Rizzoli a rămas să conducă organizația lui Luciano.

Familiile mafiote se ocupau de jocuri de noroc, cămătărie, prostituție și orice altă activitate ilegală din care se putea scoate un profit. Cînd venea vorba de droguri, de cele mai multe ori se încruntau, dar unii membri insistau să se implice în traficul de droguri și, cu timpul, familiile și-au dat permisiunea să înceapă traficul.

Pentru Tony Rizzoli această idee a devenit o obsesie. Din ceea ce vedea înțelegea că oamenii care se ocupau cu traficul de droguri erau foarte dezorganizați. *Se învîrt cu toții în jurul cozii, cu puțină minte și sprijin...*

Hotărîrea lui era luată.

Tony Rizzoli nu era omul care să facă ceva la întîmplare. A început să citească tot ce a găsit despre heroină.

Heroina devenea cu rapiditate regina narcoticelor. Marihuana și cocaina erau considerate „excelente", dar heroina crea o stare de euforie totală, fără dureri, fără probleme, fără griji. Cei care se subjugau heroinei își vindeau tot, furau, comiteau crime, numai pentru a o obține. Heroina devenea religia lor, singurul motiv de a trăi.

Turcia era una dintre cele mai mari producătoare de mac din care se extrăgea heroina.

Familia avea contacte în Turcia așa încît Rizzoli se hotărî să discute cu Pete Lucca, unul din șefi.

– Vreau să mă implic în domeniu, spuse Rizzoli. Dar tot ce fac, fac pentru Familie. Vreau să știi lucrul ăsta.

– Ești un băiat bun, Tony.

– Aș vrea să plec în Turcia să studiez puțin problema. Poți aranja?

Bătrînul ezită.

– Te anunț eu. Dar să știi, Tony, ei nu sînt ca noi. Nu au scrupule. Sînt animale. Dacă nu vor avea încredere

în tine, te vor ucide.

– Voi fi foarte atent.

– Te rog.

După două săptămîni, Tony Rizzoli în drum spre Turcia.

A vizitat Izmir, Afyon și Eskisehir, regiunile unde se cultivau maci și peste tot a fost primit cu foarte mare suspiciune. Era străin și străi ii nu erau văzuți cu ochi buni.

– Vom face afaceri excelente împreună, le-a spus Rizzoli. Aș vrea să văd și eu culturile de maci.

Omul a ridicat din umeri.

– Eu nu știu nimic, nu am habar de culturi de maci. Îți pierzi vremea. Întoarce-te acasă.

Dar Rizzoli era foarte hotărît. A dat zeci de telefoane, a vorbit codificat. Într-un tîrziu, la Kilis, la granița turco-siriană i s-a permis să vadă cum se obține opiumul la o fermă, Carella, una dintre cele mai mari.

– Nu înțeleg, spuse Tony. Cum naiba scoateți heroină dintr-o floare normală?

Un specialist îmbrăcat în halat alb a început să-i explice:

– Domnule Rizzoli, înt mai multe operațiuni. Heroina este sintetizată din opium,ceea ce înseamnă tratarea morfinei cu acid acetic. Heroina se scoate numai dintr-un anumit soi de maci, se numește *Papaver Somniferum*, adică floarea somnului. Numele de opium vine din greacă, de la *opos*, care înseamnă suc.

– Am înțeles.

La vremea recoltării, Tony a fost invitat la ferma Carella. Fiecare membru al familiei Carella era echipat cu un *Cizgi Bicak*, un fel de cuțit foarte ascuțit cu care se făcea o incizi într-un anume loc pe plantă. Carella îi explica:

– Macii trebuie culeși într-o perioadă de douăzeci și patru de ore, altfel recolta este ruinată.

Familia avea nouă membrii și fiecare muncea pe brînci pentru a strînge recolta la timp. În aer era un fel de abur care provoca somnolență. Rizzoli se simțea amețit.

– Fii atent, îl preveni Carella. Ai grijă să rămîi treaz. Dacă te așezi să dormi în cîmp, nu te mai trezești niciodată.

În timpul perioadei de recoltare, cele douăzeci și patru de ore, ferestrele și ușile fermei erau închise și bine etanșate.

După ce au culeș macii, Rizzoli a văzut cum se transformă substanța în morfină și apoi în heroină la un „laborator" ascuns.

– Așadar, asta este?

Carella clătină din cap.

– Nu, prietene. Acesta este numai începutul. Obținerea heroinei este partea cea mai ușoară. Toată problema este să o transporți fără să fii prins.

Tony Rizzoli simțea cum crește în el emoția. De la acest punct va prelua el afacerea. Pînă acum afacerea a

fost rezolvată de naivi. El le va arăta cum operează un profesionist.

– Şi voi cum o transportaţi?

– Sînt multe modalităţi. Camioane, autobuze, trenuri, maşini, asini, cămile...

– Cămile?

– Am folosit şi cămile. Le-am dat să înghită cutii bine etanşate, dar grănicerii au început să folosească detectoare de metal. Atunci ne-am orientat spre saci etanşi de cauciuc. După fiecare „excursie" omorîm cămilele. Problema este că uneori săculeţii de cauciuc explodează în stomacul cămilelor şi cămilele ajung la graniţă ameţite. Aşa au depistat şi grănicerii noua noastră metodă.

– Ce trasee aţi folosit?

– Uneori am trimis heroina de la Aleppo, la Beirut sau Istanbul şi spre Marsilia. Uneori drogul pleacă de la Istanbul în Grecia, apoi în Sicilia, prin Corsica şi Maroc şi apoi traversează Atlanticul.

– Vă mulţumesc foarte mult pentru colaborare, spuse Rizzoli. Le voi spune băieţilor. Aş vrea să vă mai rog ceva.

– Da?

– Aş vrea să merg şi eu cu următorul transport.

Urmă o pauză foarte lungă.

– Ar putea fi foarte periculos.

– Îmi încerc şi eu norocul.

În după-amiaza următoare, Tony Rizzoli a fost prezentat unui bărbat cu înfățișare de bandit, cu o mustață enormă și trupul masiv.

– Acesta este Mustafa din Afyon. În limba turcă *Afyon* înseamnă opium. Mustafa este unul dintre cei mai pricepuți oameni i noștri.

– Trebuie să fie și oameni pricepuți, spuse Mustafa cu modestie. Sînt multe pericole.

Tony Rizzoli începu să rîdă.

– Dar merită riscul, nu?

Mustafa îl privi cu demnitate.

– Dumneata vorbești de bani. Dar pentru noi opiumul înseamnă mult mai mult decît o recoltă de bani. Este ceva mistic. Praful alb al plantei este elixirul dat de zei, medicament natural care se la numai în cantități foarte mi i. Poate fi mestecat sau aplicat direct pe piele și vindecă cele mai multe boli – boli de stomac, răceli, febră, dureri de tot felul. Dar trebuie să fii foarte atent. Dacă îl iei în cantități mari nu numai că îți anihilează simțurile dar te privează și de potență sexuală, iar la noi în Turcia nimic nu poate distruge demnitatea unui bărbat, decît impotența.

– Sigur, sigur. Cum spui dumneata.

Călătoria de la Afyon, a început la miezul nopții. Un grup de fermieri mergînd în șir indian în noaptea neagră. Catîrii duceau 350 de kilograme de opium. Aroma dulce pătrunzătoare, ca fînul aprins, plutea ca un abur în

jurul oamenilor. Erau o duzină de fermieri cei care veniseră să păzească opiumul şi să trateze cu Mustafa. Fiecare fermier era înarmat.

– Trebuie să fim foarte atenţi, îi explică Mustafa lui Rizzoli. Avem pe urmele noastre Interpolul şi toate poliţiile. Altădată era mai plăcut. Transportam opiumul prin oraşe şi sate fără să ne ferim. Foloseam un sicriu. Era o plăcere să vezi oamenii şi poliţiştii descoperindu-se şi salutînd cu respect în timp ce sicriul cu opium trecea mai departe.

Provincia Afyon se află în centrul zonei vestice a Turci i, la poalele muntelui Sultan, pe un podiş înalt, îndepărtat şi izolat de marile oraşe.

– Zona aceasta este foarte bună pentru noi, spuse Mustafa. Nu sîntem uşor de descoperit.

Catîrii mergeau încet, traversînd împreună cu oamenii peisajul dezolant şi după trei zile, la miezul nopţii, au ajuns la graniţa turco-siriană. Erau aşteptaţi de o femeie îmbrăcată în negru. Ducea de căpăstru un cal pe care aşezase un sac inocent de făină. Din şa atîrna negliJent o funie care nu atingea pămîntul deşi era lungă. Femeia ducea calul pe o potecă pe culmea muntelui. Dedesubt, Mustafa şi cei cincisprezece oameni se tîrau urmărind funia, pe o altă potecă ascunsă de tufişuri. Dacă funia atingea pămîntul, era un semnal pentru Mustafa că în faţă veneau jandarmi. Dacă femeia era oprită pentru întrebări, dedesubt, ascunşi de tufişuri, traficanţii treceau în siguranţă graniţa. Treceau pe la Kilis, un punct de frontieră minat. Dar odată trecuţi de zona con-

trolată de jandarmi, traficanții intrau pe fișia de trei mile unde aveau întîlnire cu traficanții sirieni. Întotdeauna erau așteptați cu o sticlă de raki pe care oamenii o treceau de la unul la altul. Rizzoli a văzut cum ceilalți au cîntărit opiumul și apoi l-au pus în spatele unor catîri sirieni. Treaba era făcută.

Foarte bine, se gîndi Rizzoli. *Și acum să vedem cum o fac băieții din Thailanda.*

Următoarea oprire a fost la Bangkok. După ce a fost verificat și s-a permis să urce pe un vas de pescuit care ducea droguri în pachete de polietilenă. Pe măsură ce vaporul se apropia de Hong Kong se dădeau semnale numai de ei știute, aproape de Lima și Insulele Ladrone, de unde era foarte ușor ca un vapor din Hong Kong să preia drogurile.

– Nu-i rău deloc, spuse Rizzoli.

Dar trebui să fie o cale și mai ușoară.

Cultivatorii de maci vorbeau despre heroină spunîndu-i „H" sau „Horse" (cal), dar pentru Tony Rizzoli heroina era o adevărată mină de aur. Țăranii care cultivau erau plătiți cu trei sute cincizeci de dolari la zece kilograme, dar după ce opiumul era tratat și vîndut pe străzile New Yorkului, valoarea creștea la două sute ci zeci de mii de dolari.

Ce ușor este, se gîndi Rizzoli. *Carella avea dreptate.*

Totul este să nu fii prins.

Toate acestea s-au întîmplat cu zece ani în urmă. Dar acum era din ce în ce mai greu. Interpolul, poliția internațională, considera traficul de droguri problema prioritară în activitatea lor. Toate vapoarele care plecau din porturile suspectate erau controlate centimetru cu centimetru. Din această cauză l-a vizitat Rizzoli pe Spyros Lambrou. Flota lui Spyros era deasupra oricărei suspiciuni. Poliția nu îi controla nici un vapor. Dar ticălosul l-a refuzat. *Voi găsi eu o soluție,* se gîndi Tony Rizzoli. *Dar trebuie să mă mișc repede.*

– Catherine, te deranjez?

Era miezul nopții.

– Nu, Costa. Îmi face plăcere să te aud.

– Totul este bine acolo?

– Da, datorită ție. Îmi place foarte mult ceea ce fac.

– Foarte bine. În cîteva săptămîni vin la Londra. Abia aștept să te văd: *Atenție! Nu întinde coarda!* Aș dori să discutăm despre personalul companiei.

– Mă bucur, te aștept.

– Noapte bună și pe curînd.

– Noapte bună.

De data aceasta, îl suna Catherine.

– Costa, nu știu ce să spun. Medalionul este mi-

nunat. Nu ar fi trebuit să...

– Este un dar nesemnificativ, Catherine. Evelyn mi-a spus că îi ești de mare ajutor. Am vrut să îți arăt cît de mult te apreciez.

Este atît de uşor, se gîndi Demiris. Daruri mărunte şi laude. *Mai tîrziu: eu şi soţia mea ne despărţim. Apoi: sînt atît de singur!*

O discuţie evazivă despre căsătorie, apoi o invitaţie pe yacht şi pe insulă... schema nu dădea niciodată greş. *Dar de data aceasta va fi extraordinar de palpitant,* se gîndi Demiris, *pentru că va avea un alt sfîrşit. Ea va muri.*

Îl sună pe Napoleon Chotas. Avocatul părea încîntat să îl audă.

– Nu am vorbit de mult Costa. Totul merge bine?

– Da, mulţumită ţie. Am nevoie de un mic servici

– Desigur.

– Noelle Page avea o vilă la Rafina. Aş vrea să o cumperi pentru mine, sub un alt nume.

– Desigur. Voi trimite un avocat de-al meu...

– Aş dori să te ocupi personal.

Urmă o scurtă pauză.

– Foarte bine. Mă voi ocupa eu.

– Mulţumesc.

Napoleon Chotas rămase cu privirea aţintită spre telefon. Vila aceea a fost cuibul unde Noelle Page şi Larry Douglas şi-au trăit aventura. De ce oare o dorea Constantin Demiris?

Șapte

Tribunalul Arsakion din Atena este o clădire veche din piatră cenușie care se întinde pe toată latura străzii Universității.. Din cele treizeci de săli ale clădirii, numai trei sînt rezervate proceselor de crimă: camerele 21, 30 și 33.

Din cauza interesului enorm stîrnit de procesul Anastasiei Savalas, acesta se desfășura în sala 33. Era o cameră lungă de trei sute de picioare și lată de patruzeci de picioare. Scaunele erau împărțite în trei staluri, despărțite de un culoar de șase picioare. Chiar în față se afla o masă de mahon lungă de șase picioare, pentru cei trei judecători.

În față era boxa martorilor, o mică platformă cu un pupitru de lemn și pe peretele lung se afla boxa juraților, în care erau acum așezați cei zece juri ai procesului.

În fața boxei acuzaților se afla masa avocaților.

Procesul acesta de crimă era spectaculos în sine, dar piesa lui de rezistență era faptul că apărarea era condusă de Napoleon Chotas, unul dintre cei mai renumiți avocați din lume. Chotas se ocupa doar de procese de crimă, iar rezultatele sale erau remarcabile. Se zvonea că primea comisioane de ordinul milioanelor de dolari. Napoleon Chotas era un bărbat subțire, emaciat cu ochii mari și triști pe o față ridată prea timpuriu. Se îmbrăca prost și înfățișarea lui nu inspira încredere. Dar dincolo de acestea, se ascundea o minte strălucită, uneori trădătoare.

Presa făcuse multe speculații despre faptul că Napoleon Chotas a acceptat să apere femeia care era acum judecată. Era aproape imposibil să câștige acest caz. Se spunea chiar că va fi prima înfrângere a lui Chotas.

Peter Demonides, procurorul acuzării, îl mai înfruntase pe Chotas și în alte procese. Deși nu ar fi recunoscut niciodată, nici chiar în intimitatea lui, Demonides era mereu uluit de îndemânarea lui Chotas. Și totuși, de data aceasta, Demonides simțea că nu are motive de îngrijorare. Procesul Anastasiei Savalas era un proces clasic de crimă, dosar clasat. Faptele erau simple: Anastasia Savalas era o tânără frumoasă, căsătorită cu un bărbat foarte bogat, George Savalas, cu treizeci de ani mai bătrîn ca ea. Anastasia s-a îndrăgostit de tînărul lor șofer Josef Pappas și, conform martorilor, soțul a amenințat-o că divorțează și o scoate din testament. În noaptea crimei, ea a dat liber servitorilor și a pregătit cina soțului

său. George Savalas era răcit. În timpul cinei a avut un acces de tuse. Soția i-a adus sticluța cu sirop de tuse. Savalas a luat o înghițitură și a murit pe loc.

Dosar clasat. Crimă clasică.

Sala 33 era aglomerată încă de dimineață. Anastasia Savalas era în boxa acuzaților îmbrăcată într-o fustă și o bluză neagră, fără bijuterii, foarte puțin machiată. Era uluitor de frumoasă. Procurorul, Peter Demonides, vorbea juraților:

– Doamnelor și domnilor. Uneori într-un caz de crimă, un proces durează trei sau patru luni. Dar nu cred că în cazul acesta va trebui să fiți prezenți atît de mult timp. După ce veți auzi faptele, sînt convins că veți descoperi că numai un singur verdict este posibil – crimă gradul unu. Procuratura Statului va dovedi că acuzata l-a ucis cu sînge rece pe soțul ei pentru că acesta a amenințat-o cu divorțul cînd a descoperit legătura ei cu șoferul familii i. Vom demonstra că acuzata avea motive, a găsit ocazia și mijloacele de a-și duce la îndeplinire cu sînge rece planul. Vă mulțumesc.

Demonides se întoarse la locul său.

Judecătorul, Președinte al Completului, se adresă lui Chotas:

– Este apărarea pregătită pentru pledoaria de început?

Napoleon Chotas se ridi ˇ încet în picioare.

– Da, onorată instanță.

Apoi se apropie de boxa juraților cu un mers nesigur. Clipi din ochi și cînd începu să vorbească păru că vorbește pentru sine:

– Am trăit destul timp să știu că nici un bărbat și nici o femeie nu pot ascunde răul prin înfățișarea lor. Acesta se vede întotdeauna. Un poet a spus odată, că ochii sînt ferestrele sufletului. Cred că este adevărat. Vă rog, doamnelor și domnilor, să priviți în ochii acuzatei. Nu veți descoperi că poate ascunde crima dacă a făcut-o.

Napoleon Chotas rămase descumpănit un moment, încercînd parcă să își găsească cuvintele pentru a continua, dar se întoarse la locul său și se așeză.

Peter Demonides simți deodată gustul triumfului. *Dumnezeule, este cea mai slabă pledoarie pe care am auzit-o în viața mea! Bătrînul a pierdut din start.*

– Este pregătit procurorul să cheme primul martor?

– Da, onorată instanță. O voi chema pe Rosa Lykourgos.

O femeie de vîrstă mijlocie se ridică din sală și se apropie hotărîtă de boxa martorilor. Jură pe Biblie.

– Doamnă Lykourgos cu ce vă ocupați?

– Sînt menajeră... se înecă... Am fost menajeră la domnul Savalas.

– La domnul George Savalas?

– Da, domnule.

– Și vreți să ne spuneți de cît timp lucrați la domnul Savalas?

– De douăzeci și cinci de ani.

– Este foarte mult. Îl iubeați pe domnul Savalas?

– Era un sfînt.

– Lucrați acolo și cînd trăia prima soție a domnului Savalas?

– Da, domnule. Am însoțit-o pe doamna pe ultimul ei drum.

– Ar fi corect să spunem că între ei au existat relații bune?

– Se iubeau, domnule.

Peter Demonides privi spre Napoleon Chotas așteptînd obiecția, dar acesta rămase visător pierdut în gînduri.

– Și ați fost angajata domnului Savalas și în timpul celei de a doua căsătorii cu Anastasia Savalas?

– Da, domnule. Am fost. Femeia rostise cuvintele acuzator.

– Ați spune că a fost o căsnicie fericită? Din nou Demonides privi spre Chotas și din nou acesta nu reacționă.

– Fericită? Nu, domnule. Se certau ca pisica cu cîinele.

– Ați fost martora unor astfel de certuri?

– Nu aveai cum să le eviți. Se auzeau în toată casa – și este o casă mare, domnule.

– Presupun că aceste certuri erau verbale, nu fizice. Domnul Savalas și-a lovit vreodată soția?

– Oh, erau și fizice. Dar invers, doamna îl bătea pe el. Domnul Savalas îmbătrînise și era fragil.

– Adică ați văzut-o pe doamna Savalas lovindu-și soțul?

– Nu numai o dată.

Martora privi spre Anastasia cu un zîmbet răutăcios de satisfacție.

– Doamnă Lykourgos, în noaptea în care a murit domnul Savalas, care din membrii personalului a rămas acasă?

– Nici unul.

Demonides strecură o nuanță de surpriză în tonul vocii.

– Vreți să spuneți că în casa aceea mare nu era nici un servitor? Domnul Savalas nu avea bucătar, cameristă, majordom...?

– Ba da, domnule. Avea. Dar doamna le-a dat liber la toți. A spus că vrea să-i pregătească singură cina. Că vor avea a doua lună de miere.

Ultima remarcă a fost șfichiuită ca o lovitură de bici.

– Așadar, doamna Savalas a scăpat de toți?

De data aceasta președintele completului l-a privit pe Napoleon Chotas așteptîndu-i obiecția. Dar avocatul rămînea pierdut în gînduri. Președintele s-a întors spre Demonides:

– Acuzarea să nu mai conducă martorii.

– Vă rog să mă iertați. Reformulez întrebarea: Ceea ce spuneți este că în noaptea respectivă doamna Savalas a spus tuturor că sînt liberi pentru ca ea să rămînă singură cu soțul ei?

– Da, domnule. Și bietul om suferea de o răceală cumplită.

– Doamna Savalas obișnuia să gătească des pentru

soțul ei?

Martora pufni disprețuitor.

– Ea? Nu, domnule. Nu ea. Nu ridi i i un fir de praf în casă.

Și Napoleon Chotas stătea visător, ascultînd de parcă era la spectacol.

– Mulțumesc, doamnă Lykourgos. Ne-ați fost de mare ajutor.

Demonides îl privea pe Chotas încercînd să-și ascundă satisfacția. Declarația martorei a avut un efect evident asupra juraților. Toți o priveau dezaprobator pe acuzată. *Să vedem cum se descurcă bătrînul.*

– Martora vă stă la dispoziție.

Chotas privi buimac.

– Poftim? Oh, nu am întrebări.

Judecătorul îl privi surprins.

– Domnule Chotas... nu doriți să examinați martora?

– Nu, onorată instanță. Pare o femeie onestă.

Lui Demonides nu-i venea să-și creadă urechilor. *Dumnezeule,* se gîndi el, *nici măcar nu lupta. Bătrînul este terminat.* Demonides își savura victoria. Judecătorul se adresă acuzării:

– Puteți chema martorul următor.

– Acuzarea îl cheamă pe Josef Pappas.

Un tînăr înalt, brunet, cu înfățișare plăcută, se ridică din sală și se îndreptă spre boxa martorilor. Demonides începu:

– Domnule Pappas, vă rog să spuneți completului cu ce vă ocupați?

– Sînt şofer.
– În acest moment sînteţi angajat?
– Nu.
– Dar aţi fost angajat? Adică, pînă la moartea lui George Savalas?
– Da.
– Cît timp aţi lucrat la familia Savalas?
– Un an şi ceva.
– A fost o muncă plăcută?
Josef Pappas privi spre Chotas aşteptînd să fie ajutat. Dar acesta nu îl ajută.
– A fost o muncă plăcută, domnule Pappas?
– Cred că da.
– Aveaţi un salariu bun?
– Da.
– Atunci nu ar merita să spuneţi că a fost o muncă bună? Vreau să întreb nu primeaţi şi ceva în plus? Nu vă culcaţi cu doamna Savalas?
Pappas privi din nou spre Chotas pentru ajutor, dar acesta nu veni.
– Eu... Da, domnule. Cred că aşa făceam.
Demonides continuă dispreţuitor:
– Credeţi? Sînteţi sub jurămînt. Ori vă culcaţi cu ea ori nu. Răspundeţi!
– Da, domnule. Am avut o aventură.
– Chiar dacă eraţi angajatul soţului ei, eraţi plătit cu generozitate şi locuiaţi sub acelaşi acoperiş?
– Da, domnule.
– Şi nu vă deranja să luaţi banii domnului Savalas iar

între timp să vă culcați cu soția lui?

– Nu a fost o simplă aventură trecătoare.

Demonides întinse cu grijă capcana:

– Nu a fost o aventură trecătoare? Ce vreți să spuneți? Cred că nu înțeleg.

– Vreau să spun... că eu și Anastasia doream să ne căsătorim.

Asistența începu să murmure. Jurații o priveau pe acuzată.

– Căsătoria a fost ideea dumneavoastră sau a doamnei Savalas?

– Amîndoi doream acest lucru.

– Cine a sugerat-o?

– Cred că ea. Tînărul privi spre Anastasia Savalas. Femeia nici măcar nu clipi.

– Să vă spun drept domnule Pappas, eu sînt puțin uimit. Cum așteptați să vă căsătoriți? Doamna Savalas avea un soț, nu? Așteptați să moară? Sau să aibă un accident fatal? Ce anume așteptați?

Întrebarea era atît de explozivă încît cei trei judecători priviră spre Napoleon Chotas așteptînd ca acesta să se ridice indignat. Dar avocatul era prea ocupat și nu le acorda nici o atenție. Anastasia Savalas începea să pară îngrijorată. Demonides forță avantajul:

– Nu mi-ați răspuns la întrebare, domnule Pappas.

Josef Pappas se foi neliniștit în scaun.

– Nu știu să vă spun exact.

Vocea lui Demonides biciui în continuare:

– Atunci să vă spun eu exact. Doamna Savalas plă-

nuia să-și idă soțul și să scape de el. Știa că soțul ei dorea să divorțeze și să-o scoată din testament și atunci ar fi rămas fără bani. Ea...

– Obiecție! Dar nu venea din partea lui Napoleon Chotas ci din partea președintelui. Îi cereți martorului să speculeze.

Judecătorul îl privi pe Chotas surprins. Bătrânul stătea cu ochii închiși.

– Îmi pare rău, domnule președinte, spuse Demonides, dar știa că are un punct cîștigat. Se întoarse spre Chotas: Martorul este al dumneavoastră.

– Mulțumesc, domnule Demonides. Nu am întrebări.

Cei trei judecători se priviră uluiți. Unul dintre ei vorbi:

– Domnule Chotas, sînteți conștient de faptul că aceasta este unica ocazie de a examina martorul?

Napoleon Chotas clipi.

– Da, domnule judecător.

– Și nu vreți să-i puneți întrebări?

Napoleon Chotas flutură neglijent cu o mînă.

– Nu, domnule judecător.

– Foarte bine, oftă judecătorul. Acuzarea poate chema următorul martor.

Acesta era Mihalis Haritonides, un om posac de vreo șaizeci de ani.

– Vă rog să spuneți ce ocupație aveți?

– Am un hotel.

– Vreți să ne spuneți cum se numește hotelul?

– Argos.

– Și unde este acest hotel?

– În Corfu.

– Vă voi întreba domnule Haritonides dacă vreunul din oamenii din această sală a stat vreodată la hotelul dumneavoastră.

Haritonides privi în jur.

– Da, domnule. El și ea.

– Să se înregistreze vă rog, martorul a arătat spre Josef Pappas și Anastasia Savalas. Au stat la hotelul dumneavoastră de mai multe ori?

– Da, domnule.

– Și au petrecut noaptea în aceeași cameră?

– Da, domnule. De obicei veneau la sfîrșitul săptămînii.

– Mulțumesc domnule Haritonides. Domnișes privi spre Chotas: Martorul este al dumneavoastră.

– Nu am întrebări.

Cei trei judecători își vorbiră în șoaptă. Apoi președintele i se adresă lui Napoleon Chotas:

– Nu aveți întrebări pentru acest martor, domnule Chotas?

– Nu, domnule președinte. Îl cred. Este un hotel frumos. Am stat și eu acolo.

Președintele îl privi uluit.

– Acuzarea poate chema următorul martor.

– Îl chemăm pe doctorul Vassilis Frangescos.

Un bărbat înalt cu înfățișare distinsă se așeză în boxa martorilor.

– Doctore Frangescos, vreți vă rog să ne spuneți ce fel de medicină practicați?

– Sînt medic generalist.
– Puteți fi medic de familie?
– Dacă puneți problema așa, da, pot.
– De cît timp practicați medicina?
– De aproape treizeci de ani.
– Și bineînțeles că sînteți licențiat.
– Bineînțeles.
– Doctore Frangescos, George Savalas a fost pacientul dumneavoastră?
– Da.
– Pentru ce perioadă de timp?
– Peste zece ani.
– Și l-ați tratat pe domnul Savalas pentru o boală anume?
– Prima dată cînd a venit la mine avea tensi
– Și l-ați tratat?
– Da.
– Dar l-ați văzut și după aceea?
– Da. Din cînd în cînd venea la mine, cînd avea bronșită, o inflamație la ficat – nimic serios.
– Cînd l-ați văzut ultima dată pe domnul Savalas?
– Anul trecut în decembrie.
– Asta înseamnă cu puțin timp înainte de a muri.
– Exact.
– A venit la cabinetul dumneavoastră?
– Nu. Am mers eu la el acasă.
– De obicei vă vizitați pacienții acasă?
– Nu, nu de obicei.
– Dar de data aceasta ați făcut o excepție.

– Da.
– De ce?
Doctorul ezită.
– Nu putea veni el la mine.
– Dar cum arăta?
– Avea niște contuzii și cîteva coaste rupte.
– Suferise un accident?
Doctorul ezită din nou.
– Nu. Mi-a spus că l-a bătut soția lui.
Sala a început să murmure. Președintele spuse furios:
– Domnule Chotas, nu aveți de gînd să obiectați acestei declarații?
Chotas spuse blînd:
– Ah, da, mulțumesc domnule Președinte, obiectez.
Însă răul era deja făcut. Juriații o priveau pe acuzată cu ostilitate.
– Mulțumesc doctore Frangescos. Nu mai am întrebări. Martorul este al dumneavoastră.
– Nu am întrebări, spuse Chotas visător.
Au urmat mulți alți martori. O cameristă care a spus că a văzut-o pe doamna Savalas de mai multe ori intrînd în camera șoferului. Un valet care l-a auzit pe George Savalas amenințînd cu divorțul și schimbarea testamentului. Vecini care auzeau certurile familii Savalas. Și totuși Napoleon Chotas nu avea întrebări.
Peter Demonides simțea deja gustul victoriei. Vedea cu ochii minții literele de o șchioapă din ziare. Procesul acesta avea să fie cel mai rapid din istorie. *S-ar putea*

termina chiar astăzi, se gîndi el. *Marele Napoleon Chotas este un om înfrînt.*

– Aș dori să îl chem pe domnul Niko Mentaki

Mentakis era un tînăr slăbuț cu vorbă blîndă.

– Domnule Mentakis, vreți să ne spuneți cu ce vă ocupați?

– Da, domnule. Lucrez într-o grădiniță.

– Adică aveți grijă de copii?

– Oh, nu domnule. O altfel de grădiniță. Cultivăm copaci și flori și tot felul de plante.

– Înțeleg. Așadar sînteți expert în tot felul de culturi.

– Ar trebui. Lucrez de mult timp.

– Și presupun că face parte din munca dumneavoastră să vindeți plante proaspete și sănătoase?

– Da, domnule. Avem foarte multă grijă de ele. Avem clienți regulați.

– Vreți să spuneți că oamenii vin mereu să cumpere de la dumneavoastră?

– Da, domnule, spuse tînărul cu mîndrie. Avem servicii foarte bune.

– Spuneți-mi, domnule Mentakis, doamna Savalas era un client regulat?

– Da, domnule. Doamna Savalas iubește florile și plantele.

Președintele interveni nerăbdător:

– Domnule Demonides, Curtea nu crede că aceste întrebări sînt pertinente. Vă rog să schimbați tactica, sau...

– Dacă mă veți lăsa să termin, veți vedea că această

mărturisire este foarte importantă.

Președintele privi spre Chotas:

– Domnule Chotas, nu obiectați?

Chotas clipi din ochi.

– Poftim? Nu, domnule președinte.

Judecătorul îl privi uluit apoi se adresă lui Peter Demonides:

– Foarte bine. Puteți continua.

– Domnule Mentakis, doamna Savalas a venit la dumneavoastră în decembrie și v-a spus că are probleme cu plantele din casă?

– Da, domnule.

– De fapt, nu cumva v-a spus că sînt niște insecte care îi distrug plantele?

– Da, domnule.

– Și nu v-a cerut ceva împotriva insectelor?

– Ba da, domnule.

– Vreți să ne spuneți ce?

– I-am dat antimoniu.

– Vreți să ne spuneți ce înseamnă aceasta?

– Este o otravă, ca și arsenicul.

Sala nu mai putea fi stăpînită. Judecătorul lovi furios cu ciocănelul.

– Dacă mai este rumoare evacuăm sala. Se întoarse spre Demonides: Puteți continua.

– Așadar, i-ați vîndut o cantitate de antimoni

– Da, domnule.

– Credeți că este o otravă mortală? Ați comparat-o cu arsenicul.

– Da, domnule este mortală.

– Şi aţi înregistrat-o în registrul de vînzare aşa cum vă cere legea cînd vindeţi otravă?

– Da, domnule.

– Şi aţi adus dovada înregistrării?

– Am adus.

Tînărul îi întinse lui Demonides un registru, iar procurorul îl înmînă judecătorilor.

– Onorată instanţă, aş dori să se înregistreze ca „Proba A". Apoi se întoarse spre martor: Nu mai am întrebări.

Napoleon Chotas ridică privirea şi clătină din cap.

– Nu am întrebări.

Demonides respiră uşurat. Era momentul să arunce bomba.

– Aş dori să vă prezint Proba B. Se întoarse spre un aprod: Te rog să o aduci.

Aprodul ieşi în grabă şi după cîteva momente reveni cu o sticlă de sirop de tuse pe o tavă. Sticla era aproape goală. Audienţa privea fascinată. Demonides aşeză tava în faţa juraţilor.

– Doamnelor şi domnilor, aveţi în faţă arma crimei. Arma cu care a fost ucis George Savalas. Acesta este siropul pe care i l-a dat doamna Savalas soţului său în noaptea în care a murit acesta. Este otrăvit cu antimoniu. Victima a consumat, după cum vedeţi, şi după douăzeci de minute a murit.

Napoleon Chotas se ridică în picioare şi spuse încet:

– Obiecţie. Acuzarea nu are de unde şti că din

această sticlă a fost medicat defunctul.

Atunci Demonides închise capcana.

– Cu tot respectul pe care îl am față de distinsul meu coleg, doamna Savalas a recunoscut că din acest sirop i-a dat să bea soțului său. A fost ținut sub cheie de poliție până acum cîteva minute cînd a fost adus aici. Medicul legist a depus mărturie că George Savalas a murit otrăvit cu antimoniu. Acest sirop conține antimoniu. Îl privi sfidător pe Napoleon Chotas.

Chotas clătină din cap, parcă înfrînt.

– Atunci presupun că nu există nici o urmă de îndoială.

– Absolut nici una, exclamă Demonides triumfător. Acuzarea și-a încheiat cazul.

Președintele completului îi vorbi lui Chotas:

– Apărarea este pregătită?

– Da, domnule președinte.

Napoleon Chotas se ridică și rămase cîteva momente nemișcat. Apoi, împiedicat, se apropie de boxa juraților, scărpinîndu-se în cap, de parcă își căuta cu disperare cuvintele. Începu într-un tîrziu, cu foarte multă greutate:

– Presupun că v-ați întrebat de ce nu am examinat nici un martor. Ei bine, să vă spun adevărul, cred că domnul Demonides a făcut o treabă excelentă și nu mai era nevoie să pun și eu alte întrebări.

Nebunul pledează în favoarea mea, se gîndi Peter Demonides.

Chotas privi îndelung sticla cu sirop.

– Toți martorii au părut foarte cinstiți. Dar ei nu au dovedit ceva concret, nu-i așa? Adică... Ei bine, dacă aduni tot ce au spus martorii ajungi la un singur lucru: o tînără drăguță este căsătorită cu un bătrîn care probabil nu o satisface sexual. Chotas, făcu un semn din cap spre Josef Pappas. Așadar, ea găsește un tînăr care îi este pe plac. Dar acestea le știm din ziare, nu-i așa? Aventura lor nu a fost un secret. A știut toată lumea. S-a scris în toate ziarele de scandal. Acum, dumneavoastră și cu mine poate că nu sîntem de acord cu comportamentul ei, dar Anastasia Savalas nu este judecată pentru adulter. Nu este aici pentru că are porniri sexuale normale, ca orice femeie. Nu, ea este judecată pentru crimă.

Chotas privi din nou sticla, fascinat parcă de ea.

Bătrînul bate cîmpii, se gîndi Demonides. Privi ceasul de pe perete. Arăta douăsprezece fără cinci minute. Judecătorii întrerupeau întotdeauna ședințele la amiază. *Bătrînul nebun nici măcar nu va termina pledoaria. Nici măcar nu a fost destul de isteț să aștepte și să vorbească după pauză. De ce oare mi-a fost frică de el?* se întrebă Peter Demonides.

Napoleon Chotas continua să vorbească deslînat:

– Să examinăm împreună proba. Plantele doamnei Savalas se ofileu iar ea le iubea suficient de mult pentru a dori să le salveze. S-a dus la domnul Mentakis, expert, care a sfătuit-o să folosească antimoniu. Și ea i-a urmat sfatul. Dumneavoastră numiți asta crimă? Eu nu. Și apoi mai este mărturia menajerei care a spus că doamna Sa-

valas și-a expediat servitorii și va pregăti cina soțului. Știi ce cred eu? Cred că menajera era îndrăgostită de domnul Savalas. Nu munceșți pentru un om douăzeci și cinci de ani decît dacă te leagă de el sentimente foarte profunde. Nu o suporta pe Anastasia Savalas. Nu v-ați dat seama din tonul vocii i? Așadar, să presupunem că acuzata, în sufletul ei, își iubea soțul și încerca să-și salveze căsnicia. Cum își arată o femeie dragostea față de un bărbat? Eu cred că de cele mai multe ori, pregătindu-i mîncarea. Nu este aceasta o formă de dragoste? Cred că da. Chotas privi din nou sticla. Și nu este tot o formă de dragoste să-ți îngrijești bărbatul cînd este bolnav? Se spune la bine și la rău.

Ceasul de pe perete arăta douăsprezece fără un minut.

– Doamnelor și domnilor, v-am spus cînd a început acest proces să priviți bine această femeie. Nu are chipul unei criminale. Și ni i ochii unei criminale.

Peter Demonides văzu cum ochii juraților se îndreptară spre acuzată. Nu mai văzuse niciodată atîta ostilitate. Juriații erau la degetul său mic.

– Legea este foarte clară, doamnelor și domnilor. Așa cum vi se va spune de către onorabilii judecători, pentru a da un verdict de vinovăție trebuie să nu aveți nici o îndoială în privința vinovăției acuzatei. Absolut nici una.

În timp ce vorbea, Napoleon Chotas tuși, și scoase o batistă cu care își acoperi gura. Se îndreptă spre sticla de sirop de pe masa din fața juraților.

– Dacă ne gîndim bine, procurorul nu a dovedit nimic, nu-i așa? A spus doar că aceasta este sticla din care doamna Savalas a dat soțului ei, să bea. Adevărul este că acuzarea nu a demonstrat cazul.

Terminînd propoziția, Chotas fu surprins de un acces de tuse. Ca și cum ar fi fost inconștient întinse mîna, luă sticluța de sirop, desfăcu căpăcelul, duse sticla la gură și luă o înghițitură. Toată lumea îl privi îngrozită. Era o agitație de nedescris. Președintele strigă speriat:

– Domnule Chotas...

Napoleon Chotas mai luă o înghițitură.

– Onorată instanță, capul acuzării este o sfidare a justiției. George Savalas nu a murit de mîna acestei femei. Apărarea și-a prezentat pledoaria.

Ceasul bătu ora douăsprezece. Un aprod se apropie în grabă de președintele completului și șopti ceva. Președintele lovea agitat ciocănelul.

– Ordine, ordine! Întrerupem ședința. Juriații se vor retrage pentru verdict. Procesul se reia la ora două.

Peter Demonides privea transfigurat. Cineva a schimbat sticlele! Dar nu, era imposibil. Proba a fost pusă sub pază și sub cheie. Oare s-a greșit examenul de laborator? Demonides se întoarse spre asistentul său dar cînd privi în jur să-l găsească pe Napoleon Chotas, acesta dispăruse.

La ora două, cînd s-a reluat procesul, juriații au intrat încet spre locurile lor. Napoleon Chotas lipsea.

Cred că a murit ticălosul, se gîndi Peter Demonides. Dar chiar cînd îi trecea prin minte acest gînd, Napoleon Chotas intră în sală, arătînd perfect sănătos. Toată lumea îl privea uluită, în timp ce el se îndrepta calm și liniștit spre locul său.

Vorbi președintele completului:

– Doamnelor și domnilor juraţi, aţi ajuns la un verdict?

Purtătorul de cuvînt al juraților spuse:

– Am ajuns, onorată instanță. Considerăm că acuzata este nevinovată.

Sala izbucni spontan în aplauze.

Peter Demonides simți cum i se scurge sîngele din vene. *Ticălosul, iar mi-a făcut-o!* Privi spre Napoleon Chotas, care îi zîmbea impertinent.

Opt

Firma *Tritsis şi Tritsis* era fără îndoială cea mai prestigioasă firmă de avocaţi din Grecia. Fondatorii se pensionaseră demult, iar firma aparţinea acum lui Napoleon Chotas. Erau cam doisprezece parteneri dar Chotas era geniul lor.

De fiecare dată cînd oamenii bogaţi erau acuzaţi de crimă, se gîndeau în mod inevitabil la Napoleon Chotas. Activitatea lui era fenomenală. Ani la rînd a apărat oameni acuzaţi de crimă şi a înregistrat succes după succes. Recentul proces al Anastasiei Savalas a făcut înconjurul lumii. Chotas şi-a salvat clienta pe care o lume întreagă o considera vinovată, repurtînd o victorie spectaculoasă. Şi-a asumat un risc extraordinar de mare, dar ştia că numai aşa va putea salva viaţa clientei sale.

Acum zîmbea în sinea lui, amintindu-şi feţele juraţilor

cînd a luat siropul încărcat cu otravă mortală. Dar și-a pregătit cu foarte multă grijă fiecare secundă, pentru a fi întrerupt exact la ora douăsprezece. Aici a fost cheia. *Dacă judecătorii își schimbau rutina zilnică și treceau de ora douăsprezece...* se cutremură la ce i s-ar fi putut întîmpla.

Așa cum plănuise totul, dacă intervenea ceva neașteptat, ar fi putut plăti cu viața. Cînd s-a întrerupt ședința însă, Chotas s-a grăbit pe coridor printr-un grup de reporteri care îi blocau drumul.

– Domnule Chotas, de unde ați știut că siropul de tuse nu este otrăvit...?

– Ne puteți explica...?

– Credeți că cineva a schimbat sticlele?

– Anastasia Savalas...?

– Vă rog, domnilor. Mă tem că acum trebuie să răspund unei chemări naturale. Voi fi fericit să vă răspund la întrebări puțin mai tîrziu.

Se grăbi spre toaleta de la capătul culoarului. Pe mînerul ușii era atîrnat un carton – DEFECT.

Un reporter strigă în urma lui:

– Cred că va trebui să căutați o altă toaletă.

Napoleon Chotas zîmbi încordat.

– Mă tem că nu pot aștepta.

Deschise ușa, intră și o încuie.

Înăuntru îl așteptă un grup de oameni. Doctorul îi certă.

– Începusem să mă neliniștesc. Antimoniul lucrează foarte repede. Apoi se răsti la asistent: Pregătește pom-

pa de absorbție din stomac. Lui Napoleon Chotas doctorul îi spuse: Întinde-te jos. Cred că va fi neplăcut.

– Dacă mă gîndesc la alternativă, spuse Chotas, sînt convins că nu mă deranjează.

Onorariul lui Napoleon Chotas pentru că a salvat viața Anastasiei Savalas a fost un milion de dolari depuși într-o bancă elvețiană. Chotas avea o casă ca un palat la Kolonarai – un cartier select al Atenei, o vilă pe Insula Corfu și un apartament la Paris.

Așadar, Napoleon Choras avea motive să fie foarte mulțumit de viața lui. Un singur nor îi umbrea orizontul.

Se numea Frederick Stavros, cel mai nou membru la firma sa. Ceilalți avocați se plîngeau continuu de Stavros.

– Napoleon, este un avocat de mîna a doua. Nu are ce căuta la firma noastră...

– Stavros aproape că mi-a stricat procesul. Este un prost...

– Ai auzit ce a făcut Stavros la procesul de ieri? Aproape că l-a dat afară judecătorul...

– La naiba, de ce nu-l concediezi? La noi este a cincea roată la căruță. Nu avem nevoie de el. Ne strică reputația.

Napoleon Chotas știa perfect aceste lucruri. Aproape că-i venea să spună adevărul: *Nu-l pot concedia.* Dar nu spunea decît:

– Dați-i o șansă. Va învăța.

Doar atît reușeau partenerii să scoată de la Chotas.

Un filozof a spus odată „Fii atent ce îți dorești; s-ar putea să-obții."

Frederick Stavros, cel mai tînăr membru la *Tritsis și Tritsis*, și-a îndeplinit dorința. Cu toate acestea era cel mai nenorocit om. Nu putea dormi, nu mînca, slăbise îngrozitor.

– Trebuie să mergi la un doctor, Frederick, i ista soția lui. Arăți îngrozitor.

– Nu... nu m-ar ajuta cu nimic.

Știa foarte bine că nici un doctor nu îl putea vindeca. Conștiința îl omora încet, încet.

Frederick Stavros era un tînăr energic, ambițios și idealist. Ani de zile a muncit într-un birou sărăcăcios, în cel mai sărac cartier al Atenei, Monastiraki, luptînd pentru clienții săi, adeseori fără onorariu. Cînd l-a întîlnit pe Napoleon Chotas viața lui s-a schimbat peste noapte.

Cu un an în urmă, Stavros l-a apărat pe Larry Douglas, acuzat împreună cu Noelle Page de uciderea soției lui, Catherine. Napoleon Chotas a fost angajat de Constantin Demiris pentru a o apăra pe amanta acestuia. De la începutul procesului, Stavros a fost foarte fericit să îl lase pe Chotas să prei inițiativa. Îl admira, vrăjit, pe marele avocat.

– Ar trebui să-l vezi pe Chotas în proces, spunea el admirativ soției sale. Este incredibil, aș dori să mă pot angaja la firma sa.

Pe măsură ce procesul se apropia de sfîrşit, Stavros devenea încrezător. Deodată, s-a petrecut un lucru neaşteptat. Napoleon Chotas, numai miere şi zîmbet, i-a adunat pe Noelle Page, Larry Douglas şi Frederick Stavros într-o cămăruţă. Chotas i-a spus lui Stavros:

– Am discutat cu judecătorii. Dacă acuzaţii îşi schimbă pledoaria ca vinovaţi, judecătorii sînt de acord să le dea o pedeapsă de cinci ani din care patru ani cu suspendare. Deci vor mai avea de făcut şase luni de închisoare. Chotas se întoarse spre Larry: Pentru că eşti american, domnule Douglas, dumneata vei fi deportat. Nu vei mai avea permisiunea să intri în Grecia.

Noelle Page şi Larry Douglas au acceptat să îşi schimbe declaraţia. După cincisprezece minute, acuzaţii şi apărătorii lor se aflau în faţa completului de judecată.

– Tribunalele Greciei nu au dat niciodată pedeapsa cu moartea într-un proces în care nu s-a demonstrat clar comiterea crimei. Din acest motiv, eu şi colegii mei am fost surprinşi înd acuzaţii au schimbat declaraţia din nevinovaţi, în vinovaţi, la mijlocul procesului... Sentinţa pentru cei doi acuzaţi Noelle Page şi Lawrence Douglas va fi execuţia pri împuşcare... se va execută în timp de nouăzeci de zile, începînd de astăzi.

Şi, în acel moment, Stavros şi-a dat seama că Napoleon Chotas i-a înşelat pe toţi. Nu a existat nici o înţelegere cu judecătorii. Chotas a fost angajat de Constantin Demiris nu pentru a o apăra pe Noelle Page ci pentru a fi sigur că ea va fi condamnată. Aceasta a fost răzbunarea lui Demiris împotriva femeii care l-a înşelat.

Stavros a făcut parte din această înscenare.

Nu pot fi de acord cu așa ceva, se gîndea Stavros. *Voi merge la președintele completului și îi voi spune ce a făcut Chotas și se va schimba verdictul.*

Dar l-a auzit lîngă el pe Napoleon Chotas:

– Dacă ești liber mîine, nu vrei să iei masa cu mine, Frederick? Îmi place să îi cunosc pe viitorii mei parteneri...

După patru săptămîni, Frederick Stavros era partener cu drepturi depline la renumita firmă *Tritsis și Tritsis,* cu un birou elegant și un salariu generos. Și-a vîndut sufletul diavolului. Dar foarte repede și-a dat seama că tîrgul era îngrozitor și el unul nu îl va putea respecta. *Nu pot continua în felul acesta.*

Nu putea scăpa de sentimentul de vinovăție. *Sînt un criminal,* se gîndea mereu. Trăia într-o agonie. Într-un tîrziu a ajuns la o hotărîre.

Într-o dimineață a intrat în biroul lui Napoleon Chotas.

– Leon...

– Dumnezeule, tinere, arăți îngrozitor, exclamă Chotas. Frederick, ce-ar fi să pleci într-o vacanță? Îți va face foarte bine.

Dar Stavros știa că nu acesta este răspunsul la problemele sale.

– Leon, sînt foarte recunoscător pentru ceea ce ai făcut pentru mine, dar eu... eu nu mai pot sta aici.

Chotas îl privi surprins.

– Ce spui? Te descurci foarte bine.

– Nu. Sînt... sînt sfîşiat.

– Sfîşiat? Nu înţeleg ce te nelinişteşte.

Stavros îl privi uluit.

– Ce... ce am făcut eu şi cu tine Noellei Page şi lui Larry Douglas. Tu nu... nu simţi nici un fel de vină?

Chotas îl privi printre gene. *Atenţie!*

– Frederick, uneori justiţia trebuie servită pe căi lăturalnice. Crede-mă, nu avem ce ne reproşa. Ei erau vinovaţi.

– Noi i-am condamnat la moarte. I-am înşelat. Nu mai pot trăi cu gîndul acesta. Îmi pare rău. Îmi dau demisia. Mai rămîn la firmă pînă la sfîrşitul lunii.

– Nu îţi accept demisia, spuse Chotas ferm. De ce nu faci cum îţi spun eu – pleacă într-o vacanţă şi...

– Nu. Nu voi fi ni iodată fericit aici, ştiind ceea ce ştiu. Îmi pare rău.

Napoleon Chotas îl studia cu o privire severă.

– Îţi dai seama ce faci? Dai cu piciorul unei cariere strălucitoare... vieţii.

– Nu. Încerc să îmi salvez viaţa.

– Aşadar, eşti foarte hotărît?

– Da. Îmi pare rău, Leon. Dar nu trebuie să îţi faci probleme. Nu voi spune niciodată, nimănui, ce s-a întîmplat.

Se întoarse şi ieşi din birou.

Napoleon Chotas, rămase pierdut în gînduri la biroul său. În cele din urmă luă o hotărîre. Ridică receptorul şi formă un număr.

– Te rog să-i transmiți domnului Demiris că trebuie să-i vorbesc astăzi după-amiază. Spune-i că este urgent.

La ora patru în aceeași după-amiază, Napoleon Chotas se afla în biroul lui Constantin Demiris, față în față cu acesta.

– Ce s-a întîmplat Leon? îl întrebă Demiri

– S-ar putea să nu fie chiar o problemă importantă, răspunse Chotas cu atenție, dar m-am gîndit că este bine să știi și tu. Frederick Stavros a venit la mine azi dimineață. A hotărît să plece de la firmă.

– Stavros? Avocatul lui Larry Douglas? Și?

– Se pare că are mustrări de conștiință.

Urmă o tăcere plină de semnificații.

– Înțeleg.

– Mi-a promis că nu va spune nimănui ce... ce s-a întîmplat în ziua aceea la tribunal.

– Îl crezi?

– Da. Să știi că îl cred, Costa.

Constantin Demiris zîmbi relaxat.

– Atunci, nu trebuie să ne facem probleme, nu-i așa?

Napoleon Chotas respiră ușurat.

– Cred că da. M-am gîndit doar că ar trebui să știi.

– Ai făcut bine că mi-ai spus. Ești liber săptămîna viitoare? Aș dori să luăm masa împreună.

– Bineînțeles, cînd dorești.

– Te sun eu.

– Mulțumesc, Costa.

Vineri, după-amiaza tîrziu, vechea biserică Kapnikarea de la periferia Atenei era învăluită într-o liniște pașnică. Într-un colț, lîngă altar, Frederick Stavros îngenunchea în fața părintelui Konstantinou. Preotul i-a acoperit capul cu patrafirul.

– Am păcătuit părinte. Nu cred că voi afla iertare.

– Fiule, omul creează întotdeauna necazuri. Toți credem că așa este firea omului. Ce păcate ai?

– Sînt un criminal.

– Ai luat vieți omenești?

– Da, părinte. Nu știu cum voi găsi iertarea.

– Dumnezeu știe ce trebuie să facem. Să-l întrebăm pe el.

– M-am lăsat dominat de vanitate și lăcomie. S-a întîmplat acum un an. Apăram un om acuzat de crimă. Procesul mergea bine. Dar la un moment dat, Napoleon Chotas...

Cînd Frederick Stavros a părăsit biserica, după o jumătate de oră, se simțea alt om. Parcă i se luase de pe umeri o greutate imensă. Ritualul de secole al confesiunii îl purificase. I-a spus totul preotului și pentru prima dată după ziua aceea îngrozitoare, se simțea altfel.

Voi începe o viață nouă. Mă voi muta în alt oraș și voi lua totul de la capăt. Voi găsi eu o cale să răscumpăr răul pe care l-am făcut. Mulțumesc părinte pentru că mi-i mai dat o șansă.

Căzuse întunericul și centrul pieței Ermos era pustiu. Când Frederick Stavros a ajuns la colțul străzii, semaforul s-a schimbat în verde și el a început să traverseze. În momentul în care era în mijlocul intersecției, o mașină neagră a pornit cu furie stinse întreptîndu-se spre el ca un monstru uriaș care nu mai putea fi stăpî it. Stavros a înghețat. Era prea târziu să se fereasc㠍. Auzea doar huruitul motorului, a simțit lovitura, a urmat un moment de durere sfîșietoare și apoi totul a fost întuneric.

Napoleon Chotas se trezea foarte devreme de obicei. Îi plăceau aceste momente de solitudine înaintea agitației de peste zi. Lua întotdeauna singur micul dejun, timp în care citea și presa de dimineață. În dimineața aceea, găsise cîteva articole interesante. Premierul Themistocles Sophoulis formase un nou cabinet de coaliție. *Trebuie să-i trimit o notă de felicitare.* Forțele comuniste chineze erau pe malul nordic al rîului Yangtze. Harry Truman și Alben Barkley preluau funcțiile de Președinte și Vice-președinte al Statelor Unite. Napoleon Chotas întoarse pagina ziarului și simți cum îi înghețâ sîngele în vene. Ochii i se oprirâ pe un articol: „Domnul Frederick Stavros, partener al prestigioasei firme de avocați *Tritsis și Tritsis* a decedat seara trecută într-un accident de mașină după ce a plecat de la biserica Kapnikarea. Martorii au spus că accidentul a fost produs de o mașină neagră fără număr de înmatriculare. Domnul Stavros a jucat un rol important în senzaționalul proces de

crimă al Noellei Page și Larry Douglas. El a fost avocatul apărării lui Larry Douglas și..."

Chotas nu a mai continuat. A rămas împietrit în fotoliu. Un accident. *Oare era un accident?* Constantin Demiris i-a spus că nu trebuie să-și facă probleme. Dar prea mulți oameni au făcut greșeala să îl creadă pe Demiris.

Ridică receptorul și sună pe Constantin Demiris.

– Ai citit ziarul de dimineață? îl întrebă Chotas.

– Nu încă. De ce?

– Frederick Stavros a murit.

– Ce spui? Era o exclamație de surpriză. Ce spui?

– A murit într-un accident de mașină. Șoferul a dispărut.

– Dumnezeule. Îmi pare rău, Leon. Nu se știe cine a produs accidentul?

– Nu, nu încă.

– Poate că pot insista eu la poliție. Ce zile! Nu mai ai nici o siguranță. Ce zici? Luăm masa joi?

– De acord.

Napoleon Chotas era expert în comportamentul uman. *Constantin Demiris a fost cu adevărat surprins. Nu avea nici o legătură cu moartea lui Stavros,* hotărî Chotas.

A doua zi dimineață Chotas își parcă mașina în garajul de la subsolul clădirii unde îi avea birourile. Îndreptându-se spre lift, din umbră îi ieși în cale un tînăr.

– Ai un foc?

Un clopoțel de alarmă începu să sune în mintea lui Chotas. Bărbatul era străin. Nu avea ce căuta acolo.

– Sigur.

Fără să se mai gîndească, Chotas îl lovi în plin cu servieta. Străinul strigă:

– Ticălosule! și scoase din buzunar un pistol cu amortizor.

– Hei, ce se petrece aici? se auzi o voce.

Un paznic în uniformă veni în fugă spre ei. Străinul ezită un moment apoi fugi pe ușa deschisă.

– Nu ați pățit nimic, domnule Chotas?

– Ah, nu. Chotas respira întreținat. Nu, sînt bine.

– Dar ce a vrut?

După un moment de gîndire, Chotas răspunse încet:

– Nu prea știu.

Putea să fie o coincidență, își spunea Chotas. *Este foarte posibil ca omul să fi încercat să-mi ia banii. Dar pentru jaf nu folosești pistol cu amortizor. Nu, avea de gînd să mă omoare.* Și putea să jure că Demiris ar fi fost la fel de surprins la aflarea veștii, așa cum a fost cînd i-a spus de Frederick Stavros.

Trebuia să-mi dau seama, se gîndi Chotas. *Demiris nu este bărbatul care să rîste. Ei bine, domnule Demiris, vei avea o surpriză.*

În interfon se auzi vocea secretarei:

– Domnule Chotas, aveți proces peste treizeci de

minute.

Era un proces de crimă, dar Chotas era prea tulburat.

– Sună-l pe judecător și spune-i că nu mă simt bine. Să mă înlocuiască un partener de la firmă. Astăzi nu primesc telefoane.

Scoase dintr-un sertar un casetofon și rămase privindu-l gînditor. În cele din urmă, începu să vorbească.

În aceeași după-amiază, Napoleon Chotas intra în biroul procurorului Peter Demonides cu un plic. Secretara l-a recunoscut imediat.

– Bună ziua, domnule Chotas. Cu ce vă pot fi de folos?

– Vreau să vorbesc cu domnul Demonides.

– Este într-o ședință. Aveați întîlnire?

– Nu. Te rog să-i spui că sînt aici și că este o problemă urgentă.

– Imediat, domnule.

După cincisprezece minute, Napoleon Chotas se afla în fața procurorului general.

– Ei bine, îl primi Demonides, iată că vine Mohamed la munte. Cu ce te pot ajuta? Încheiem vreun tîrg?

– Nu. Este o problemă personală, Peter.

– La loc, Leon.

– Vreau să las la tine acest plic. Este sigilat și va trebui să îl deschizi numai în cazul morții mele accidentale.

Peter Demonides îl studia curios.

– Presupui că ți se poate întîmpla ceva?

– Există o posibilitate.
– Înțeleg. Vreun client nerecunoscător?
– Nu are nici o importanță cine. Ești singurul om în care am încredere. Poți să pui plicul într-un safe, unde să nu îl găsească nimeni?
– Bineînțeles. Dar pari speriat.
– Sînt.
– Vrei să-ți asigur protecție? Ți-aș da un polițist.
Chotas arătă spre plic:
– Aceasta este protecția mea.
– Bine. Dacă asta vrei!
– Sînt convins că asta vreau! Chotas se ridică în picioare și îi întinse mîna. *Efharisto.* Nici nu știi în ce îți sînt de recunoscător.
Peter Demonides zîmbi.
– *Parakalo.* Vei avea ocazia să-mi întorci serviciul.

O oră mai tîrziu, un mesager în uniformă intră în clădirea Corporației Elenice de Comerț. Se apropie de una din secretare.
– Am un pachet pentru domnul Demiris.
– Semnez eu de primire.
– Am instrucțiuni să i-l înmînez personal.
– Îmi pare rău, nu-l pot întrerupe acum. De la cine este pachetul?
– De la Napoleon Chotas.
– Și nu poți să îl lași?
– Nu, doamnă.

– Bine, să văd dacă domnul Demiris îl primeşte. Apăsă butonul interfonului. Vă rog să mă scuzaţi, domnule Demiris. A venit un mesager cu un pachet de la domnul Chotas.

În interfon se auzi vocea lui Demiri

– Adu-l tu, Irene.

– Spune că are ordin să vi-l predea personal.

Urmă o pauză.

– Vino cu el înăuntru.

Irene şi mesagerul intrară în birou.

– Sînteţi Constantin Demiris?

– Da.

– Vreţi să semnaţi de primire, vă rog?

Demiris semnă hîrtia. Mesagerul aşeză pachetul pe birou.

– Mulţumesc, domnule.

Constantin Demiris îi privi pe cei doi ieşind din birou. Studie apoi gînditor plicul. Se hotărî să îl deschidă. Era o bandă fixată într-un mic casetofon. Curios apăsă pe buton şi aparatul începu să funcţioneze. Se auzi vocea lui Napoleon Chotas: „Dragul meu Costa, totul ar fi fost atît de simplu dacă m-ai fi crezut că Frederick Stavros nu avea intenţia să deconspire micul nostru secret. Regret şi mai mult faptul că nu m-ai crezut cînd ţi-am spus că nici eu nu intenţionez să discut despre întîmplarea aceea nefericită. Am toate motivele să cred că tu te ascunzi în spatele morţii bietului Stavros şi că ai intenţia să mă omori şi pe mine. Pentru că viaţa mea este la fel de preţioasă pentru mine, pe cît este viaţa ta pentru tine,

trebuie să refuz cu tot respectul să fiu următoarea ta victimă... Am luat toate măsurile și am scris totul despre rolul jucat de mine și de tine în procesul Noellei Page și al lui Larry Douglas. Am pus totul într-un plic sigilat pe care l-am înmînat procurorului general cu rugămintea de a-l deschide numai în cazul morții mele accidentale. Așadar, dragul meu prieten, este în interesul tău să ai grijă ca eu să rămîn în viață."

Aici banda se termina. Constantin Demiris privea în gol.

Cînd Napoleon Chotas s-a întors la birou, teama îi dispăruse. Demiris era un om periculos, dar nu era prost. Nu-i va face nici un rău pentru că ar fi riscat să-și pună siguranța în pericol. *El a mutat*, se gîndi Chotas, *iar eu am făcut șah mat.* Zîmbi în sinea lui. *Cred că pot să fac planuri pentru masa de joi.*

În următoarele cîteva zile, Napoleon Chotas a fost foarte ocupat într-un proces de crimă – o soție care omorîse două amante ale soțului ei. Chotas se trezea devreme dimineața și muncea pînă noaptea tîrziu, pregătind examinarea martorilor. Instinctul îi spunea că va cîștiga din nou.

Miercuri noaptea a lucrat la birou pînă foarte tîrziu. A ajuns acasă la unu dimineața. Îl aștepta valetul.

– Doriți ceva, domnule Chotas? Dacă vă este foame pot pregăti...

– Nu, mulțumesc. Mergi la culcare.

Chotas se închise în camera lui. Încă o oră a derulat în minte ce va face la proces şi în cele din urmă la ora două a adormit. A şi visat.

Era în proces, examina un martor, cînd deodată acel martor a început să-şi sfîşie hainele.

– De ce faci asta? îl întreba Chotas.

– Nu vezi că ard?

Chotas privi în jurul său şi văzu că toţi oamenii din sală se dezbrăcau. Se adresă judecătorului:

– Domnule Preşedinte, trebuie să obiectez...

Dar judecătorul se dezbrăca de haine.

– Nu vezi ce cald este aici?

Este cald aici. Şi foarte multă gălăgie.

Napoleon Chotas deschise ochii. Dormitorul era plin de fum şi pe sub uşă se vedeau limbi de foc. Se ridică în picioare.

Toată casa arde. De ce nu s-a declanşat alarma?

Chotas se grăbi spre fereastră, sufocat de fum. Încercă să o deschidă, dar era blocată. Fumul era din ce în ce mai gros, nu mai putea respira. Nu avea scăpare.

Bucăţi de tavan începeau să cadă. Se dărîmă şi un perete şi Chotas fu cuprins de flăcări. Începu să ţipe. Îi ardea părul, pijamaua. Disperat, se aruncă pe prima fereastră şi corpul în flăcări plonjă în gol de la şaizeci de picioare înălţime.

A doua zi dimineaţă procurorul general Peter Demonides intra în biblioteca lui Constantin Demiris.

– *Kalimehra*, Peter. Îți mulțumesc că ai venit. L-ai adus?

– Da, domnule. Îi întinse plicul sigilat pe care i l-a dat Napoleon Chotas. M-am gîndit că este mai bine să îl țineți la dumneavoastră.

– Ești foarte inspirat, Peter. Vrei să luăm micul dejun?

– *Efharisto*. Sînteți foarte amabil, domnule Demiris.

– Costa. Spune-mi Costa. Știi, te studiez de mult timp, Peter. Cred că ai un viitor strălucit. Aș vrea să găsesc ceva potrivit pentru tine la compania mea. Te-ar interesa?

Peter Demonides cîntări propunerea.

– Da, Costa. M-ar interesa foarte mult.

– Foarte bine. Atunci să discutăm totul după micul dejun.

Nouă

Londra

Catherine vorbea cu Demiris cel puțin o dată pe săptămînă. El continua să îi trimită daruri ,i cînd ea protesta îi spunea că sînt doar mici semne de apreciere.

„Evelyn mi-a spus cum te-ai descurcat în cazul Baxter." Sau: „Am auzit de la Evelyn că ideea ta ne-a economisit o mulțime de bani."

De fapt, Catherine era foarte mîndră pentru că se descurca bine. Îmbunătățise o mulțime de lucruri. Îi revenise vechea experiență în această muncă și știa că a crescut foarte mult eficiența birourilor datorită ideilor ei.

„Sînt foarte mîndru de tine", îi spunea mereu Con-

stantin Demiris. Și Catherine simțea cum se umple de recunoștință. Era un bărbat minunat.

A venit vremea să fac prima mutare, hotărî Demiris. Stavros și Chotas nu-i mai stăteau în cale; o singură persoană îl lega acum de acele întîmplări – Catherine. Pericolul nu era mare, dar, așa cum descoperise și Napoleon Chotas, Demiris nu risca. *Păcat că trebuie să moară. Este atît de frumoasă. Dar mai întîi vom merge la vila din Rafina.*

Cumpărase deja vila. O va duce pe Catherine acolo și va face dragoste cu ea așa cum a făcut Larry Douglas dragoste cu Noelle. Și după aceea...

Din cînd în cînd, Catherine își amintea fără voia ei de trecut. Citise în *Times*, vestea morții lui Frederick Stavros și a lui Napoleon Chotas. Pentru ea aceste nume nu însemnau nimic, dar în articol se spunea că ei au fost avocații lui Larry Douglas și ai Noellei Page.

În noaptea aceea, Catherine a avut din nou coșmarul îngrozitor.

Într-o dimineață un articol de ziar i-a atras atenția: „Will Fraser, asistent al Președintelui Statelor Unite, Harry Truman, a sosit la Londra pentru a semna un nou contract de cooperare cu primul mi istru britanic."

Catherine lăsă ziarul din mînă, simțindu-se foarte vulnerabilă. *William Fraser.* Bărbatul acesta a fost o parte

importantă din viața ei. *Ce s-ar fi întîmplat dacă nu l-ar fi părăsit?*

Catherine stătea la biroul ei și îi zîmbea visătoare spre articolul din ziar. William Fraser era cel mai drag om din viața ei. Doar amintirea lui o umplea de căldură. Iar el era acum la Londra. *Trebuie să îl văd*, se gîndi ea. Articolul spunea că va fi cazat la *Claridge*.

Catherine ridică receptorul și cu degete tremurînde formă numărul hotelului. Simțea că trecutul era pe cale de a deveni prezent. Simțea deja emoția că îl va revedea pe Fraser. *Ce va spune oare cînd îmi va auzi vocea? Cînd mă va vedea?*

Auzi centralista:

– Bună dimineața, *Hotel Claridge*.

Catherine inspiră adînc.

– Cu domnul William Fraser, vă rog.

– Mă scuzați, doamnă, ați spus domnul sau doamna William Fraser?

Catherine simți că îi alunecă pămîntul de sub picioare. *Ce proastă sînt. De ce nu m-am gîndit la asta? Sigur că s-a căsătorit.*

– Doamnă...

– nu-i imic, mulțumesc. Lăsă încet receptorul în furcă.

Am ajuns prea tîrziu. S-a terminat. Costa a avut dreptate. Trecutul trebuie să rămînă trecut.

Singurătatea devenea corozivă, o apăsa. Orice om

are nevoie să împartă cu cineva bucuria, reușita și durerea. Catherine trăia într-o lume plină de străini; privea fericirea celorlalți; auzea ca un ecou răsetele îndrăgostiților. Dar refuza cu încăpățînare să se compătimească.

Nu sînt unica femeie din lume care se simte singură. Trăiesc! Trăiesc!

La Londra nu te plictiseai niciodată. Cinematografele erau inundate de filme americane, iar Catherinei îi făcea plăcere să le vadă. A văzut „Pe muchie de cuțit" și „Anna și Regele Siamului". „Pactul bărbaților" a fost un film tulburător, iar Cary Grant a jucat minunat în „Celibatarul și Bobby-Soxer".

Catherine mergea și la concerte. A fost și la Stratford-Upon-Avon unde l-a văzut pe Anthony Quayle în „Împlinzirea Scorpiei" și pe Sir Laurence Olivier în „Richard al III-lea". Dar întotdeauna mergea singură.

Și atunci a apărut Kirk Reynolds.

Lucrau împreună. Era un bărbat înalt și atrăgător. I-a vorbit direct fără nici o introducere:

– Eu sînt Kirk Reynolds. Unde te-ai ascuns pînă acum?

– Poftim?

– Te aștept de cînd lumea.

Și așa a început totul.

Kirk Reynolds era avocăt, american, și lucra pentru

Constantin Demiris în intermedieri internaționale. Avea în jur de patruzeci de ani, era serios, inteligent și atent. Cînd a vorbit odată despre el cu Evelyn, Catheri i-a spus:

– Știi ce-mi place cel mai mult la el? Mă face să mă simt femeie. De multă vreme nu am mai imțit acest lucru.

–. Nu știu ce să-ți spun, murmură Evelyn. Dacă aș fi în locul tău eu aș fi mai atentă. Nu te grăbi.

– Îți promit.

Kirk Reynolds a plimbat-o pe Catherine prin toată Londra. A dus-o la Old Bailey, unde au fost judecați de-a lungul secolelor toți criminalii. A purtat-o prin toate sălile de tribunal. Au vizitat împreună închisoarea Newgate construită în secolul al XVIII-lea. Chiar în fața închisorii era o platformă mare, un fel de piață.

– Este ciudat, spuse Catherine. Oare de ce au făcut această piață?

– Pentru mulțime. Aici aveau loc execuțiile publice.

Catherine se înfioră. Era prea aproape de coșmarurile ei.

Într-o seară, Kirk a dus-o pe Catherine pe docurile East India.

– Pînă nu demult pe aici polițiștii veneau cîte doi, îi spuse Reynolds. Aici se ascundeau criminalii.

Era o zonă întunecoasă și înspăimîntătoare pentru Catherine.

Au luat masa la *Prospect of Whitby* un fel de cîrciumă cu terasă spre Tamisa și au privit vapoarele de pe rîu. Catherinei i-a plăcut foarte mult. Îi plăceau mai ales numele acestor cîrciumi. Într-o altă seară a dus-o pe City Road, la un restaurant numit *Eagle*.

– Pun pariu că ai învățat cîntecul lui înd erai copil, îi spuse Kirk.

Catherine îl privi uimită.

– Cîntecul lui? Nu am auzit niciodată de locul acesta.

– Ba da. Eagle este vulturul din poeziile copilării

– Care poezii?

– Cu ani în urmă City Road era sufletul comerțului. La sfîrșitul săptămînii cînd croitorii rămîneau fără bani atîrnau fierul de călcat într-un par în fața prăvăliei pînă primeau bani. Într-o zi, cineva a compus o poezioară despre locul acesta.

Catherine începu să rîdă.

– De unde Dumnezeu știi toate astea?

– Avocații trebuie să știe totul. Un singur lucru nu știu. Tu schiezi?

– Cred că nu. De ce?

Kirk deveni deodată serios.

– Trebuie să plec la St.Moritz. Au instructori de schi foarte buni acolo. Vrei să vii cu mine, Catherine?

Întrebarea a luat-o prin surprindere. Kirk așteptă răspunsul.

– Nu... nu știu, Kirk.

– Dar ai să te gîndești?

– Da.

Catherine tremura. Își aminti ce sentimente a avut cînd a făcut dragoste cu Larry și se întrebă dacă va mai simți vreodată la fel.

– Am să mă gîndesc.

Catherine hotărî că Wim și Kirk trebuie să se cunoască. Trecu pe acasă pe la Wim și îl luă la cină. Toată seara Wim a evitat să îl privească pe Kirk Reynolds. Era complet izolat în sinea lui. Kirk o privea uimit pe Catherine. Ba îi șopti *vorbește cu el* și Kirk încercă.

– Îți place Londra, Wim?

– M'da.

– Îți place un oraș anume?

– Nu.

– Îți place munca pe care o faci?

– M'da.

Kirk o privi neajutorat pe Catherine și ridică din umeri. Catherine șopti din nou, *te rog*. Kirk oftă și încercă din nou:

– Duminică vreau să joc golf, Wim. Tu joci golf?

– Bastoane cu capăt de metal lovesc o minge... se punctează...

– Trebuie să fii foarte bun.

– Nu a jucat niciodată, interveni Catherine. Dar Wim știe foarte multe lucruri. Face orice cu matematica lui.

Kirk Reynolds se săturase. Sperase să petreacă seara împreună cu Catherine și ea a adus această pacoste. Încercă să zîmbească.

– Într-adevăr? Știi cumva multiplii de 2 ai lui 59?

Wim tăcu cam treizeci de secunde privind fix fața de masă. Kirk tocmai se pregătea să comenteze, când Wim începu:

– 576, 460, 752, 303, 423, 488.

– Isuse! exclamă Kirk. Și este corect?

– M'da, mormăi Wim. Este corect.

Interveni și Catherine:

– Wim poți extrage rădăcina pătrată din... alese un număr la întîmplare... 24.137.585, la puterea a șasea?

Îl priveau amîndoi pe Wim care se concentra inexpresiv. După 25 de secunde, Wim spuse:

– 17, rămîne rest 16.

– Nu pot să cred așa ceva, exclamă Kirk.

– Ba să crezi, îi spuse Catherine.

– Cum ai făcut asta? întrebă Kirk.

Wim ridică din umeri.

– Wim, răspunse Catherine în locul lui, poate înmulți numere cu patru zecimale în treizeci de secunde și memorează cincizeci de numere de telefon în cinci minute. Odată ce le-a memorat, nu le mai uită.

Kirk Reynolds îl privea uluit pe Wim Vandeen.

– Ești cu siguranță un om folositor. Și eu aș avea nevoie de tine.

– Am o slujbă, se răsti Wim.

În aceeași seară, cînd Kirk o lăsa pe Catheri în fața ușii, îi reaminti:

– Mi-ai promis că te gîndești la St.Moritz, da?
– Da. Mă voi gîndi.
De ce nu pot să spun da?
În aceeași noapte, sună Constantin Demiris. Catherine era tentată să îi spună despre Kirk Reynolds, dar în ultimul moment se răzgîndi.

Zece

Atena

Părintele Konstantinou era foarte tulburat. Din momentul în care a citit în ziare despre moartea lui Frederick Stavros, era bîntuit de gînduri. Preotul a auzit în viața lui mai multe confesiuni, dar mărturisirea dramatică a lui Frederick Stavros, urmată de moartea acestui , i-a lăsat un gust amar.

– Hei, ce te neliniștește?

Părintele Konstantinou îl privi pe frumosul tînăr din patul lui.

– Nimic, iubitule.

– Nu-ți mai plac?

– Știi doar că îmi placi, Georgios.

– Atunci care-i problema? Te porți de parcă nici nu aș fi i, pentru Dumnezeu.

– Nu profana, iubitule.
– Nu-mi place că nu mă iei în seamă.
– Îmi pare rău, dragul meu. S-a întîmplat că... unul dintre credincioşii mei a fost uci într-un accident de maşină.
– Cu toţii trebuie să murim, nu?
– Da. Dar acesta era un om foarte tulburat.
– Vrei să spui că nu era sănătos?
– Nu. Avea un secret îngrozitor, o povară prea grea pe conştiinţă.
– Ce secret?
Preotul îl mîngîie.
– Ştii doar că nu pot discuta astfel de lucruri. Există secretul confesional.
– Eu credeam că nu există secrete între noi.
– Între noi nu, Georgios, dar...
– *Gamoto!* Ori avem, ori nu avem secrete. Oricum ai spus că tipul a murit. Ce mai contează acum?
– Cred că nu mai contează, dar...
Georgios Lato îşi îmbrăţişă partenerul şi îi şopti la ureche:
– Sînt curios.
– Mă gîdili.
Băiatul începu să îl mîngîie.
– Oh... oh!
– Spune-mi.
– Bine. Cred că acum nu mai fac nici un rău...
Georgios Lato s-a născut la periferiile Atenei şi a devenit prostituat de la vîrsta de doisprezece ani. La în-

ceput se lăsa cules de pe străzi de beţivi şi de turişti. Avea înfăţişare plăcută şi trupul bine făcut. La şaisprezece ani-un proxenet i-a spus: „Georgios eşti un flăcău pe cinste. Te risipeşti pe nimic. Cu mine ai cîştiga foarte mulţi bani."

Şi aşa a fost. Din acel moment, Georgios Lato a stat la dispoziţia bărbaţilor bogaţi şi a fost foarte bine recompensat. După ce l-a întîlnit pe Nikos Veritos, asistentul marelui magnat Spyros Lambrou, viaţa lui Lato s-a schimbat definitiv.

– Te iubesc, i-a spus Nikos Veritos. Aş vrea să nu mai umbli cu ceilalţi. Acum eşti al meu.

– Sigur Niki, şi eu te iubesc.

Veritos îi făcea cadouri substanţiale băiatului. Îi cumpăra haine, i-a cumpărat un apartament şi îi dădea bani de buzunar. Îi tremura sufletul întrebîndu-se ce face Lato cînd nu este cu el. Şi Veritos a rezolvat problema.

– Ţi-am găsit o slujbă la Spyros Lambrou, unde lucrez şi eu.

– Ca să nu mă scapi din ochi, da? Nu...

– Nu din cauza asta, dragul meu. Vreau doar să te am aproape de mine.

Georgios Lato a refuzat la început, dar în cele din urmă a acceptat. Pînă la urmă a descoperit că îi plăcea să muncească la companie. Lucra la biroul corespondenţă şi făcea comisioane. Avea şi libertatea de a cîştiga un ban în plus de la clienţi, cum era părintele Konstantinou.

În după-amiaza aceea, Georgios Lato a plecat de la părintele Konstantinou fremătînd de emoție. Secretul pe care i l-a încredințat preotul era o adevărată comoară și mintea lui Lato se și gîndea cum să scoată bani din el. Ar fi putut să-i spună lui Nikos Veritos, dar putea face mult mai mult. *Cu treaba asta merg la șeful cel mare,* hotărî Lato. *De acolo vin banii.*

În dimineața următoare, Lato intra în biroul secretarei lui Spyros Lambrou.

– A venit repede poșta astăzi, Georgios.

– Nu, doamnă, dar trebuie să-l văd pe domnul Lambrou.

– Da? De ce vrei să îl vezi? Ai o propunere de afacere? îl tachină femeia.

Lato era foarte serios.

– Nu. Am primit doar veste că mama este pe moarte și... trebuie să plec acasă. Doream să-i mulțumesc domnului Lambrou că mi-a dat o slujbă bună aici. Nu durează mai mult de un minut, dar dacă este ocupat...

– Stai puțin. Sînt sigură că nu îl deranjezi.

După zece minute, Georgios Lato era în biroul lui Spyros Lambrou. Nu intrase niciodată ai A rămas cîteva cuvinte copleșit de ceea ce vedea.

– Ei bine, tinere. Îmi pare rău de mama ta. Poate că o sumă mică de bani...

– Mulțumesc, domnule, dar nu pentru asta am venit.

Lambrou se încruntă.

– Nu înțeleg.

– Domnule Lambrou, am o informație foarte importantă care cred că vă va fi de folos.

Chipul lui Lambrou era sceptic.

– Așa crezi? Sînt foarte ocupat, așa că...

– Este în legătură cu Constantin Demirís. Cuvintele s-au rostogolit ca tunetul. Am un foarte bun prieten care este preot. A auzit confesiunea unui bărbat care a murit la scurt timp într-un accident de mașină. Domnul Demiris a făcut un lucru îngrozitor. Ar putea merge la închisoare pentru asta. Dar dacă nu vă interesează...

Spyros Lambrou deveni deodată foarte interesat.

– Stai jos... cum te numești?

– Lato, domnule. Georgios Lato.

– Bine, Lato. Ce-ai zice să începi cu începutul...

De ani de zile se destrăma căsnicía Melinei și a lui Constantin Demiris. Dar pînă de curînd între ei nu au fost violențe fizice.

Violențele au început după o ceartă cînd Constantin Demiris a avut o aventură cu cea mai bună prietenă a Melinei.

– Transformi în țîrfă orice femeie atingi, strigă Melina. Tot ce atingi tu se murdărește.

– Ține-ți gura.

– N-ai să mă poți obliga să tac, îl sfidă Melina. Voi spune lumii întregi ce prefăcut ești. Fratele meu a avut

dreptate. Eşti un monstru.

Demiris ridică mîna şi o lovi. Melina fugi din cameră.

Săptămîna următoare s-au certat din nou şi Constantin a lovit-o din nou. Melina şi-a făcut bagajele şi a plecat cu avionul la Atticos, insula fratelui său. A stat acolo o săptămînă singură şi nenorocită. Îi era dor de soţul ei şi începea să-i găsească scuze pentru ceea ce a făcut.

A fost numai vina mea. Nu trebuia să-l contrazic. El nu a vrut să mă lovească. Şi-a pierdut cumpătul şi nu a ştiut ce face. Dacă nu ar fine la mine nu m-ar lovi, nu?

Totuşi în sufletul ei, Melina ştia că acestea sînt doar scuze pentru că nu suporta să-şi destrame căsnicia. Duminica următoare, s-a întors acasă.

Demiris era în bibliotecă.

– Aşadar, ai hotărît să te întorci.

– Aceasta este casa mea, Costa. Tu eşti soţul meu şi te iubesc. Dar vreau să-ţi spun ceva. Dacă mă mai atingi o singură dată, te omor.

El o privi în ochi şi îşi dădu seama că vorbeşte serios.

Într-un fel foarte ciudat, după acel episod, relaţiile dintre ei s-au îmbunătăţit. Constantin a fost foarte atent să nu-şi mai piardă cumpătul şi nu a mai lovit-o pe Melina. Dar a continuat aventurile cu alte femei, iar Melina era prea mîndră să îl roage să înceteze. *Se va plicti i într-o zi de toate aceste tîrfe,* se gîndea Melina. *Atunci îşi va da seama că are nevoie de mine.*

Într-o sîmbătă seară, Constantin Demiris se îmbrăca să plece de acasă. Melina intră în camera lui.

– Unde pleci?

– Am o întîlnire.

– Ai uitat? L-am invitat pe Spyros la masă.

– Nu am uitat. Dar a intervenit ceva mai important.

Melina îl privi furioasă.

– Știu cît de important. Una din tîrfele tale!

– Ar trebui să ai grijă cum vorbești. Devii îcîitoare, Melina.

– N-am să te las să pleci!

Se purta destul de urît cu ea, dar să îi insulte fratele în mod deliberat, era prea mult. Trebuia să îl jignească într-un fel. Știa că pe Demiris îl doare un singur lucru.

– Amîndoi ar trebui să stăm acasă astă seară, spuse ea.

– Da? întrebă el indiferent. De ce mă rog?

– Nu știi ce zi este astăzi?

– Nu.

– Aniversăm zi în care l-am ucis pe fiul tău, Costa. Am avortat.

El rămase împietrit cu pupilele mărite de furi

– Le-am spus doctorilor să mă opereze, să nu mai pot avea copiii tăi, îl minți ea.

Demiri își pierdu controlul. O lovi cu pumnul în față. Melina se întoarse și încercă să fugă, dar el o urmă. A ajuns-o din urmă în capătul scărilor.

– Pentru asta te omor, urlă el. Și o lovi din nou, Melina își pierdu echilibrul și căzu pe scări rostogolindu-se

pînă jos. Gemea de durere.

– Dumnezeule, ajută-mă!

Demiris o privea cu ochii injectați de ură.

– O să-i spun cameristei să cheme doctorul. Nu vreau să întîrzii la întîlnire.

Telefonul sună puțin înainte de ora cinei.

– Domnul Lambrou? Sînt doctorul Metaxis. Sora dumneavoastră m-a rugat să vă sun. Este în spitalul meu particular, cred că a avut un accident...

Spyros intră în camera de spital a Melinei, se apropie de pat și o privi cu durere. Melina avea o mînă ruptă și toată fața umflată și vînătă. Spyros rosti un singur cuvînt, „Constantin", și vocea îi tremura de ură. Ochii Melinei se umplură de lacrimi.

– Nu a vrut, șopti ea.

– Am să-l distrug. Jur pe viața mea.

Niciodată nu a simțit Spyros Lambrou atîta ură. Nu mai suporta ceea ce îi făcea Constantin Demiris surorii sale. Trebuia să îl oprească. Dar cum? Trebuia să găsească o soluție. Avea nevoie de un sfat. Și cum a făcut de multe ori în trecut, Spyros Lambrou hotărî să o consulte pe Madame Piris. Poate că ea îl va ajuta într-un fel.

—

În drum spre ea, Lambrou gîndea încordat, *prietenii mei ar rîde de mine dacă ar ști că mă consult cu o ghicitoare.* Dar adevărul era că de multe ori în trecut, Ma-

dame Piri i-a spus lucruri extraordinare, care s-au petrecut după aceea. *Trebuie să mă ajute și acum.*

Stăteau la o masă într-un colț al unei cafenele întunecoase. Părea mai bătrînă decît ultima dată cînd a vizitat-o. Îl studia intens.

– Am nevoie de ajutor, Madame Piri

Bătrîna dădu din cap.

De unde să încep?

– Cu aproape un an și jumătate în urmă, a fost un proces de crimă. O femeie care se numea Catherine Douglas a...

Expresia de pe chipul bătrînei se schimbă.

– Nu, gemu ea.

Spyros Lambrou o privea uluit.

– A fost ucisă de...

Madame Piris se ridică în picioare.

– Nu! Spiritele mi-au spus că femeia aceea va muri!

Spyros era încurcat.

– Dar ea *a murit*, spuse el. A fost ucisă de...

– Femeia aceea trăiește!

Spyros trăia sentimente contradictorii.

– Nu este posibil.

– A fost ai i. A venit să mă vadă acum trei luni. Au ținut-o la mănăstire.

Spyros era împietrit. Deodată, fețele cubului se aranjau la locul lor. Au ținut-o la mănăstire. Una din acțiunile preferate de Demiris, era să dea bani mănăstirii de la

Ioannina, satul unde se presupunea că a fost ucisă Catherine Douglas. Informația pe care Spyros a primit-o de la Georgios Lato se potrivea perfect. Demiris a trimis la moarte doi oameni nevinovați, acuzîndu-i de crimă, în timp de Catherine trăia și era ascunsă de călugărițe.

În acel moment, Lambrou știa că îl va distruge pe Constantin Demiris.

Unsprezece

Tony Rizzoli

Problemele lui Tony Rizzoli se multiplicau. Tot ce se putea încurca, se încurca. Ceea ce s-a întîmplat nu a fost din vina lui, dar el știa că Familii îl va face responsabil. Nu se tolerau scuzele.

Îl necăjea cel mai mult faptul că prima parte a tranzacției de droguri a decurs perfect. Cantitatea se afla la Atena și era depozitată temporar într-o magazie din port. Mituise un pilot de avion să o ducă de la Atena la New York. Doar cu douăzeci și patru de ore înainte de zbor cretinul a fost arestat pentru că conducea sub influența alcoolului și a fost dat afară de la compania aeriană.

Tony Rizzoli a apelat la al doilea plan. Și a găsit un cărăuș – o turistă bătrînă, numită Sara Murchison, care

venise la Atena în vizită la fiica ei. Ea avea să-i ducă valiza la New York. Habar nu avea ce duce.

– Sînt cîteva suveniruri pentru mama mea şi pentru că sînteţi atît de drăguţă să-mi faceţi acest serviciu, vă voi plăti eu biletul.

– Oh, nu este nevoie, protestă Sara Murchison. Sînt bucuroasă să vă ajut. Locuiesc aproape de mama dumneavoastră şi abia aştept să o întîlnesc.

– Sînt sigur că şi ei îi va face foarte mare plăcere. Problema este că mama nu se simte bine. Dar va fi cineva la aeroport care va lua valiza.

Bătrîna era perfectă – o dulce bunicuţă americană. Probabil că la vamă i se vor găsi andrelele de croşetat. Sara Murchison trebuia să plece la New York în dimineaţa următoare.

– Trec să vă iau şi vă conduc la aeroport.

– Oh, mulţumesc. Ce tînăr amabil sînteţi! Mama trebuie să fie tare mîndră de dumneavoastră.

– Da, cred că da.

Mama lui murise de zece ani.

În dimineaţa următoare, în timp ce Rizzoli se pregătea să ducă valiza, sună telefonul.

– Domnul Rizzoli? Era o voce necunoscută.

– Da?

– Sînt doctorul Patsaka de la spitalul central din Atena. Am internat pe doamna Sara Murchison. A căzut şi

și-a fracturat coapsa. Este foarte îngrijorată și m-a rugat să vă transmit cît îi pare de rău...

Tony Rizzoli trînti telefonul. *„Merda!"* Ratase a doua șansă. Trebuia să găsească o altă soluție. Dar unde?

Rizzoli știa că trebuie să fie foarte atent. Peste tot se șoptea că pentru autoritățile grecești lucra un agent american de la brigada narcotice. Supravegheau toate ieșirile din Atena. Avioanele și vapoarele erau controlate.

Ca și cum acest lucru nu era destul, se mai ivise încă o problemă. Unul din spionii lui – hoț, dependent de drog – l-a informat că poliția a început să controleze depozitele din port căutînd droguri și marfă de contrabandă. Presiunea creștea. Trebuia să explice situația Famili

Tony Rizzoli plecă de la hotel spre clădirea telefoanelor. Nu știa sigur dacă telefonul de la hotel era urmărit, dar nu dorea riscuri inutile.

Pe strada Patission la numărul 85 era o clădire de piatră pe care scria O.T.E. Rizzoli privi în jur apoi intră. De-a lungul pereților erau cabine telefonice și pe rafturi cărți de telefoane din întreaga lume. În mijlocul sălii era un birou circular unde se primeau comenzi telefonice. Rizzoli se apropie de o femeie.

– Bună dimineața.

– Cu ce vă servesc?

– Un telefon peste ocean.

– Mă tem că va trebui să așteptați treizeci de minute.

– Nu-i nici o problemă.

– Vă rog să-mi daţi ţara şi numărul.

Rizzoli ezită.

– Sigur. Întinse femeii o foaie de hîrtie. Aş dori să vorbesc cu taxă inversă.

– Numele dumneavoastră?

– Tom Brown.

– Bine, domnule Brown. Vă voi striga cînd aveţi legătura.

– Mulţumesc.

Se aşeză pe o bancă în aşteptare.

Aş putea ascunde pachetul într-o maşină şi aş putea pleca pe cineva să îl treacă graniţa. Dar este riscant; maşinile sînt controlate. Dacă aş putea găsi un alt...

– Domnul Brown... domnul Tom Brown. Numele a fost repetat de două ori înainte ca Rizzoli să-şi dea seama că este telefonul lui. Se apropie grăbit de lucrătoare:

– A fost acceptată taxa inversă. Cabina şapte, vă rog.

– Mulţumesc. Apropo, mi-aţi putea da înapoi hîrtia? Voi mai avea nevoie de număr.

– Sigur că da.

Tony Rizzoli intră în cabina şapte şi închise uşa.

– Alo.

– Tony? Tu eşti?

– Da. Ce mai face Pete?

– Să-ţi spun adevărul, sîntem cam îngrijoraţi, Tony. Băieţii sînt convinşi că pachetul este pe drum.

– Am avut nişte probleme.

– Ai trimis pachetul?
– Nu. Încă îl am aici.
Urmă o tăcere semnificativă.
– Nu am vrea să se întîmple ceva cu el, Tony.
– Nu se întîmplă nimic cu el. Dar trebuie să găsesc o cale să îl scot de aici. Mișună agenții.
– Vorbim de zece milioane de dolari, Tony.
– Știu. Nu-ți face probleme, mă descurc eu.
– Chiar te rog, Tony. Găsește repede o soluție.
Convorbirea se întrerupse brusc.

Un bărbat în costum gri îl privi pe Tony Rizzoli pînă cînd acesta ieși din sală. Apoi se apropie de lucrătoare.
– Vă rog, doamnă, îl vedeți pe domnul care tocmai iese?
– Da.
– Vreau să știu la ce număr a sunat.
– Îmi pare rău. Nu vă putem da astfel de informații.
Bărbatul scoase un portmoneu din buzunar. În interior era o insignă metalică.
– Poliția. Sînt inspectorul Tinou.
Expresia de pe chipul femeii se schimbă.
– Oh, mi-a dat o foaie de hîrtie cu numărul și a luat-o înapoi.
– Dar dumnevoastră aveți registre, nu?
– Da.
– Vreți să-mi dați numărul, vă rog?

– Sigur că da.

Scrise numărul pe o foaie de hîrtie şi i-o dădu inspectorului. Acesta îl studie cîteva minute. Codul ţării era 39 şi numărul 91. *Italia. Palermo.*

– Mulţumesc. Vă amintiţi şi numele lui?

– Tom Brown.

Conversaţia telefonică l-a enervat pe Tony Rizzoli. Trebuia să găsească o toaletă. *Lua-l-ar naiba pe Pete Lucca!* În colţul Pieţei Kolonaki, Rizzoli văzu inscripţia: *Apohoritirion,* W.C. Intrau bărbaţi şi femei. *Şi grecii se cred civilizaţi,* se gîndi Rizzoli. *Dezgustător.*

Într-o vilă în munţi, deasupra oraşului Palermo, la o masă lungă erau patru bărbaţi.

– Marfa trebuia trimisă, Pete, se plînse unul din bărbaţi. Ce naiba se întîmplă? Ce necaz este?

– Nu sînt sigur. Necazul s-ar putea să fie Tony Rizzoli.

– Dar nu am avut niciodată necazuri cu Tony.

– Ştiu, dar uneori oamenii se lăcomesc. Cred că ar trebui să trimitem pe cineva la Atena să verifice.

– Păcat. Întotdeauna mi-a plăcut Tony.

Pe strada Stadiou la numărul 10, cartierul general al

poliției din Atena, era o ședință. Erau prezenți șeful poliției Livreri Dimitri, inspectorul Tinou și un agent american, locotenentul Walt Kelly, care lucra la Brigada Antidrog.

– Avem informații, spunea Kelly, că o mare cantitate de drog trebuie să plece din Atena. Este implicat Tony Rizzoli.

Inspectorul Tinou tăcea. Poliția greacă nu-i privea cu ochi buni pe cei care se amestecau în problemele lor. Mai ales pe americani. Își dau aere și sînt atît de siguri de ei.

– Lucrăm deja la caz, locotenente, spuse șeful poliției. Cu puțin timp în urmă, Tony Rizzoli a sunat la Palermo. Acum căutăm numărul. Cînd îl vom avea îi vom cunoaște legăturile.

Telefonul de pe birou sună. Dimitri și inspectorul Tinou se priviră.

– Îl ai? Ascultă în tăcere, inexpresiv, apoi puse receptorul în furcă.

– Ei bine?

– Au găsit numărul.

– Și?

– Este un telefon public într-o piață.

– *Gamoto!*

– Domnul nostru Rizzoli este foarte *inch eskipnos.*

Kelly exclamă nerăbdător:

– Eu nu vorbesc greceşte.

– Te rog să mă scuzi. Am spus că este șiret.

– Aş dori să-l supravegheaţi cu atenţie.

E arogant omul. Inspectorul Dimitri se întoarse spre inspectorul Tinou:

– Nu avem probe să acţionăm, nu?

– Nu, domnule. Doar suspiciuni.

– În cazul acesta, spuse Dimitri, nu-mi pot permite să pun oameni pe urma unui simplu suspect.

– Dar Rizzoli...

– Te asigur că avem şi noi sursele noastre, domnule Kelly. Dacă vom obţine şi alte informaţii, ştim unde să vă căutăm.

Walt Kelly îl privi frustrat.

– Nu-aşteptaţi prea mult. S-ar putea ca marfa să vă fugă de sub nas.

Vila de la Rafina era pregătită. Agentul încerca să-i sugereze lui Constantin Demiris:

– Ştiu că aţi cumpărat-o mobilată, dar dacă îmi permiteţi...

– Nu. O vreau exact aşa cum este.

Exact aşa cum era cînd necredincioasa Noelle şi amantul ei Larry îl trădau. Trecu prin salon. Oare au făcut dragoste aici? Pe terasă? În bucătărie? Demiris intră în dormitor. În colţ se afla un pat imens. Patul lor. Unde Douglas a mîngîiat trupul Noellei şi a furat ceea ce îi aparţinea lui, Demiris. Douglas a plătit pentru această trădare, dar va plăti încă o dată. Demiris privi patul. *Pri-*

ma dată aici voi face dragoste cu Catherine. Apoi în celelalte camere. În fiecare. O sună de acolo pe Catherine.

– Bună.

– M-am gîndit la tine.

Tony Rizzoli a fost vizitat pe neașteptate de doi prieteni din Sicilia. Au intrat neanunțați în camera lui de hotel și Rizzoli a simțit imediat pericolul. Alfredo Mancuso era solid, dar Gino Laveri era și mai solid. Mancuso a trecut direct la subiect:

– Ne-a trimis Pete Lucca.

– Grozav, încercă Rizzoli să se entuziasmeze. Bine ați venit la Atena. Cu ce vă pot ajuta?

– Termină cu fanfaronada, Rizzoli, i-o tăie Mancuso. Pete vrea să știe ce joc este acesta?

– Joc? Despre ce vorbiți? I-am explicat doar că am o problemă.

– De aceea am venit și noi. Să te ajutăm să o rezolvi.

– Stați puțin băieți, protestă Rizzoli. Am marfa și este ascunsă în siguranță. Cînd...

– Pete nu vrea ca marfa să stea în siguranță. A investit o groază de bani în ea. Laveri îl împinse cu degetul și Rizzoli se prăbuși pe un scaun. Să-ți explic Rizzoli. Dacă marfa ar fi acum pe străzile New York-ului, așa cum trebuia să fie, Pete ar avea banii și i-ar pune la altă treabă. Înțelegi ce spun eu?

Probabil că m-aș putea descurca cu gorilele astea,

se gîndi Rizzoli. Dar știa că nu cu ei începea lupta, se lupta cu Pete Lucca.

– Sigur, sigur, înțeleg exact ce spui, spuse Rizzoli dulceag. Dar nu mai este atît de ușor ca altădată. Poliția mișună peste tot și îi ajută un agent de la Washington. Am un plan...

– Și Pete are un plan, îl întrerupse Laveri. Știi ce plan are? Mi-a spus să îți transmit că dacă marfa nu pleacă pînă săptămîna viitoare, va trebui să te prezinți cu toți banii.

– Hei! protestă Rizzoli. Eu nu am atîția bani. Eu...

– Pete știe că tu nu ai. Așa că ne-a spus să găsim noi un mijloc să te facem să plătești.

Tony Rizzoli respira agitat.

– Bine. Spuneți-i că totul este sub control.

– Sigur. Între timp mai stăm pe aici. Ai la dispoziție o săptămînă.

Tony Rizzoli ra mîndru de faptul că nu bea niciodată înainte de amiază, dar după ce plecară cei doi, deschise o sticlă de scotch și luă o înghițitură. Simți căldura alcoolului, dar aceasta nu-i era de prea mare ajutor. *Nu mă ajută nimic*, se gîndi el. *Cum de s-a întors bătrînul împotriva mea? I-am fost ca un fiu și uite, îmi dă o săptămînă să ies din încurcătură, îmi trebuie un cărăuș, și asta foarte repede. Cazinoul*, hotărî Tony. *Acolo îmi găsesc omul.*

La ora zece seara, Rizzoli îndrepta spre Loutraki, renumitul cazino, aflat la cincizeci de mile de Atena. Multă vreme se plimbă prin sălile imense privind cu atenție oamenii. Întotdeauna sînt ghinionişti, gata să facă orice numai să obțină banii pentru a juca în continuare. Cu cît era mai disperat omul, cu atît mai uşoară era prada. Rizzoli şi-a descoperit omul la ruletă. Era mărunt, cu părul alb, cam cincizeci de ani şi se ştergea nervos pe frunte. Cu cît pierdea mai mult, cu atît transpira mai tare.

Rizzoli îl privi îndelung. Cunoştea bine simptomele. Era un caz clasic – jucător înrăit care pierdea mai mult decît îşi poate permite. Nu mai avea fise şi îi spunea crupierului:

– Aş... aş mai dori nişte fise.

Crupierul privi spre şeful său.

– Dă-i. Sînt ultimele pe care le primeşte.

Tony Rizzoli se întreba cît pierduse porumbelul. Se aşeză lîngă om şi începu să joace cu el. Ruleta era pentru proşti, dar Rizzoli ştia să-şi sporească numărul de fise în timp ce grămada vecinului scădea văzînd cu ochii. Omul împrăştia cu disperare fisele făcînd pariuri la întîmplare. *Nici nu mai ştie ce face,* se gîndi Rizzoli. Pierdu şi ultima fisă. Bărbatul stătea împietrit de disperare. Privi rugător spre crupier.

– Aş putea...?

Crupierul clătină din cap.

– Îmi pare rău, domnule.

Bărbatul oftă și se ridică de la masă. Rizzoli se ridică în același timp.

– Păcat, spuse el compătimitor. Eu am avut puțin noroc. Hai să dau ceva de băut.

Omul clipi, cînd vorbi vocea îi tremură.

– Sînteți foarte drăguț, domnule.

Mi-am găsit cărăușul, se gîndi Rizzoli. Era evident că omul avea nevoie de bani. Probabil va accepta imediat cînd îi va oferi ocazia să-i ducă un pachet nevinovat la New York, pentru o sută de dolari și o călătorie gratuită.

– Mă numesc Tony Rizzoli.

– Victor Korontzis.

Rizzoli îl conduse la bar.

– Ce dorești să bei?

– Cred, cred că nu am atîția bani.

Rizzoli flutură neglijent o mînă.

– Nu-ți face probleme.

– Atunci, eu beau o *retsina*, mulțumesc.

– Și un *Chivas Regal*, spuse Rizzoli spre chelner.

– Sînteți turist? întrebă Korontzis politicos.

– Da, răspunse Rizzoli. Sînt în vacanță. Aveți o țară frumoasă.

– Oh, este frumoasă. Atîta doar că viața a devenit cam scumpă. Adică, toate prețurile au crescut. Dacă nu ești milionar, este foarte greu să duci mîncare pe masă, mai ales cînd ai soție și patru copii. Bătrînul vorbea cu

multă amărăciune.

Din ce în ce mai bine, se gîndea Rizzoli.

– Cu ce te ocupi, Victor?

– Sînt expert de artă la Muzeul de Stat din Atena.

– Da? Și ce face un expert?

Korontzis vorbi cu multă mîndrie:

– Răspund de toate antichitățile săpate și găsite în Grecia. Ei, nu chiar de toate, mai avem și alte muzee. Dar la noi la muzeu avem un magazi în care vindem copii ale operelor de artă.

Tony Rizzoli deveni deodată foarte interesat.

– Cît sînt de valoroase aceste opere de artă?

Victor Korontzis ridică din umeri.

– Cele mai multe sînt inestimabile. Există și o lege împotriva scoaterii din Grecia a antichităților. De aceea se vînd copii la noi la muzee.

Mintea lui Rizzoli alerga iute, gîndea.

– Așa, spui? Și cît sînt de bune copiile?

– Oh, sînt excelente. Numai un expert ar deosebi reproducerea de original.

– Hai să mai bem ceva!

– Mulțumesc. Sînteți foarte amabil. Mă tem însă că nu am posibilitatea să plătesc.

Rizzoli zîmbi.

– Nu-ți mai face atîtea scrupule! De fapt, să știi că poți și tu face ceva pentru mine. Aș vrea să vizitez și eu muzeul. Pare fascinant ceea ce-mi spui.

– Într-adevăr este fascinant, îl asigură Korontzis cu

entuziasm. Este unul dintre cele mai interesante muzee din lume. Aș fi bucuros să vă fiu ghid. Oricînd. Cînd sînteți liber?

– Să zicem, mîine dimineață?

Tony Rizzoli simțea că găsise ceva mult mai profitabil decît un simplu cărăuș.

Muzeul de Stat din Atena se află în Piața Syntagma, în inima Atenei. Este o clădire frumoasă, în stilul unui templu antic, cu patru coloane ioniene la intrare și patru sculpturi chiar sub acoperiș. Pe acoperiș flutura steagul Greciei.

Înăuntru, în sălile spațioase pavate cu marmură, erau expuse obiecte antice, din diverse perioade ale istoriei Greciei. Cupe de aur, coroane de aur, săbii încrustate și tot felul de vase, toate așezate în casete, protejate. Într-o casetă se afla o mască mortuară, iar în alta erau fragmente dintr-o statuie foarte veche.

Victor Korontzis îi arătă lui Rizzoli toate amănuntele. Se opri în fața unei casete în care se găsea statueta unei zeițe cu coroană de maci pe cap.

– Este zeița opiumului, îi explică el lui Rizzoli. Coroana ei simbolizează somnul, visele, revelația și moartea.

– Cît valorează?

Korontzis rîse.

– Dacă ar fi de vînzare? Foarte multe mii

– Adevărat?

Micul expert se simțea foarte mîndru, arătîndu-i însoțitorului său toate obiectele de valoare din țara sa.

– Acesta este un cap Kouros din 530, înaintea erei noastre. Aici este Zeița Atena, cu coif de luptătoare – cam din 1450, înaintea erei noastre. Aici este o mască mortuară din aur din mormîntul regal de la Mycenae, din secolul șaisprezece înaintea erei noastre. Se crede că este al lui Agamemnon.

– Nu mai spune?!!

Expertul îl conduse pe Rizzoli într-o altă sală, spre o altă vitrină. În ea era expusă o amforă deosebită.

– Aceasta este una din piesele mele favorite, mărturisi Korontzis încîntat. Știu că un părinte nu ar trebui să iubească mai mult un copil decît pe ceilalți, dar eu îl iubesc. Această amforă...

– Mie mi se pare o vază simplă.

– Ăăăă... da. Această vază a fost descoperită în sala tronului în timpul săpăturilor de la Knossos. Pe fragmente se văd imagini din timpul capturării unui taur. În antichitate taurii erau priniși cu funii și plase pentru că se considera că au sînge sacru și...

– Și cît valorează? îl întrerupse Rizzoli.

– Cred că în jur de zece milioane de dolari.

Tony Rizzoli se încruntă.

– Asta?

– Da. Trebuie să știi că aparține perioadei mi ice, după anul 1500 înaintea erei noastre.

Tony privi în jurul său la zecile de vitrine în care se

aflau piese asemănătoare.

– Şi toate chestiile astea de aici înt la fel de valoroase?

– Oh, nu. Numai obiectele antice adevărate. Ele sînt de neînlocuit şi ne-au comunicat foarte multe lucruri despre civilizaţia antică. Veniţi să vă mai arăt ceva.

Tony îi urmă pe Korontzis într-o altă sală. S-au oprit în faţa unei vitrine din colţul sălii. Victor Korontzis arătă spre o altă vază.

– Aceasta este una dintre cele mai valoroase piese din muzeu. Este o mărturie a simbolismului fonetic. Cercul în care este gravată crucea simbolizează noţiunea de Co. Este una dintre primele forme de exprimare umană referitoare la cosmos. Sînt dintre...

Cine dă doi bani pe vorbe!

– Cît valorează? întrebă Tony.

Korontzis oftă.

– Cît averea unui regat.

Cînd Tony Rizzoli plecă de la muzeu se şi visa mai bogat decît în cele mai îndrăzneţe vise pe care le-a avut vreodată. Printr-un noroc fantastic a dat peste o mină de aur. Şi el care căuta pe cineva să-i transporte marfa. Profiturile din vînzarea heroinei se împărţeau în şase. Nimeni nu era atît de prost să înşele Familii ; dar antichităţile erau doar comoara lui. Dacă reuşea să le scoată din Grecia, se îmbogăţea doar el, Mafioţii nu aveau

motive să îi ceară bani. Și Rizzoli visa cu ochii deschiși. *Nu am de făcut decît să prind peștele în plasă. Mă gîndesc mai tîrziu la heroină.*

În seara aceea, Rizzoli l-a invitat pe noul său prieten la *Mostrov Atena*, un bar de noapte unde după spectacol se ofereau și femei.

– Hai să găsim două fete și să ne distrăm puțin, sugeră Rizzoli.

– Dar ar trebui să mă întorc acasă, mă așteaptă familii , încercă să protesteze Korontzis. Pe urmă, nu cred că îmi pot permite să plătesc.

– Hei, ai uitat că ești invitatul meu? Iar eu decontez cheltuielile. Nu mă costă nimic.

Rizzoli aranjă cu o fată să îl ia pe Korontzis în camera ei.

– Tu nu vii? întrebă Korontzis.

– Am puțină treabă. Mergi tu acum, am plătit totul.

A doua zi dimineață, Tony Rizzoli se afla din nou la muzeu. Sălile erau pline de turiști încîntați de ceea ce vedeau. Korontzis l-a dus pe Rizzoli în biroul său.

– Știi... nu știu cum să-ți mulțumesc pentru noaptea trecută. Fata a fost... grozavă.

Rizzoli zîmbi.

– De ce există prietenii pe lume, Victor?

– Bine, dar eu nu mă pot revanșa.

– Nici nu doresc acest lucru. Îmi place de tine. Apro-

pos, diseară la un hotel s-a programat un joc de poker. Vreau să joc și eu. Pe tine nu te interesează?

– Cum nu mi-ar place... ridică din umeri... dar nu cred că voi putea.

– Ei, haide. Dacă îți faci probleme din pricina banilor, știi că am eu destui. Îți dau eu.

Korontzis clătină din cap cu tristețe.

– Deja ai fost prea bun cu mine. Dacă pierd, cum aș putea să îți-i dau înapoi?

Tony Rizzoli zîmbi șiret.

– Cine spune că ai să pierzi? Jocul este pregătit.

– Pregătit? Nu... nu înțeleg.

– Un prieten de-al meu Otto Dalton va conduce jocul. Sînt bani mulți la mijloc. Au venit în oraș doi turiști americani plini de bani și bolnavi după poker. Otto și eu o să-i ușurăm de bani.

Korontzis îl privea uluit.

– Să-i ușurați? Adică, vrei să spui... voi... aveți de gînd să trișați? Eu... eu nu am făcut niciodată așa ceva.

Rizzoli dădu din cap înțelegător.

– Sigur, sigur, dacă te deranjează nu trebuie să o faci. M-am gîndit doar că ai putea cîștiga și tu două, trei mii de dolari.

Korontzis îl privea fără grai.

– Două, trei mii de dolari?

– Ah, cel puțin!

– Și... nu... nu este periculos?

Rizzoli izbucni în rîs.

– Dacă ar fi periculos m-aș încurca eu cu ei? Este floare la ureche. Otto este mecanic. Știe să pună piesele la locul lor. La cărți face la fel. O face de ani de zile și nu a fost prins niciodată.

– Cît... de cîți bani aș avea nevoie să intru și eu în joc?

– Cam de cinci sute de dolari. Dar știi ceva? Pentru mine este un fleac să-ți împrumut cinci sute de dolari. Dacă îi pierzi nu ți-i cer înapoi.

– Ești foarte generos, Tony. De ce... de ce faci asta pentru mine?

– Să-ți spun eu de ce, exclamă Tony de indignare. Cînd văd un om decent și muncitor cum ești tu, cu o slujbă respectabilă la unul dintre cele mai mari muzee din lume, pe care statul nu îl apreciază suficient pentru a-i da un salariu decent – și tu lupți pentru a-ți asigura hrana familiei – ei bine, Victor, să-ți spun drept, văd roșu înaintea ochilor. De cît timp nu ți-au mai mărit salariul?

– Aici... aici nu se măresc salariile.

– Poftim! Uite, ai de ales Victor. Poți să primești această mică favoare din partea mea, poți să cîștigi cîteva mii de dolari și să începi o viață decentă pentru tot restul vieții.

– Nu știu, Tony. Nu ar trebui...

Tony Rizzoli se ridică de pe scaun.

– Înțeleg. Probabil că eu voi mai veni la Atena peste un an sau doi și atunci te voi mai căuta. Mi-a făcut mare plăcere să te întîlnesc, Victor.

În timp ce Rizzoli pornea spre uşă, Korontzis luase deja hotărîrea.

– Stai. Aş... aş merge cu tine diseară.

Peştele muşcase din momeală.

– Hei, grozav Victor! Mă simt chiar excelent pentru că mă laşi să te ajut.

– Iartă-mă Tony, spuse Korontzis şovăielnic, dar vreau să fiu sigur că te-am înţeles corect. Ai spus că dacă voi pierde cinci sute de dolari nu va trebui să ţi-i dau înapoi?

– Exact. Pentru că nu poţi pierde. Jocul este aranjat.

– Unde va avea loc?

– Camera 24, *Hotel Metropole*. Ora zece. Spune-i soţiei tale că vei întîrzia.

Doisprezece

În afară de Tony Rizzoli și Victor Korontzi , în camera de hotel mai erau patru oameni.

– Ți-l prezint pe prietenul meu Otto Dalton, spuse Rizzoli. El este Victor Korontzis.

Cei doi bărbați își strînseră mîinile. Rizzoli îi privi pe ceilalți trei.

– Nu cred că îi cunosc pe acești domni.

Otto Dalton făcu prezentările:

– Perry Breslauer din Detroit... Marvin Seymour din Houston... Sal Prizzi din New York.

Victor Korontzis îi salută tăcut pentru că nu avea încredere în vocea lui.

Otto Dalton avea cam șaizeci de ani, era înalt, slab, cu părul alb și cu maniere plăcute. Perry Breslauer era mai tînăr, dar avea fața trasă de oboseală. Marvin Sey-

mour era un bărbat suplu, cu înfățișare blîndă. Sal Prizzi era un uriaș, ca un stejar. Avea ochii răutăcioși iar pe față o cicatrice.

Rizzoli îl prevenise pe Korontzi înainte de joc. *Indivizii aceștia au o mulțime de bani. Își pot permite să piardă mult. Seymour are o companie de asigurări, Breslauer vinde mașini în toată America și Sal Prizzi este șeful unei mișcări sindicale la New York.*

– Și acum, domnilor, spuse Otto Dalton, începem? Fisele albe sînt ci i dolari, cele albastre zece, cele roșii douăzeci și cinci și cele negre cincizeci. Să vedem ce culoare au banii dumneavoastră?

Korontzis scoase cei cinci sute de dolari împrumutați de la Tony Rizzoli. *Nu*, se gîndi el, *nu împrumutați, dați cadou. Ce prieten minunat este Rizzoli.*

Ceilalți bărbați scoteau teancuri de bani.

Korontzis se îngrijoră brusc. Dacă ceva nu mergea bine și el pierdea cei cinci sute de dolari? Se înfioră dar alungă repede gîndul. Prietenul său, Tony, va avea grijă de toate. Dar și cînd va cîștiga. Korontzis simțea deja euforia.

Jocul începu.

Mediatorul era preocupat. La început mizele au fost mici. Scorul era echilibrat. Toți pierdeau, toți cîștigau sume mici. Dar, pe nesimțite, mizele au început să crească. Se părea că Victor Korontzis și Tony Rizzoli erau imbatabili. Dacă ei aveau cărți potrivite, ceilalți le aveau

foarte proaste. Dacă ceilalți aveau cărți bune, Korontzis și Rizzoli aveau cărți excelente. Victor era încîntat de norocul său. Spre dimineață avea deja un cîștig de două mii de dolari. I se părea un miracol.

– Dar aveți noroc, nu glumă, mormăi Marvin Seymour.

– Văd și eu, aprobă Breslauer. Ce ziceți, ne acordați revanșa mîine?

– Vă voi anunța, le spuse Rizzoli.

După ce au plecat americanii, Korontzis exclamă:

– Nu-mi vine să cred! Două mii de dolari!

– Doar ți-am spus, este floare la ureche. Otto este o mină de aur. Individii abia așteaptă să joace din nou. Te mai interesează?

– Cred și eu. Pe fața lui Korontzis se citea doar încîntare.

În noaptea următoare, Korontzis a cîștigat trei mii de dolari.

– Fantastic! exclamă el spre Rizzoli. Și ei nu bănuiesc nimic?

– Bineînțeles că nu. Pariez că mîine vor ridica miza. Sînt convinși că își vor cîștiga banii înapoi. Mai vrei să joci?

– Sigur, Tony. Sigur că vreau.

Aşezîndu-se la masa de joc, îl auziră pe Sal Prizzi:

– Ştii, sîntem cei mai mari ghinionişti. Ce-ai zice să ridicăm miza?

Rizzoli îl privi pe Korontzis şi îi făcu din ochi.

– Nu am nimic împotrivă. Toţi sînteţi de acord?

Toţi acceptară. Otto Dalton reevaluă fisele:

– Cele albe cincizeci de dolari, cele albastre o sută, cele roşii cinci sute, negrele o mie.

Korontzis privi neliniştit. Nu se gîndise la asemenea sume mari. Rizzoli îl privi încurajator.

Începu jocul.

Nici o schimbare. Mîinile lui Korontzis erau magice. Întotdeauna cărţile lui erau cele mai mari. Cîştiga şi Rizzoli, dar nu atît de mult.

– Ale naibii cărţi! mormăi Prizzi, nemulţumit. Hai să le schimbăm.

Otto Dalton scoase un alt pachet de cărţi. Korontzis îl privi pe Rizzoli şi gîndi: nimic nu ne va schimba norocul. La miezul nopţii au comandat gustări şi au luat o pauză de un sfert de oră. Rizzoli îi şopti lui Korontzi

– I-am spus lui Otto să-i înveselească puţin.

– Nu înţeleg.

– Să cîştige şi ei cîteva mii i. Dacă pierd mereu, se descurajează şi pleacă.

– Ah, da. Foarte inteligent.

– După ce se încălzesc, ridicăm noi miza şi îi avem la degetul mic.

Victor Korontzis ezita.

– Am cîștigat deja atît de mulți bani! Nu crezi că ar trebui să ne oprim acum cît...?

– Victor, nu te gîndești că poți pleca de aici cu ci zeci de mii de dolari în buzunar?

Cînd reluară jocul, Breslauer, Prizzi și Seymour începură să cîștige. Cărțile lui Korontzis erau bune, dar ale lor erau mai bune.

Otto Dalton este un geniu, se gîndi Korontzis. Îl studiase și nu reușise să-i depisteze o mișcare greșită. Korontzis continua să piardă, dar nu-și făcea nici o problemă. După cîteva minute, cînd se vor încălzi i, Dalton va da de lovitura de grație. Sal Prizzi radi

– Ce ziceți, s-a întors roata!

Tony aprobă.

– Da, se mai întîmplă.

– Nu puteați avea noroc la nesfîrșit, spuse și Marvin Seymour.

– Ce ziceți, mărim miza? întrebă Breslauer.

– Nu știu, se prefăcu Rizzoli, gînditor. Tu ce zici, Victor?

Nu te gîndești că poți pleca de aicî cu cincizeci de mii de dolari în buzunar? Voi putea cumpăra o casă nouă și o mașină nouă. Voi putea pleca în vacanță cu familia... Korontzis tremura de emoție.

– De ce nu?

– Bine, dublăm totul.

Fiecare jucător a primit cărți. Korontzis avea două dame. Ceru trei cărți și mai primi o damă. Rizzoli privi cărțile și spuse:

– Plus o mie.
– Merg și plusez două mii, spuse Seymour.
– Și eu merg, spuse Prizzi.

Marvin Seymour luă potul. La următoarea mînă plusă Dalton:

– Plus o mie.
– Merg și plus o mie, spuse Prizzi.

Era rîndul lui Korontzis. Era sigur că se află la un pas. Îi trebuia doar o carte.

– Merg. Trase o carte dar nu îndrăzni să o privească.

Breslauer puse cărțile pe masă:

– O dublă de patru și o dublă de zece.
– Trei șeptari, spuse Prizzi.

Toți se întoarseră spre Victor Korontzis. Acesta inspiră adînc și întoarse cartea. Era neagră.

– V-am omorît, spuse el aruncînd cărțile pe masă.

Potul era din ce în ce mai mare. Victor Korontzis pierdea. Îl privi îngrijorat pe Tony Rizzoli. Acesta zîmbea. El făcu următoarea mișcare.

– Plus o mie.
– O mie plus una, spuse Breslauer.
– Și eu vă plusez pe amîndoi, spuse Seymour.
– Știți ceva? interveni Prizzi. Eu cred că mergeți la cacealma. Plusez ci

Korontzis nu își privise cărțile. *Oare cînd naiba schimbă tactica?*

– Victor?

Korontzis întoarse cărțile una cîte una. Un as, alt as, și alt as, rege, decar. Se înfierbîntă.

– Mergi?

Gata, știa că va mai primi încă un popă. Aruncă decarul și încercă să vorbească natural:

– Merg. O carte.

– Și eu două, spuse Dalton. Cer o mie.

– Prea mult pentru mine, spuse Rizzoli, și aruncă mîna.

– Și eu merg, acceptă Prizzi. Plus cinci mii.

Seymour aruncă mîna:

– Eu nu pot.

Totul era între Korontzis și Prizzi.

– Încă cinci mii, plusă Prizzi.

Korontzis își privi fisele. Atît mai avea, cinci mii. *Dar și cînd voi cîștiga potul...* Privi din nou cărțile. Era imbatabil. Puse toate fisele în mijlocul mesei și trase o carte. Era cinciar. Dar tot avea treiași.

– Treiași.

– Careu de doiari, spuse Prizzi, aruncînd cărțile pe masă.

Korontzis privea disperat cum Prizzi trage potul. Simțea că l-a trădat pe prietenul său Tony. *Dacă aș fi rezistat pînă cînd începeam să cîștigăm!*

– Eu încep cu o mie la masă, spuse Prizzi.

Ceilalți jucători aruncară fisele. Korontzis îl privi neajutorat pe Tony.

– Eu nu am...

– Este în regulă, spuse Rizzoli. Știți, băieți, Victor nu

a reușit să aducă prea mult numerar în seara aceasta, dar garantez eu pentru el. Dați-i un împrumut și rezolvăm la sfîrșitul jocului.

– Stai puțin, spuse Prizzi supărat. Ce naiba sîntem noi, bancă de credit? De unde îl cunoaștem noi pe Korontzis? De unde știm că o să plătească?

– Vă dau cuvîntul meu, i istă Rizzoli. Uite, mă susține și Otto.

– Dacă Tony Rizzoli garantează, eu îl cred, spuse Dalton.

– Păi, ezită Prizzi, cred că trebuie să acceptăm.

– Accept și eu, spuse Breslauer.

– Cît vrei să împrumuți? întrebă Dalton.

– Dă-i zece mii, spuse Tony.

Korontzi îl privi uimit. Zece mii de dolari era salariul lui pe doi ani. Dar Rizzoli știa ce face. Înghiți în sec.

– Este... este bine.

O grămadă de fise fură împinse în fața lui Korontzis.

Însă în seara aceea cărțile erau dușmanul lui Korontzis. Pe măsură ce creșteau mizele, lui îi scădea numărul de fise. Pierdea și Rizzoli. La ora două au luat o pauză. Korontzis l-a tras pe Rizzoli într-un colț.

– Ce se întîmplă? șopti el, speriat. Dumnezeule, știți cîți bani datorez?

– Nu-ți face probleme, Victor. Și eu datorez bani. I-am dat semnalul lui Otto. Cînd îi va veni rîndul, se va schimba totul. Dăm lovitura.

Se așezară din nou la masă.

– Împrumută-i prietenului meu încă douăzeci și cinci de mii de dolari, spuse Rizzoli.

Marvin Seymour se încruntă.

– Crezi că mai vrea să joace?

– Depinde de tine, Victor, spuse Rizzoli.

Korontzis ezită. *I-am dat semnalul lui Otto. Dăm lovitura.*

– Joc.

Alte fise în valoare de douăzeci și i de mii de dolari se aflau acum în fața lui. Le privi și simți că va avea noroc. Era rîndul lui Otto Dalton.

– Domnilor, începe cu o mie de dolari.

Jucătorii aruncară fisele în mijlocul mesei. Dalton împărți cărțile. Korontzis nu le privi. *Voi aștepta. Voi avea noroc.*

– Faceți jocurile, domnilor.

Seymour aruncă mîna.

– Nu merg.

– Eu plusez o mie, spuse Prizzi.

Rizzoli ridică din umeri.

– Nici eu nu merg.

Breslauer rîdea.

– O mie plus ci i.

Dacă dorea să rămînă în joc, Korontzis trebuia să joace șase mii. Luă cărțile și le privi cu sufletul la gură: cinci, șase, șapte, opt, nouă de cupă. Mînă perfectă! Așadar, Tony a avut dreptate. *Slavă Domnului!* Încercă să-și ascundă emoția.

– Accept, plus cinci mii.

Cu mîna aceasta se va îmbogăți. Dalton aruncă cărțile.

– Pas, eu nu merg.

– Am rămas eu, spuse Prizzi. Cred că e o cacealma, bătrîne. Plusez cinci mii.

Victor Korontzis simțea că se înfierbîntă. Era jocul vieții lui. Breslauer își studia cărțile.

– Ei bine, merg și eu, plus alți cinci mii.

Era rîndul lui Korontzis.

– Accept, plus alți cinci mii.

Tremura de emoție. Breslauer arătă cărțile cu o expresie triumfătoare:

– Trei popi.

Am cîștigat!

– Nu-i suficient pentru mine, zîmbi el. Arătă cărțile și întinse mîna să ia potul.

– Stai puțin! îl opri Sal Prizzi. Eu am chintă royală.

Korontzis se albi. Simți că leșină.

– Isuse! exclamă Rizzoli. Două chinte! Victor, îmi pare rău... nu știu ce să mai spun.

– Gata pentru astă-seară, domnilor, spuse Otto Dalton. Consultă foaia de hîrtie și îl anunță pe Korontzis: Datorezi șaizeci și inci de mii de dolari.

Victor Korontzis îl privea împietrit pe Rizzoli. Acesta ridică din umeri, nevinovat.

– Cum vei plăti? întrebă Dalton. Numerar sau cec?

– Nu accept cecuri, spuse Prizzi. Îmi aduci bani gheață.

– Eu... eu... nu putea rosti cuvintele. Tremura. Eu... nu am atîția bani.

Chipul lui Prizzi se întunecă.

– Cum ai spus?

Interveni repede Tony Rizzoli.

– Stai puțin. Victor vrea să spună că nu are la el atîția bani. Doar am garantat pentru el.

– Nu mă încălzește cu nimic, Rizzoli. Eu vreau să văd banii.

– Îi vei avea. După cîteva zile.

Prizzi sări în picioare.

– Ce dracu'! Ce sînt eu, societate de binefacere? Mîine vreau banii.

– Stai liniștit. Îi vei avea.

Korontzis trăia un coșmar de care nu știa cum să scape. Nu mai vedea nimic. Nici nu a știut cînd au plecat ceilalți. Era amețit.

– Niciodată... nu știu de unde voi lua atîția bani. Niciodată!

Rizzoli îi puse o mînă pe umăr:

– Nu știu ce să-ți spun, Victor. Nu știu ce nu a mers bine. Cred că și eu am pierdut la fel de mult ca și tine.

Korontzi își șterse lacrimile.

– Dar tu... dar tu ai bani, Tony. Eu nu am. Va trebui să le explic.

– Eu nu aș face o astfel de imprudență, Victor. Sal· Prizzi are legături cu mafia de pe coasta de est. Am auzit că sînt niște duri.

– Dar ce să fac? Dacă nu am banii, nu-i am și gata!

Ce-o să-mi facă?

– Să-ți explic eu. Poate pune un băiat să te împuște în genunchi și te lasă infirm pe viață. Îți poate arunca acid în ochi și rămîi orb pe viață. Apoi, cînd nu vei mai suporta durerea, va hotărî dacă te lasă să trăiești sau te omoară.

Korontzis îl privea, vînăt de spaimă.

– Glumești.

– Tare aș vrea să glumesc. Este numai vina mea, Victor. Nu trebuia să te aduc aici. Sal Prizzi este un ucigaș.

– Dumnezeule! Ce mă fac?

– Chiar nu ai de unde împrumuta niște bani?

Korontzis începu să rîdă isteric.

– Tony... abia îmi întreține familia.

– Atunci, singurul sfat pe care ți-l pot da este să pleci din oraș, Victor. Chiar din țară. Pleacă undeva unde nu te poate găsi Prizzi.

– Dar nu pot, se văicărea Korontzis. Am soție, am patru copii. Îl privi acuzator pe Rizzoli. Ai spus că totul este aranjat, că nu putem pierde. Mi-ai spus că...

– Știu și îmi pare rău. Nu am greșit niciodată. Nu pot crede decît că Prizzi a trișat.

Korontzis îl privi, plin de speranță.

– Păi, dacă a trișat, nu va trebui să-i dau banii.

– Victor, aici este o problemă, explică Rizzoli, răbdător. Dacă îl acuzi că a trișat, te omoară, și dacă nu-i dai banii tot te omoară.

– Dumnezeule, gemu Korontzis. Oricum, sînt un om

mort.

– Mă simt îngrozitor. Chiar nu ai de unde...?

– Nici într-o sută de vieți. Tot ce am este Ipotecat. De unde să...?

În acel moment, Rizzoli avu o idee.

– Stai puțin, Victor! Mi-ai spus că obiectele din muzeu valorează o groază de bani.

– Da, dar ce are asta cu...?

– Lasă-mă să termin. Ai spus că faceți copii la fel de bune ca și originalele.

– Dar nu..: Orice expert își dă seama...

– Ha! Stai puțin. Dacă pui o copie în locul originalului? Cînd ați fost eu la muzeu, erau o mulțime de turiști. Ei își dădeau seama de diferențe?

– Nu, dar... înțeleg ce vrei să spui. Nu pot face așa ceva.

– Știu, Victor. Mă gîndeam doar că într-un muzeu atît de mare... sînt atît de multe...

Korontzis clătină din cap.

– Lucrez la muzeu de douăzeci de ani. Nu aș putea face așa ceva.

– Îmi pare rău, nici nu trebuia să sugerez așa ceva. Mă gîndeam doar că așa îți poți salva viața. Ei, dar este tîrziu. Probabil că te așteaptă soția.

Korontzis îl privea tîmp.

– Îmi salvez viața? Cum?

– Simplu. Iei un obiect antic și mi-l dai mie, eu îl scot din țară, îl vînd și îi dau lui Prizzi banii. Cred că l-aș putea convinge să mai aștepte. Cred că nu trebuie să-ți

spun la ce riscuri mă expun. Dar mă ofer pentru că simt că sînt vinovat. Eu te-am băgat în încurcătura asta.

– Ești un prieten bun. Dar nu ești tu vinovat. Eu nu trebuia să accept. Tu ai încercat să mă ajuți.

– Știu. Aș fi dorit să se termine altfel. Hai să ne culcăm. Mai vorbim mîine. Noapte bună, Victor.

– Noapte bună, Tony.

A doua zi dimineață, telefonul sună foarte devreme.

– Korontzis?

– Da?

– Sînt Sal Prizzi.

– Bună dimineața, domnule Prizzi.

– Te-am sunat în legătură cu problema aceea măruntă de șaizeci și cinci de mii de dolari. La ce oră pot veni să îi iau?

Victor Korontzis începu să transpire.

– Nu-i am chiar acum, domnule Prizzi.

La celălalt capăt al firului era o tăcere amenințătoare.

– Ce dracu', te joci cu mine?

– Credeți-mă, nu fac nici un joc. Eu...

– Atunci, îmi dai banii. Este clar?

– Da, domnule.

– La ce oră se închide muzeul?

– La ora șase.

– Voi fi acolo. Să ai banii, dacă nu vrei să-ți rup gîtul. Am eu grijă.

Convorbirea se întrerupse. Korontzis era cuprins de

panică. Ar fi vrut să se ascundă. Dar unde? Era disperat. Era prins într-o plasă de păianjen cu mulți de „dacă": *Dacă nu aș fi fost la Cazino în noaptea aceea; dacă nu l-aș fi întîlnit niciodată pe Tony Rizzoli; dacă mi-aș fi ținut cuvîntul dat față de soția mea. Trebuie să fac ceva – acum.*

În acel moment Rizzoli intră în birou.

Era șase treizeci. Personalul plecase acasă și muzeul era închis de o jumătate de oră. Victor Korontzis și Tony Rizzoli priveau fix spre ușa de la intrare. Korontzis era din ce în ce mai agitat.

– Și dacă nu acceptă? Și dacă vrea banii di

– Mă lași pe mine să vorbesc.

– Dar dacă nu vine? Dacă... dacă trimite pe cineva să mă omoare? Crezi că ar face așa ceva?

– Nu, atîta vreme cît mai are o șansă să obțină banii, îl încurajă Rizzoli.

În cele din urmă, la ora șapte apăru și Sal Prizzi. Korontzis se grăbi să deschidă ușa.

– Bună seara.

Prizzi privi spre Rizzoli.

– Ce naiba faci aici? Aceasta este problema noastră.

– Ușurel, spuse Rizzoli. Eu vreau să vă ajut.

– Nu am nevoie de ajutorul tău. Unde sînt banii?

– Nu-i... nu-i am. Dar...

Prizzi îl prinse de gît.

– Ascultă, nenorocitule. Îmi dai banii în seara aceasta

sau te dau de mîncare la peşti. Ai înţeles?

– Hei, calmează-te, interveni Rizzoli. Ai să-ţi primeşti banii.

– Ţi-am spus să nu te amesteci. Nu é treaba ta.

– Ba este şi treaba mea. Sînt prieten cu Victor. Victor nu are banii acum, dar îi poate obţine.

– Are sau nu are banii?

– Îi are şi nu-i are, spuse Rizzoli.

– Ce fel de răspuns e ăsta?

Rizzoli arătă cu o mînă în jurul său.

– Banii sînt ai

– Unde?

– În vitrine. Sînt pline de antichităţi... care valorează o avere. Este vorba de milioane.

– M'da? Prizzi privi spre vitrine. Şi mie cum îmi înt de folos? Eu vreau bani gheaţă.

– Vei avea bani gheaţă. De două ori mai mult. Trebuie să ai doar puţină răbdare. Victor are nevoie de puţin timp. Să-ţi explic. Victor va scoate un obiect de aici şi îl va vinde. Cînd va avea banii îţi dă datoria.

– Nu-mi place. Nu ştiu nimic despre antichităţi.

– Nici nu trebuie. Victor este expert. Rizzoli arătă spre un obiect din vitri ˜: cît ai spus că valorează, Victor?

– Este zeiţa Hygea, secolul XIV înaintea erei noastre. Orice colecţionar ar da bucuros două sau trei milioane de dolari.

Rizzoli întoarse spre Prizzi:

– Vezi? Înţelegi ce vreau să spun?

Prizzi se încruntă.

– Nu știu. Cît trebuie să aștept?

– Vei avea dublu dacă aștepți o lună.

Prizzi gîndi, apoi acceptă.

– Bine. Dar dacă trebuie să aștept o lună, vreau mai mult – să zicem, cîteva sute în plus.

Rizzoli îl privi pe Korontzis. Acesta acceptă bucuros.

– Bine, spuse Rizzoli. S-a făcut.

Prizzi se apropie amenințător de Korontzis.

– Îți dau treizeci de zile. Dacă nu vei avea banii, vei fi un om mort. Am vorbit clar?

– Da, domnule.

– Ține minte... treizeci de zile.

Îl privi pe Rizzoli, disprețuitor.

– Nu-mi place mutra ta.

După ce Sal Prizzi i-a ieșit, Korontzis se prăbuși pe scaun.

– Dumnezeule. Am crezut că mă omoară. Crezi că-i putem da banii?

– Sigur. Nu trebuie decît să i i o chestie de aia din vitrină și să pui în locul ei o copie.

– Dar cum o scoatem din țară? Știi că se pedepsește închisoarea?

– Știu, spuse Rizzoli, întunecat. Dar trebuie să risc. Mă simt dator, Victor.

O oră mai tîrziu, Tony Rizzoli, Sal Prizzi, Otto Dalton, Perry Breslauer și Marvin Seymour sărbătoreau în ca-

mera lui Dalton.

– Frumos şi curat, se lăuda Rizzoli. Prostul a făcut în pantaloni de frică.

– L-am speriat, nu? întrebă Prizzi.

– Şi pe mine m-ai speriat. Actor trebuia să te faci.

– Care-i următoarea mişcare? întrebă Seymour.

– Păi, îmi dă o statuetă, eu o scot din ţară şi o vînd, iar voi vă primiţi partea.

– Minunat, exclamă Breslauer. Îmi place la nebunie.

Ca o mină de aur, se gîndi Rizzoli. *Dacă Korontzis merge acum, l-am prins. Nu mai poate da înapoi. O să-i golesc tot muzeul.*

– Dar cum le scoţi din ţară? întrebă Marvin Seymour.

– Găsesc eu calea. Mă descurc eu.

Trebuia. Şi încă foarte repede. Alfredo Mancuso şi Gino Laveri erau pe urmele lui.

Treisprezece

La cartierul general al poliției de pe strada Stadiou se ținea o ședință de urgență. Erau prezenți șeful poliției, Dimitri, inspectorul Tinou, inspectorul Nicolino, Walt Kelly, agent american, și o duzină de detectivi. Atmosfera era foarte încărcată. Vorbea inspectorul Nicolino:

– Acum avem motive să credem că informația dumneavoastră a fost corectă, domnule Kelly. Sursele noastre ne-au spus că Tony Rizzoli încearcă să scoată din Atena o mare cantitate de heroină. Am început deja să controlăm magaziile din port.

– L-ați pus pe Rizzoli sub urmărire?

– Am trimis un număr mai mare de oameni să-l supravegheze, spuse șeful poliției, Dimitri.

– Sper din inimă să nu fie prea târziu, oftă Kelly.

Inspectorul Nicolino programase două echipe de de-

tectivi pentru supravegherea lui Tony Rizzoli, dar şi-a subestimat adversarul. Pînă după-amiază, Rizzoli ştia că are companie. Cînd pleca de la hotel, era urmărit, iar cînd se întorcea, găsea întotdeauna pe cineva în mulţime supraveghindu-l. Erau profesionişti. Lui Rizzoli îi făcea plăcere. Acesta era un semn de respect pentru el.

Acum, nu numai că trebuia să scoată heroina din Atena, dar trebuia să scoată şi statueta. *Alfredo Mancuso şi Gino Laveri sînt pe urmele mele. Poliţia este pe urmele mele. Trebuie să acţionez repede.*

Singurul nume care i-a venit în minte a fost Ivo Bruggi din Roma, proprietarul unor vapoare. Rizzoli a mai făcut afaceri cu Bruggi. Era departe, dar oricum mai bune decît nimic.

Rizzoli era convins că telefonul din camera sa este urmărit. *Trebuie să găsesc o soluţie, un telefon tot aici în hotel.* Cumpăni îndelung toate posibilităţile. Apoi plecă şi bătu la uşa de vis-à-vis. Îi deschise un bătrînel.

– Da?

Rizzoli era numai miere.

– Vă rog să mă scuzaţi că vă deranjez. Sînt vecinul dumneavoastră. Am putea sta de vorbă un minut?

Bătrînul îl privi suspicios.

– Să văd dacă ai cheie la cameră.

– Sigur că da. Se apropie de uşă, o descuie şi o deschise.

– Bine, spuse bătrînul. Intră.

Rizzoli închise ușa camerei lui și intră la veci

– Ce vrei de la mine?

– Este o problemă personală. Știți... adevărul este că sînt în divorț și nevastă-mea mă urmărește. Ba, mai mult, îmi urmărește telefonul din cameră.

– Femeile! mîrîi bătrînul, disprețuitor. Să le ia naiba. Și eu am divorțat anul trecut. Trebuia să o fac acum zece ani.

– De aceea aș vrea să vă rog să mă lăsați să dau prietenilor numărul dumneavoastră de telefon. Vă promit că nu vor fi multe telefoane.

Bătrînul începu să clatine din cap, dar Rizzoli scoase din buzunar o hîrtie de o sută de dolari.

– Asta pentru că vă deranjez.

Bătrînul își umezi buzele.

– Oh, sigur, cred că se poate. Sînt bucuros să fac un serviciu unui prieten de suferință.

– Sînteți foarte amabil. Dacă mă sună cineva, bateți în ușa mea. De cele mai multe ori, înt acasă.

– Bine.

A doua zi dimineață, Rizzoli l-a sunat pe Ivo Bruggi de la o cabină publică.

– *Signor Bruggi, per piacere.*

– *Non ce in casa.*

– *Quando arrivera?*

– *Non lo so.*

– *Gli dica per favore di chiamare il signor Rizzoli.*

Rizzoli lăsă numărul de telefon al vecinului. Se întoarse în camera lui. Nu o putea suferi. Cineva i-a spus că grecescul pentru „hotel" era *xenodochion*, ceea ce însemna container pentru străini. *Seamănă mai bine cu o închisoare,* se gîndi Rizzoli. Mobila era urîtă, două măsuțe de toaletă uzate, un birou cu veioză, un scaun și un pat.

În următoarele două zile, Rizzoli a stat în cameră și a așteptat telefonul. Dar acesta nu venea. *Unde naiba este Ivo Bruggi?*

Echipa de supraveghere raporta permanent inspectorului Nicolino și lui Walt Kelly.

– Rizzoli s-a închi în hotel. Nu s-a mișcat de patruzeci și opt de ore.

– Ești sigur că este înăuntru?

– Da, domnule. L-au văzut cameristele dimineața și seara, cînd au făcut curățenie.

– A primit telefoane?

– Ni i unul. Noi ce facem?

– Rămîneți pe loc. Mai devreme sau mai tîrziu, face o mișcare. Aveți grijă de telefon.

În ziua următoare, a sunat telefonul din camera lui. La naiba! Bruggi nu trebuia să sune aici. Doar i-am lăsat mesaj cretinului să sune alături. Trebuia să fie atent. Ridică receptorul.

– Da?

– Tony Rizzoli?

Nu era vocea lui Ivo Bruggi.

– Cine sînteți?

– Ați venit la mine la birou cu o propunere, domnule Rizzoli. V-am refuzat. M-am gîndit că am mai putea discuta.

Rizzoli simți un fior de exaltare. Spyros Lambrou! *Ticălosul s-a dat pe brazdă. Toate problemele mele sînt rezolvate. Voi scoate și heroina și statueta.*

– Da, sigur. Îmi va face plăcere să discutăm. Cînd doriți să ne întîlnim?

– Puteți veni astăzi după-amiază?

Vasăzică abia așteaptă. Toți bogătașii sînt la fel. Nu se satură niciodată de bani.

– Foarte bine. Unde?

– Veniți la mine la birou.

– Voi veni.

În holul hotelului, un detectiv raporta:

– Rizzoli a primit un telefon. Va merge să întîlnească pe cineva într-un birou. Nu s-au dat nume și nu știm de unde s-a sunat.

– Bine. Urmăriți-l cînd pleacă de la hotel. Vreau să știu unde merge.

– Da, domnule.

După zece minute, Tony Rizzoli se strecura printr-o fereastră de la parter într-o alee din spatele hotelului. A schimbat două taxiuri pentru a fi sigur că nu este urmărit și s-a îndreptat spre birourile lui Spyros Lambrou.

Din zi în care Spyros a văzut-o pe Melina la spital, a jurat că își va răzbuna sora. Dar nu găsea o pedeapsă usturătoare pentru Constantin Demiris. Apoi, după discuția avută cu Georgios Lato și vestea uluitoare aflată de la Madame Piris, a simțit că are în mînă arma cu care își va distruge cumnatul. Secretara îl anunță:

– Un domn, Anthony Rizzoli, dorește să vă vadă. Nu a fixat o întîlnire și i-am spus că nu știu dacă puteți...

– Să intre.

– Da, domnule.

Rizzoli intră zîmbind încrezător.

– Vă mulțumesc că ați venit, domnule Rizzoli.

– Plăcerea este de partea mea. Așadar, ați hotărît că vom face totuși afaceri împreună.

– Nu.

Zîmbetul dispăru de pe fața lui Rizzoli.

– Cum ați spus?

– Am spus nu. Nu am nici intenție să fac afaceri cu dumneata.

Tony Rizzoli privea uimit.

– Atunci de ce naiba m-ați chemat? Mi-ați spus că aveți o propunere...

– Am. Nu v-ar plăcea să folosiți unul din vapoarele lui Constantin Demiris?

– Constantin Demiris? Ce naiba spuneți? Nu va...

– Ba da. Vă promit că domnul Demiris va fi foarte fericit să vă servească.

– De ce? Ce cîștigă el?

– Nimic.

– Nu are nici o logică ce spuneți. De ce ar face Demiris un asemenea tîrg?

– Mă bucur că întrebați. Lambrou apăsă butonul interfonului: Adu cafeaua, te rog. Pe Rizzoli îl întrebă: Cum beți cafeaua?

– Aăă... amară.

– Amară pentru domnul Rizzoli.

După ce le-a fost adusă cafeaua și secretara a ieșit, Spyros Lambrou a continuat:

– Domnule Rizzoli, am să vă spun o povesti

Rizzoli îl privea descumpănit.

– Ascult.

– Constantin Demiris s-a căsătorit cu sora mea. Cu cîțiva ani în urmă, a avut o amantă. Se numea Noelle Page.

– Actrița?

– Da. Ea l-a înșelat cu un bărbat care se numea Larry Douglas. Noelle și Douglas au fost judecați, acuzați că au ucis-o pe soția lui Douglas care nu a acceptat divorțul. Demiris a angajat un avocat, Napoleon Chotas, ca să o apere pe Noelle.

– Îmi amintesc. Am citit în ziare.

– Foarte multe lucruri nu au apărut în ziare. Vedeți dumneavoastră, dragul meu cumnat nu avea de gînd să-și salveze amanta necredincioasă. Dorea să se răzbune. Napoleon Chotas trebuia să aibă grijă ca Noelle să fie condamnată. Aproape de sfîrșitul procesului, Na-

poleon Chotas le-a spus acuzaţilor că a ajuns la o înţelegere cu judecătorii, dacă ei îşi schimbau declaraţiile şi se recunoşteau vinovaţi. Era o minciună. Ei au recunoscut că sînt vinovaţi şi au fost executaţi.

– Dar poate că acest Chotas a crezut într-adevăr...

– Lăsaţi-mă să termin. Cadavrul Catherinei Douglas nu a fost niciodată găsit. Pentru că, domnule Rizzoli, pentru că ea trăieşte. A ascuns-o Constantin Demiris.

Tony Rizzoli îl privea uluit.

– Staţi puţin. Demiris *ştia* că ea trăieşte? Şi totuşi a acceptat ca amanta lui şi bărbatul ei să fie executaţi?

– Exact. Nu ştiu precis ce spune legea, dar sînt sigur că dacă aceste lucruri vor ieşi la iveală, cumnatul meu va petrece mulţi ani î închisoare. Şi, cu siguranţă, va fi ruinat.

Tony Rizzoli gîndea intens la ceea ce auzise. Îi uimea ceva.

– Domnule Lambrou, de ce îmi spuneţi toate aceste lucruri?

Pe chipul lui Spyros Lambrou era un zîmbet diabolic.

– Pentru că datorez cumnatului meu un mic serviciu. Aş dori să mergeţi la el. Am sentimentul că va fi de-a dreptul fericit să vă lase să-i folosiţi vapoarele pentru afacerile dumneavoastră.

Paisprezece

Era bîntuit de furtuni turbate pe care nu le putea controla. Avea sufletul înghețat și nici o amintire fierbinte nu i-l putea topi. A început acum un an cu răzbunarea împotriva Noellei. Atunci a crezut că totul se va sfîrși și că trecutul va fi îngropat pentru totdeauna. Nici un moment nu a bănuit că vor exista repercusiuni pînă cînd, pe neașteptate, Catherine Alexander a intrat din nou în viața lui. Din această pricină a trebuit să-i îndepărteze pe Frederick Stavros și Napoleon Chotas. Au jucat un joc mortal, pe care l-a cîștigat el. Dar ceea ce îl uimea pe Constantin Demiris era plăcerea pe care o simțea cînd adulmeca riscul – avea o stare de beatitudine. Afacerile erau fascinante, dar palide în comparație cu jocul vieții și al morții. *Sînt un criminal*, se gîndi Demiris. *Nu! Nu un criminal. Un călău.* În loc să fie revoltat de acest lucru,

era extaziat.

Constantin Demiris primea rapoarte săptămînale despre viața Catherinei Alexander. Pînă acum totul era perfect. Activitățile ei sociale se limitau la grupul de oameni cu care muncea. Evelyn i-a spus că din cînd în cînd Catherine se întîlnea cu Kirk Reynolds. Dar pentru că și Reynolds lucra pentru Demiris, nu era nici o problemă. *Biata fată, trebuie să fie disperată.* Reynolds era plictisitor. Nu vorbea decît despre probleme legale. Dar era foarte bine. Cu cît mai disperată va fi Catherine din pricina singurătății, cu atît mai ușor va fi pentru el. *Îi datorez lui Reynolds un vot de mulțumire.*

Catherine îl vedea destul de des pe Kirk Reynolds și se simțea din ce în ce mai atrasă de el. Nu era un bărbat frumos, dar era atrăgător. *Mi-am primit lecția despre frumusețe de la Larry,* se gîndi Catherine, cu amărăciune. Proverbul este adevărat: *Frumos este cine face bine.* Kirk Reynolds era un bărbat serios și de nădejde. *Pot avea încredere în el. Nu simt o dragoste arzătoare, dar probabil că nu voi mai simți niciodată. A avut grijă Larry. Sînt suficient de matură să accept un om pe care îl respect și care mă respectă, un om cu care pot împărți o viață liniștită și sănătoasă, fără grija că voi fi aruncată de pe un vîrf de munte sau îngropată de vie în pești.*

Mergeau la teatru, la film, la baruri de noapte.

– Săptămîna viitoare plec la St. Moritz, îi spuse Kirk. Te-ai mai gîndit?

Catherine se gîndise foarte mult. Era convinsă că Kirk Reynolds se îndrăgostise de ea. *Și eu îl iubesc,* se gîndi ea. *Dar să iubești și să fii iubită sînt două lucruri total diferite, nu? Sau poate că sînt eu o romantică proastă. Ce mai vreau – un alt Larry? Cineva care să îmi tulbure viața, să se îndrăgostească de altă femeie și apoi să încerce să mă omoare? Kirk Reynolds ar fi un soț perfect. De ce mai ezit?*

În seara aceea, Catherine și Kirk au cinat la Mirabelle.

– Catherine, dacă nu ți-ai dat seama, vreau să-ți spun că te iubesc. Vreau să mă căsătoresc cu tine.

Catherine intră în panică.

– Kirk...

Nu știa ce să mai spună. *Următoarele cuvinte îmi vor schimba viața. Ar fi atît de simplu să spun da. De ce nu spun? Este teama de trecutul meu? Toată viața voi trăi cu această teamă? Nu este posibil.*

– Cathy...

– Kirk! Ce-ai zice dacă am pleca împreună la St. Moritz?

Kirk se lumină la față.

– Înseamnă că...?

– Vom vedea. Cînd ai să mă vezi pe schi i să mai vrei să te însori cu mine.

– Niciodată, într-o mie de ani! M-ai făcut foarte fericit. Plecăm pe cinci noiembrie, de ziua lui Guy Fawkes.

– Ce zi este aceasta?

– Este o poveste fascinantă. Regele James ducea o politică anticatolică. Un grup proeminent de romano-catolici au conspirat să alunge guvernul. A fost adus din Franța un soldat pe nume Guy Fawkes. El a încărcat în treizeci și șase de butoaie o tonă de praf de pușcă și le-a ascuns în subsolul clădirii Camerei Lorzilor. În dimineața în care acestea trebuiau să explodeze, unul din conspiratori i-a trădat. Guy Fawkes a fost torturat dar nu a trădat. Au fost cu toții executați. Această zi este sărbătorită în Anglia cu focuri de artificii.

– Tristă sărbătoare, spuse Catherine.

– Dar a noastră îți promit că nu va fi tristă.

Cu o noapte înainte de a pleca, Catherine a împachetat și a despachetat valizele, bolnavă de emoție. Cunoscuse doi bărbați – William Fraser și soțul ei. *Dumnezeule, sper să-mi amintesc ce trebuie să fac. Se spune că este ca mersul pe bicicletă – dacă l-ai învățat, nu-l uiți niciodată. Poate că mă va dezamăgi. Poate că îl voi dezamăgi eu. Poate că ar trebui să nu mă mai gîndesc și să mă culc.*

– Domnule Demiri

– Da.

– Catherine Alexander a plecat azi dimineață la St. Moritz.

Urmă o tăcere profundă.

– La St. Moritz?

– Da, domnule.

– A plecat singură?

– Nu, domnule. Împreună cu Kirk Reynolds.

De data aceasta tăcerea se prelungi.

– Mulțumesc, Evelyn.

Kirk Reynolds! Imposibil! Ce a găsit la el? Am așteptat prea mult. Trebuia să acționez mai repede. Trebuie să fac ceva. Nu o pot lăsa... îl sună secretara:

– Domnule Demiris, un domn, Anthony Rizzoli, dorește să vă vadă. Nu are fixată o întâlnire și...

– Și atunci de ce mă deranjezi? Demiri închi interfonul. Acesta sună din nou.

– Îmi pare rău, domnul Rizzoli spune că are un mesaj din partea domnului Lambrou. Spune că este foarte important.

Un mesaj? Ciudat. De ce nu și-ar transmite singur mesajele cumnatul său?

– Să intre.

– Da, domnule.

Tony Rizzoli intră și privi în jurul său, admirativ. Era mai luxos decît la Spyros Lambrou.

– Îmi pare bine să vă văd, domnule Demiri

– Aveți două minute.

– M-a trimis Spyros. El crede că noi doi avem ceva de discutat.

– Într-adevăr? Și ce anume avem de discutat?

– Vă deranjează dacă mă așez?

– Nu cred că veți sta prea mult.

Tony Rizzoli se așeză în fața lui Demiris.

– Am o fabrică, domnule Demiris. Transport diverse produse în întreaga lume.

– Înțeleg. Doriți să folosiți vapoarele mele.

– Exact.

– De ce v-a trimis Spyros la mine? De ce nu v-a dat el un vapor? Di întîmplare, are două care stau la ancoră.

Tony Rizzoli ridică din umeri.

– Cred că nu-i place ce transport eu.

– Nu înțeleg. Ce transportați?

– Droguri, Rizzoli coborî vocea, heroi

Constantin Demiris îl privea uluit.

– Și aveți impresia că eu...? Vă rog să ieșiți înainte să chem poliția.

Rizzoli arătă spre telefon.

– Chiar vă rog. Îl privi pe Demiris întinzînd mîna spre receptor. Și eu aș vrea să discut cu ei. Să le spun cîte ceva despre procesul lui Larry Douglas și al Noellei Page.

Constantin Demiris îngheță.

– Despre ce vorbiți?

– Vorbesc despre doi oameni executați pentru crimă și despre o femeie care mai trăiește.

Constantin Demiris era palid.

– Nu credeți că poliția va fi interesată, domnule Demiris? Chiar dacă pe ei nu-i va interesa, eu cred că presa va sări în aer, nu? Parcă văd titlurile. Pot să îți spun

Costa? Spyros mi-a spus că prietenii tăi îți spun Costa și eu cred că noi doi vom fi foarte buni prieteni. Știi de ce? Pentru că prietenii cei buni nu se trădează. Amîndoi vom păstra micile noastre secrete, nu-i așa?

Demiris era împietrit. Vorbi răgușit:

– Ce vrei?

– Ți-am spus. Să-ți folosesc vapoarele și, pentru că noi sîntem buni prieteni, nu cred că îmi vei lua bani. Să spunem, serviciu contra serviciu.

Demiris inspiră adînc.

– Nu pot face așa ceva. Dacă se află că transport droguri, sînt un om pierdut.

– Dar nu se află, nu? În meseria mea eu nu fac reclamă. Vom lucra amîndoi în foarte multă liniște.

Expresia de pe chipul lui Demiris se încrîncenă.

– Faci o foarte mare greșeală. Pe mine nu mă poți șantaja. Știi cine sînt eu?

– Da. Noul meu partener. Dragul meu Costa, noi doi vom lucra multă vreme împreună. Dacă mă refuzi, merg direct la poliție. Și s-au dus pe apa sîmbetei reputația și imperiul tău.

Tăcerea era apăsătoare.

– Cum... cum a aflat cumnatul meu?

– Ce mai conteză! Contează doar că te-am prins de gît. Dacă strîng nu mai i aer. Sau poate că îl vei respira în închisoare. Rizzoli își privi ceasul. Dumnezeule, au expirat cele două minute. Se ridică în picioare. Îți dau șaizeci de secunde să hotărăști dacă plec de aici ca partener al tău, sau plec de aici pur și simplu.

Constantin Demiris arătă deodată cu zece ani mai bătrîn. Era alb ca varul. Nu-şi făcea iluzii. Ştia ce se va întîmpla dacă se afla adevărul despre proces. Presa îl va devora de viu. Îi va face portretul unui monstru, al unui criminal. Poate că vor ancheta şi morţile lui Stavros şi Chotas.

– Cele şaizeci de secunde au expirat.

– Bine, şopti Demiris, accept.

Rizzoli radia.

– Ai fost inteligent.

Demiris se ridică în picioare.

– De data aceasta, te las, spuse el. Nu vreau să ştiu cum o faci şi cînd. Îţi voi permite un om la bordul unui vapor. Atît accept.

– S-a făcut.

Poate că nu eşti chiar atît de inteligent. Dacă duci o dată heroina, eşti prins în capcană, Costa, băiete. Şi nu conta pe mine să te ajut.

Tony Rizzoli jubila. *Şah mat. Poliţia nici nu visează să controleze vapoarele lui Demiris. Dumnezeule, de acum înainte pot transporta cîte ceva pe fiecare vapor care pleacă. Banii vor curge gîrlă. Heroină şi antichităţi.*

Se opri pe strada Stadiou la o cabină telefonică şi dădu două telefoane. Primul, lui Pete Lucca, la Palermo.

– Poţi să-ţi iei acasă gorilele, Pete. Du-le la grădina zoologică unde le este locul. Marfa este pregătită. Pleacă cu un vapor.

– Ești sigur?

– Sigur și în siguranță. Îți povestesc cînd ne vom întîlni. Și mai am și alte noutăți. Vom avea cîte un transport pe săptămînă.

– Minunat, Tony. Știam că pot conta pe ti

Pe naiba, ticălosule.

Al doilea telefon era pentru Spyros Lambrou.

– A fost bine. Voi face afaceri împreună cu cumnatul tău.

– Felicitări. Sînt încîntat, domnule Rizzoli.

Cînd Spyros puse receptorul în furcă, își zîmbi. *Și brigada narcotice va fi încîntată.*

Constantin Demiris a rămas la birou pînă după miezul nopții, întorcînd pe toate fețele noua problemă ivită. Se răzbunase pe Noelle, iar acum ea se întorcea din mormînt și îl chinuia. Din sertarul biroului scoase o fotografie. *Bună seara, ticălоaso!* Dumnezeule, ce frumoasă era! *Așadar, crezi că mă vei distruge. Vom vedea. Vom vedea!*

Cincisprezece

St. Moritz era o adevărată încîntare. Mile întregi de pîrtii de schi, bob şi săniuţe şi multe alte distracţii. Şerpuind pe malul lacului, în valea Engadine, la o atitudine de şase mii de picioare în munţii Alpi, între Celerina şi Piz Nair, săticul îi tăia respiraţia Catherinei.

Catherine şi Kirk s-au cazat la Hotelul *Palace*. Holul era plin de turişti din zeci de ţări.

– O cameră rezervată pentru domnul şi doamna Reynolds, spuse Kirk, şi Catherine roşi. *Trebuia să-mi iau o verighetă.*

Avea impresia că toată lumea o priveşte.

– Da, domnule Reynolds. Apartamentul 215.

Au fost preluaţi de un băiat şi conduşi într-o cameră minunată, cu mobilier simplu şi cu vedere spre munţi. După ce a plecat băiatul, Kirk a luat-o în braţe pe Ca-

therine.

– Nu-ți pot spune cît sînt de fericit, draga mea.

– Sper să te fac fericit. A... a trecut multă vreme, Kirk.

– Nu-ți face probleme. Eu nu te voi presa.

Este atît de bun, gîndi Catherine, dar ce va simți cînd îi voi spune despre trecutul meu?

Nu i-a spus niciodată despre Larry și proces și toate lucrurile îngrozitoare pe care le-a trăit. Ar fi vrut să îi spună, dar mereu a avut o reținere.

– Să despachetez bagajele.

Și Catherine începu să despacheteze foarte încet, realizînd deodată că trage de timp, că îi este frică să termine pentru că îi este frică de ceea ce va urma. Kirk o strigă din cealaltă cameră:

– Catherine...

Dumnezeule, acum îmi va spune hai să ne dezbrăcăm. Răspunse cu o voce firavă:

– Da?

– Hai ieșim.

Catherine oftă ușurată.

– Grozavă idee.

Ce naiba se întîmplă cu mine? Sînt într-un loc romantic, lîngă un bărbat atrăgător care mă iubește, și tremur de frică.

Reynolds o privea ciudat.

– Nu te simți bine?

– Ba da, încercă ea să pară entuziasmată. Foarte bine.

– Pari preocupată.

– Nu... mă gîndeam la... la schi. Crezi că este periculos?

– Nu te mai gîndi. Începem mîine pe o pantă ușoară. Acum, hai!

Se îmbrăcară cu pulovere groase și ieșiră în aerul curat și tăios. Catherine inspira adînc.

– Este minunat, Kirk. Mă simt extraordinar.

– Și încă nu ai văzut nimic, zîmbi el. Vara este de două ori mai frumos.

Oare o să mă mai vrea la vară? Sau am să-l dezamăgesc profund? Ce ar fi să încetez cu întrebările?

Satul St. Moritz era încîntător; o minune medievală plină de magazine decupate din pagini de povești, restaurante și cabane împrăștiate pe culmile Alpilor maiestuoși.

Au intrat prin magazine și Catherine a cumpărat cadouri pentru Evelyn și Wim. S-au oprit la o cafenea și au mîncat înghețată.

După-amiază, Kirk a luat o sanie cu cal și au cutreierat printre copacii împovărați de zăpadă.

– Îți place?

– Ah, da!

Am să te fac atît de fericit. Diseară. Da, diseară. Am să te fac fericit diseară.

Seara au cinat în restaurantul hotelului, în atmosfera unui vechi han de țară.

– Sala aceasta datează din 1480, îi spuse Kirk.

– Atunci, să nu cerem pîine.

– Poftim?

– Nimic, am glumit.

Larry îmi înțelegea glumele; de ce mă gîndesc la el? Pentru că nu vreau să mă gîndesc la noaptea care vine. Mă simt ca Maria Antoaneta, înainte de execuție. Nu voi lua prăjitura la desert.

Cina a fost superbă, dar Catherine era prea agitată. După ce au terminat, Reynolds a spus:

– Mergem sus? Am programat o lecție de schi, mîine dimineață, devreme.

– Da, sigur, mergem.

Au început să urce treptele și Catherine realiză că îi bate inima. *O să spună „Hai să ne culcăm". Și de ce să nu spună? De aceea am venit aici, nu? Nu mă pot minți că am venit de dragul schiului.*

Au ajuns la apartament, Reynolds a deschis ușa și a aprins lumi ile. Au intrat în dormitor și Catherine a rămas cu privirea ațintită spre pat. Părea că este mare cît camera. Kirk o studia.

– Catherine... te neliniștește ceva?

– Poftim? Rîse scurt. Ah, nu... numai

– Numai că?

Îl privi și îi zîmbi.

– Nimic. Mă simt bine.

– Bun, atunci ne dezbrăcăm și ne culcăm.

Exact ce am spus și eu. Dar trebuia să o spună? Putea să facă fără să spună. Cuvintele sînt atît de... atît de...urîte.

– Ce-ai spus?

Nu-și dăduse seama că vorbește cu voce tare.

– Nimic.

Se apropie de pat. Era cel mai mare pat pe care îl văzuse în viața ei. Era pentru îndrăgostiți, nu pentru somn. Era pentru...

– Nu te dezbraci, draga mea?

Nu mă dezbrac? De cît timp nu m-am culcat cu un bărbat? De mai mult de un an. Și era soțul meu.

– Cathy...?

– Da.

Mă dezbrac și intru în pat și am să-ți produc o mare dezamăgire. Nu te iubesc, Kirk. Nu mă pot culca cu tine.

– Kirk...

El se întoarse pe jumătate dezbrăcat.

– Da?

– Kirk eu... te rog să mă ierți. Ai să mă urăști pentru asta, dar... nu pot. Îmi pare îngrozitor de rău. Probabil că ai să crezi despre mine...

Îi citi dezamăgirea pe față. Se străduí totuși să zîmbească.

– Cathy, ți-am spus că voi avea răbdare. Dacă nu ești pregătită... înțeleg. Oricum, ne putem distra aici.

Ea îl sărută bucuroasă.

– Mulțumesc, Kirk. Sînt ridicolă. Nu știu ce se întîmplă cu mine.

– Nu se întîmplă nimic cu tine, o asigură el. Eu înțeleg.

– Mulțumesc. Ești un înger.

– Între timp, oftă el, am să dorm pe canapea.

– Nu, hotărî Catherine. Pentru că eu sînt vinovată de această prostie, un singur lucru pot să fac, să te las pe tine în pat. Voi dormi eu pe canapea.

– Categoric nu.

Nu putea dormi. Se gîndea la Kirk Reynolds. *Oare voi mai fi vreodată în stare să fac dragoste cu un bărbat? Sau a reușit Larry să stingă în mine această dorință pentru totdeauna? Într-un anumit fel, Larry a reușit să mă ucidă, pînă la urmă.*

Adormi foarte tîrziu.

Kirk s-a trezit în mijlocul nopții. Auzea strigăte disperate. S-a ridicat, dar strigătele continuau. A intrat grăbit în dormitor.

Catherine se zbuciuma în pat, cu ochii închiși. Striga:

– Nu, te rog, nu! Lasă-mă!

Reynolds îngenunche lîngă pat și o strînse în brațe.

– Gata, gata, sînt lîngă tine.

Trupul Catherinei era sfîrşit de chinuri. O strînse la piept, pînă cînd ea se linişti.

– Au încercat să mă înece.

– A fost doar un vis, o mîngîie el. Ai avut un coşmar.

– Nu, nu a fost doar un vis. A fost adevărat. Au încercat să mă omoare.

Kirk o privea uimit.

– Cine a încercat să te omoare?

– So... soţul meu şi amanta lui.

Kirk clătină din cap, încercînd să-i alunge gîndurile negre.

– Catherine, ai avut un coşmar şi...

– Îţi spun adevărul. Au încercat să mă omoare şi au fost executaţi.

Kirk continua să o privească uimit.

– Catherine...

– Nu ţi-am spus pentru că... pentru că este foarte dureros pentru mine. Îmi este greu să vorbesc despre asta.

Deodată, Kirk înţelese că ea vorbeşte serios.

– Ce s-a întîmplat?

– Nu am fost de acord cu divorţul şi el... Larry... era îndrăgostit de o altă femeie şi amîndoi au hotărît să mă omoare.

Acum, Kirk o asculta încordat.

– Cînd s-a întîmplat asta?

– Acum un an şi ceva.

– Ce s-a întîmplat cu ei?

– Au fost... au fost executați de statul grec.

Kirk ridică o mînă.

– Stai puțin. Au fost executați pentru tentativă de omor?

– Da.

– Nu prea sînt expert în legile grecești, dar sînt convins că nu există pedeapsa cu moartea pentru *tentativă* de omor. Trebuie să fie o greșeală. Cunosc un avocat la Atena. De fapt, este procuror. Îl sun mîine dimineață și îl rog să-mi explice. Se numește Peter Demonides.

Cînd s-a trezit Kirk Reynolds, Catherine încă mai dormea. A intrat încet în dormitor și a privit-o îndelung. *O iubesc atît de mult. Trebuie să aflu ce s-a întîmplat cu-adevărat și să-i alung temerile.*

Kirk Reynolds coborî în holul hotelului și ceru comanda pentru Atena.

– Aș dori să fie confidențial, spuse el centralistei. Cu domnul Peter Demonides, personal.

A primit legătura după o jumătate de oră.

– Domnul Demonides? Sînt Kirk Reynolds. Nu știu dacă vă amintiți de mine...

– Sigur că îmi amintesc. Lucrați pentru domnul Constantin Demiris.

– Da.

– Cu ce vă pot ajuta, domnule Reynolds?

– Vă rog să mă iertați că vă deranjez. Sînt puțin uimit de o informație pe care tocmai am primit-o. Este în legătură cu legile Greciei.

– Știu cîte ceva despre legile Greci i, spuse Demonides, jovial. Sînt bucuros să vă ajut.

– Este vreun articol de lege care stipulează condamnarea la moarte pentru tentativă de omor?

Pe fir era tăcere.

– Pot să vă întreb de ce vă interesează acest lucru?

– Sînt împreună cu o femeie care se numește Catherine Alexander. Pare să fie convinsă că soțul ei și amanta lui au fost executați pentru încercarea de a o ucide. Înțelegeți ce vreau să vă spun?

– Da. Vocea lui Demonides părea preocupată. Înțeleg ce vreți să spuneți. Unde sînteți, domnule Reynolds?

– Stau la Hotel *Palace*, în St. Moritz.

– Voi verifica și vă voi suna.

– Vă rămîn recunoscător. Adevărul este că eu cred că domnișoara Alexander exagerează și aș vrea să o conving pentru a-i scoate astfel de gînduri din cap.

– Înțeleg. Vă sun cît pot de repede. Promit.

Atmosfera era limpede, aerul tare și proaspăt, iar frumusețea peisajului reușea să împrăștie spaimele Catherinei de peste noapte.

Au luat micul dejun în sat, iar cînd au terminat, Rey-

nolds i-a spus:

– Hai să mergem pe pîrtie, să te fac schior de performanță.

A dus-o pe Catherine pe pîrtia începătorilor, unde îi aștepta instructorul. Catherine și-a pus schiurile.

– Sînt ridicolă. Dacă Dumnezeu ar fi vrut ca noi să arătăm așa, înseamnă că părinții noștri trebuiau să fie copacii.

– Poftim?

– Nimic, Kirk.

– Nu vă faceți probleme, zîmbi instructorul. În foarte scurt timp veți schia ca o profesionistă, domnișoară Alexander. Începem pe *Corviglia Sass Ronsol*. Pîrtii începătorilor.

– Ai să vezi ce repede o să te pasioneze schiul, o încurajă Kirk. Eu servesc *Fuorcla Grischa*, astăzi, spuse el spre instructor.

– Pare foarte apetisant. Să vezi cum o prăjesc eu! spuse Catherine.

Nici un zîmbet.

– Vorbeam de o pîrtie de schi, draga mea.

– Oh. Catherine se simțea stînjenită. Nu-i mai spuse că a glumit.

Nu trebuie să mai fac astfel de glume cu el, se gîndi ea.

– *Grischa* este foarte abruptă, spuse instructorul. De ce nu începeți pe *Corviglia Standard Marguns*, pentru încălzire, domnule Reynolds?

– Bună idee. Cred că așa voi face. Catherine, ne vedem la hotel, la prînz.

– Bine.

Reynolds plecă, fluturîndu-și mîna.

– Distracție plăcută! strigă Catherine, în urma lui. Nu uita să-mi scrii!

– Ei, ˜ începem și noi treaba, spuse instructorul.

Spre marea ei surprindere, lecția de schi s-a dovedit a fi foarte plăcută. La început a fost agitată. Se mișca stîngaci și era stînjenită.

– Aplecați-vă puțin înainte. Țineți schiurile drepte.

– Spune-le *și lor.* Se pare că sînt încăpățînate, spuse Catherine, înciudată.

– Vă descurcați bine. Acum mergem pe pîrtie. Îndoiți genunchii. Menținețl echilibrul. Perfect!

Dar Catherine căzu.

– Încă o dată. Vă descurcați bine.

Căzu din nou, și din nou. Și deodată, reuși să-și păstreze echilibrul. Și simți că are aripi. Porni în jos pe pîrtie și trăi un sentiment de extaz. Aproape zbura. Iubea scîrțîitul zăpezii sub schiuri și vîntul care îi biciuia fața.

– Îmi place la nebunie! Nu-i de mirare că te prinde pasiunea. În cît timp vom putea merge pe pîrtia mare?

Instructorul izbucni în rîs.

– Să ne mulțumim cu atît pentru astăzi. Mîine mergem la Olimpiadă!

Fusese o dimineață extraordinară.

Îl aștepta pe Kirk în restaurant. Sosi și el cu obrajii îmbujorați și încîntat de partida de schi. Se așeză la masă, în fața ei.

– Ei, cum a fost?

– Minunat. Nu mi-am rupt nimic. Am căzut de șase ori. Știi ceva? spuse cu mîndrie, la sfîrșit mă descurcam chiar foarte bine. Cred că mă înscrie la Olimpiadă.

Reynolds zîmbi.

– Perfect.

Avu intenția să-i povestească despre telefonul cu Atena, dar se răzgîndi. Nu dorea să o neliniștească.

După-masă au plecat la plimbare prin zăpadă. S-au oprit și la cîteva magazine. Catherine era obosită.

– Cred că aș vrea să mă întorc în cameră. Aș dormi puțin.

– O idee bună. Aerul este tare și dacă nu ești obișnuit, te doboară.

– Tu ce vrei să faci, Kirk?

Kirk privi pîrtia care se vedea în depărtare.

– Mi-ar plăcea să merg pe *Grischa*. Nu am coborît-o niciodată. Mi se pare o provocare. Mă atrage.

– Doar pentru că o vezi acolo?

– Poftim?

– Nimic. Pare atît de periculoasă!

– De aceea este ca o provocare.

Catherine îi luă mîna.

– Kirk, noaptea trecută... îmi pare rău... am să încerc să...

– Nu-ți mai face griji. Mergi la hotel și încearcă să dormi.

– Asta am să fac!

Îl privi îndepărtîndu-se și se gîndi: *ce om bun. Mă întreb ce găsește la o proastă ca mine?*

Catherine a dormit toată după-amiaza, de data asta fără vise care să-i tulbure somnul. Cînd s-a trezit, era aproape ora șase. Kirk trebuia să se întoarcă.

Făcu o baie, se îmbrăcă, gîndindu-se doar la noaptea care o așteptă. *Nu, nu seara – noaptea. Am să-mi răscumpăr stîngăciile.*

Se apropie de fereastră. Începea să se întunece. Kirk probabil se distra de minune, dacă nu vedea că se întunecă. Privi pîrtia care abia se mai vedea. Era uriașă. *Aceasta este Grischa? Oare eu voi fi vreodată în stare să o cobor?*

Era ora șapte și Kirk tot nu venise. Amurgul se transformase într-un întuneric de nepătruns. *Nu poate schia pe întuneric*, se gîndi Catherine. *Pun pariu că este jos, la un pahar de vin fiert.*

Porni spre ușă, dar sună telefonul. Catherine zîmbi. *Am avut dreptate. Acum mă invită și pe mine.*

Ridică receptorul și spuse vesel:

– Ei, ai găsit vreun zmeu pe unde ai fost?

Auzi o voce necunoscută:

– Doamna Reynolds?

Îi veni să spună nu, dar își aminti că așa au fost înregistrați la recepție.

– Da, doamna Reynolds.

– Îmi pare rău, mă tem că trebuie să vă dăm o veste proastă. Soțul dumneavoastră a avut un accident pe pîrtie.

– Oh, nu! Este... este grav?

– Mă tem că da.

– Vi imediat. Unde...?

– Îmi pare rău... este... a murit, doamnă Reynolds. Schia pe *Lagalo* și a căzut în prăpastie.

Șaisprezece

Tony Rizzoli privea femeia care ieșea goală din baie și se gîndea *de ce au grecoaicele fundul atît de mare?* Femeia se strecură în pat lîngă el, îl îmbrățișă și îi șopti:

– Îmi pare atît de bine că m-ai ales pe mine, iubițel. Eu te-am vrut din momentul în care te-am văzut.

Tony Rizzoli abia se stăpînea să nu rîdă în hohote. Fătuca văzuse prea multe filme.

– Și eu simt la fel, puiule.

A cules-o de la *The New Yorker*, un bar de noapte îndoielnic de pe strada Kallari unde era cîntăreață. Era ceea ce grecii numeau disprețuitor o *gavyeezee skilo*, o cățea răgușită. Nici una din fetele care lucrau la acel club de noapte nu avea talente – nici de cîntăreață, nici altfel de talente – dar în schimbul unei mici sume de bani veneau bucuroase cu tine într-o cameră de hotel.

Aceasta de lîngă el, Helena, era destul de atrăgătoare, avea ochii negri, fața senzuală și trupul copt. Avea două-trei și patru de ani, era puțin cam bătrînă pentru gusturile lui Rizzoli, dar nu cunoștea femei la Atena și nu avea de ales.

– Îți plac? întrebă Helena, alintîndu-se.

– Daaa. Sînt nebun după tine.

Începu să o mîngîie și să o strîngă pînă cînd o auzi țipînd de durere.

– Au!

– Capul jos, fetițo.

Fata clătină din cap.

– Eu nu practic scheme din astea.

– Nu, zău?

În momentul următor era cu mîna în părul ei trăgînd-o cu toată puterea. Helena strigă:

– *Parakalo!*

Rizzoli o plesni peste față.

– Încă un sunet și îți rup gîtul.

O trase de păr pînă cînd îi aduse capul la nivelul abdomenului.

– Hai, fetițo, fă-l fericit.

– Lasă-mă, se văită fata. Mă doare.

Rizzoli continua să o tragă de păr.

– Hei, ești nebună după mine, ai uitat?

Îi dădu drumul și fata îl privi cu ochii în lacrimi.

– Poți să începi...

Fata îl privea îngrozită expresia din ochi. Era înfiorătoare. Cum de nu a văzut-o mai devreme?

– Știi, nu-i nevoie să ne certăm, spuse ea, împă-

ci itor. Tu şi cu mine...

– Nu te plătesc pentru conversaţie. Îi lovi faţa cu pumnul, cu toată puterea. Taci din gură şi treci la treabă!

– Sigur, iubitule, sigur, şopti Helena, cu lacrimi în glas.

Rizzoli era lacom şi pînă să se simtă mulţumit, Helena era epuizată. A stat lîngă el nemişcată pînă cînd a fost convinsă că el a adormit, apoi a coborît încet din pat şi s-a îmbrăcat. Rizzoli nu îi dăduse bani şi în alte condiţii Helena şi-ar fi luat singură taxa din portmoneul lui, plus bacşişul de rigoare. Dar de data aceasta instinctul o avertiză să plece fără bani.

După o oră, Tony Rizzoli fu trezit de bătăi puternice în uşă. Se ridică şi se uită la ceas. Era patru dimineaţa. Privi în jurul său. Fata plecase.

– Cine este? strigă el.

– Vecinul. Bătrînul era furios. Ai un telefon.

Rizzoli îşi frecă somnoros ochii.

– Vin imediat.

Trase pe el un halat, scoase portmoneul din buzunarul pantalonilor şi îl verifică. Banii erau la locul lor. Vasăzică, tîrfa fusese isteaţă. Scoase o hîrtie de o sută de dolari şi deschise uşa. Vecinul era în hol în halat şi papuci de casă.

– Ştii cît e ceasul? întrebă el, indignat. Mi-ai spus că...

Rizzoli îi întinse banii.

– Îmi pare rău, se scuză el. Nu durează mult.

Bătrînul înghiţi în sec şi uită toate furiile.

– E în regulă. Trebuie să fie important dacă te tre-

zește la patru dimineața.

Rizzoli intră în camera bătrînului și luă receptorul.

– Rizzoli.

– Ai o problemă, domnule Rizzoli, auzi o voce necunoscută.

– Cine ești?

– Spyros Lambrou mi-a cerut să te sun.

– Da? Rizzoli își un clopoțel de alarmă. Ce problemă?

– Este în legătură cu Constantin Demiri

– Ce anume?

– Unul din tancurile petroliere, *Thele,* este la Marsilia.

– Și?

– Am aflat că domnul Demiris a cerut comandantului să se abată pe la Atena. Va ajunge aici duminică dimineața și va pleca duminică noaptea. Constantin Demiris vrea să plece cu acest vapor.

– Cum ai spus?

– Vrea să fugă.

– Dar noi doi avem un...

– Domnul Lambrou vă transmite că Demiris vrea să se ascundă în Statele Unite pînă va găsi modalitatea de a scăpa de dumneavoastră.

Șarpe ticălos!

– Am înțeles. Te rog să-i mulțumești domnului Lambrou.

– Plăcerea a fost de partea lui.

Rizzoli lăsă receptorul cu mîna tremurîndă.

– S-a întîmplat ceva, domnule Rizzoli?

– Poftim? Da. Totul merge perfect.

Şi era într-adevăr perfect.

Cu cît Rizzoli se gîndea mai mult la telefonul primit, cu atît era mai încîntat. Îl speriase grozav pe Constantin Demiris. Asta însemna că îl va putea mînui cu uşurinţă. Duminică. Avea două zile să- şi facă planurile.

Rizzoli ştia că trebuie să fie atent. Era urmărit. *Vedeţi voi pe naiba, copoi afurisiţi,* se gîndi el disprețuitor. *Cînd va veni vremea, veţi vedea!*

A doua zi dimineaţă, foarte devreme, Rizzoli a căutat o cabină telefonică publică şi a sunat la Muzeul de Stat din Atena.

Prin geamul cabinei, Rizzoli vedea un bărbat care se prefăcea că admiră o vitrină şi, pe trotuarul celălalt, un alt bărbat care discuta cu un vînzător de flori. Cei doi făceau parte din echipa care îl supraveghea. Noroc! Ie ură Rizzoli, în gînd.

– Expertul în antichităţi, cu ce vă pot fi de folos?

– Victor? Sînt Tony.

– S-a întîmplat ceva? Korontzis părea speriat.

– Nu, spuse Rizzoli, dulceag. Totul este perfect, Victor. Ştii, vaza aceea cu motive roşii pe ea...?

– Amfora Ka.

– Da. Vin să o iau diseară.

– Diseară? Nu... nu ştiu, Tony. Vocea lui Korontzis tremura. Dacă se întîmplă ceva...

– Gata, lasă, încercam doar să-ţi fac un serviciu. Dacă vine Sal Prizzi, spune-i că nu ai banii şi...

– Nu, Tony, aşteaptă. Eu... eu... bine.

– Ești sigur că te descurci, Victor? Dacă nu vrei să o faci, spune, și eu plec în State unde nu am astfel de probleme. Doar știi că aceasta este o problemă în plus. Pot să...

– Nu, nu. Îți sînt recunoscător pentru ce faci, Tony. Te aștept diseară.

– Bine. Cînd se închide muzeul nu trebuie decît să înlocuiești vasul cu o copie.

– Pazni ii verifică toate gențile la ieșire.

– Și ce dacă? Sînt paznicii experți în antichități?

– Nu, sigur că nu, dar...

– Ascultă-mă, Victor, iei un bon de cumpărare a copiei ,i îl pui în sacoșa în care ai vasul original. Înțelegi?

– Da... înțeleg. Unde ne întîlnim?

– Nu ne întîlnim. Pleci de la muzeu la ora șase. Te va aștepta un taxi. Să ai sacoșa cu tine. Îi spui șoferului să te ducă la *Hotel Grande Bretagne*. Să te aștepte. Lași pachetul în taxi: Intri în barul hotelului și bei ceva. După aceea mergi acasă.

– Și pachetul...?

– Nu-ți face probleme. Am eu grijă de asta.

Victor Korontzis transpira abundent.

– Nu am făcut niciodată așa ceva, Tony. Niciodată nu am furat nimic. Toată viața mea...

– Știu, spuse Rizzoli, încurajator. Nici eu nu am furat. Ține minte, Victor, eu îmi asum riscul și nu primesc nimic din toată afacerea.

– Ești un prieten extraordinar, Tony. Cel mai bun prieten pe care l-am avut în viața mea. Știi cumva cînd voi

primi banii?

– Foarte repede, îl asigură Rizzoli. Dacă îl vindem, nu mai ai nici o problemă.

Nici eu, se gîndi Rizzoli, încîntat. *Niciodată.*

În după-amiaza aceea, două vapoare de croazieră acostaseră în portul Pireu și muzeul era plin de turiști. De obicei, lui Victor Korontzis îi plăcea să îi studieze, să le ghicească viața, rutina. Erau americani, englezi și din multe alte țări. Dar acum Korontzis era prea înspăimîntat să se mai gîndească la ei.

Privi spre standul unde se vindeau copiile obiectelor expuse în muzeu. Era aglomerat și două vînzătoare se străduiau să facă față cererilor.

Poate că vor vinde tot, se gîndi Korontzis, cu un dram de speranță. *Și nu voi mai putea să-i fac jocul lui Rizzoli. Dar știa că nu se va întîmpla așa. În magaziile de la subsol erau sute de copii.*

Vaza pe care i-a cerut să o fure era cea mai mare comoară a muzeului.

Era o amforă din secolul al XV-lea î.e.n., cu motive mitologice. Ultima dată cînd a atins-o, a fost în urmă cu cincisprezece ani, cînd a pus-o cu veneraţie la locul ei din vitrină, unde trebuia să rămînă pentru totdeauna. *Și acum o fur,* se gîndi Korontzis, nenorocit. *Dumnezeu să mă ajute!*

Toată ziua Korontzis a fost ameţit, aşteptînd cu groa-

ză momentul cînd va deveni hoț. A intrat în birou, a închis ușa și s-a prăbușit în scaun, sfîșiat de remușcări. *Nu pot să o fac. Trebuie să existe o altă soluție. Dar care?* În acel moment, nu se putea gîndi la nimic altceva. Auzea doar vocea lui Prizzi: *Îmi dai banii diseară sau te trimit hrană la pești. Ai înțeles?* Omul era un *killer*. Nu, nu avea de ales.

Cu cîteva minute înainte de ora șase, Korontzi ieși din birou. Cele două vînzătoare se pregăteau să închidă.

– *Signomi*, strigă Korontzis. Este ziua unui prieten de-al meu și m-am gîndit că îi va face plăcere să-i duc ceva de la muzeu.

Se apropie de stand și începu să studieze obiectele. Se prefăcu că este nehotărît. În cele din urmă, arătă spre copia amforei.

– Cred că asta o să-i placă.

– Sînt sigură, spuse femeia. Luă vaza și i-o întinse lui Korontzis.

– Îmi puteți da și un bon?

– Bineînțeles, domnule Korontzis. Doriți să o împachetez?

– Nu, nu, se grăbi el să spună. Puneți-o doar într-o pungă.

Luă punga de hîrtie și puse chitanța înăuntru.

– Mulțumesc.

– Sper că prietenul dumneavoastră se va bucura.

– Sînt convins.

Tremurînd și abia ținîndu-se pe picioare, se întoarse în biroul lui. Încuie ușa și scoase copia din pungă. *Încă*

nu este tîrziu. Încă nu am comis o crimă. Îl sfîșia nehotărîrea. Dar și gînduri îngrozitoare. *Aș putea fugi în altă țară, mi-aș putea abandona soția și copiii. Sau m-aș putea omorî. Sau aș putea merge la poliție să spun că sînt amenințat. Dar cînd vor ieși la iveală faptele, voi fi ruinat.* Nu avea altă ieșire. Dacă nu-și plătea datoria, Prizzi îl omora. *Mulțumesc, Doamne, pentru prietenul meu Tony. Fără el aș fi un om mort.*

Privi ceasul. Era timpul să pornească. Se ridică nesigur. Respira agitat și încerca să se calmeze. Palmele îi erau transpirate. Le șterse de cămașă. Puse copia în pungă și se îndreptă spre ușă. La ușa principală se afla un paznic, după ce muzeul se închidea, iar un alt paznic se deplasa prin muzeu, dar trebuia să treacă prin zeci de camere. Probabil că acum era undeva într-o cameră îndepărtată. Cînd ieși Korontzis din birou, se lovi tocmai de acest paznic. Tresări speriat.

– Vă rog să mă scuzați, domnule Korontzis. Nu știam că mai sînteți aici.

– Da. Tocmai... tocmai mă pregăteam să plec.

– Știți ceva, spuse paznicul, admirativ, vă invidi *Dacă ar ști!*

– Da? De ce?

– Cunoașteți atît de multe lucruri despre obiectele acestea frumoase. Eu mă plimb peste tot și le privesc și știu că sînt piese de istorie, nu-i așa? Dar nu știu foarte multe lucruri despre ele. Poate că într-o zi îmi veți explica și mie. Tare aș vrea...

Prostul, nu putea să tacă?

– Da, sigur că da. Mi-ar face plăcere.

În celălalt capăt al sălii era vitrina cu prețiosul obiect. Trebuia să scape de paznic.

– Se pare că... se pare că avem probleme cu alarma la subsol. Vrei, te rog, să verifici?

– Sigur. Am înțeles că unele din obiectele acestea datează din...

– Vrei, te rog, să verifici acum? Nu vreau să plec înainte de a ști că totul este în ordine.

– Sigur că da, domnule Korontzis. Mă întorc imediat.

Korontzis îl privi pe paznic până când acesta dispăru pe holul care ducea spre subsol. În momentul în care nu-l mai văzu, se grăbi spre vitrină. Scoase cheia și se gîndi: *acum o voi face. Acum devin hoț.* Cheia îi alunecă din mînă și căzu pe dalele de piatră. *Să fie un semn? Dumnezeu încearcă să-mi spună ceva?* Transpira abundent. Se aplecă, luă cheia și privi vaza. Era atît de frumoasă. A fost lucrată cu atîta grijă și dragoste de strămoșii lui, cu mii de ani în urmă. Paznicul avea dreptate; era o bucățică de istorie, ceva ce nu putea fi înlocuit cu nimic.

Korontzis închise ochii și se cutremură. Privi în jurul său să se asigure că nu îl vede nimeni, descuie vitrina și ridică vaza cu foarte multă grijă. Luă copia din pungă și o puse în vitrină. O privi, împietrit. Era o reproducere reușită, dar lui îi striga cu toți porii *„Fals"*. Era un fals evident. *Dar numai pentru mine și pentru cîțiva alți experți. Nimeni altcineva nu-și dă seama de diferență. Și nu ar fi motive să o examineze îndeaproape.* Încuie vitrina și puse amfora autentică în pungă, lîngă bon.

Scoase batista și își șterse fruntea și mîi ile. A fă-

cut-o. Privi ceasul: şase şi zece. Trebuia să se grăbească. Porni spre uşă, dar îl văzu pe paznic venind spre el.

– Nu are nimic sistemul de alarmă, domnule Korontzis şi...

– Bine. Nu strică să fim precauţi.

Paznicul zîmbi.

– Aveţi dreptate. Plecaţi?

– Da. Noapte bună.

– Noapte bună.

Paznicul de la uşa din faţă văzu punga de hîrtie şi zîmbi.

– Va trebui să verific, ştiţi, regulamentul.

– Bi înţeles, spuse Korontzis, înmînîndu-i punga.

Paznicul scoase vaza şi văzu bonul.

– Este cadou pentru un prieten, se explică Korontzis. Este inginer.

De ce am spus asta? Ce-i păsa lui! Trebuie să mă port normal.

– Foarte frumoasă.

Paznicul puse neglijent obiectul în pungă şi pentru o secundă care i se păru o veşnicie, Korontzis avu impresia că se va sparge. Strînse cu dragoste punga la piept.

– Noapte bună.

Paznicul deschise uşa.

– Noapte bună.

Korontzis ieşi în aerul rece al nopţii, respirînd profund şi luptînd cu senzaţia de greaţă. Avea în mînă un obiect care valora milioane de dolari, dar nu aşa se gîndea Korontzis la acel obiect. Se gîndea că îşi trădează ţara, că fură o bucăţică de istorie a Greci i lui iubite şi că o

vinde unui străin necunoscut. Începu să coboare scările. Așa cum îi promisese Rizzoli, în fața muzeului aștepta un taxi. Se grăbi să intre în mașină.

– La hotel *Grande Bretagne*.

Se rezemă de canapea, epuizat și distrus. Pentru el totul a fost o luptă. Dar, oare a cîștigat sau a pierdut?

Cînd taxiul a oprit în fața hotelului, Korontzis i-a spus șoferului:

– Așteaptă aici, te rog.

A privit pentru ultima oară prețiosul obiect, apoi a ieșit repede și a intrat în hotel. După ce a intrat, s-a întors și a văzut că un alt bărbat intră în mașină. *După încă un moment*, mașina dispărea. *Așadar, am făcut-o. Nu voi mai face niciodată așa ceva*, se gîndi Korontzis. *Niciodată în viața mea. Coșmarul s-a încheiat.*

La ora trei, duminică după-amiază, Tony Rizzoli ieșea din hotel îndreptîndu-se spre Platia Omonia. Era îmbrăcat cu un sacou roșu, pantaloni verzi și beretă roșie. Cei doi detectivi au pornit imediat în urma lui. Unul dintre ei a comentat:

– Trebuie să-și fi cumpărat hainele de la vreun circ.

Pe strada Metaxa, Rizzoli a oprit un taxi. Detectivul a raportat în aparatul de emisie:

– Subiectul a luat un taxi și se îndreaptă spre vest.

– Îl vedem. Îl urmărim. Întoarceți-vă la hotel.

– Am înțeles.

Un Sedan gri mergea în urma taxiului, la o distanță discretă. Taxiul se îndrepta spre sud, trecu prin cartierul Monastiraki, în timp ce în Sedan detectivul vorbea într-un microfon.

– Centru, sînt unitatea mobilă patru. Se îndreaptă spre strada Philhellion... Stai, tocmai a virat spre strada Peta. Pare să se îndrepte spre Plaka. Este posibil să îl pierdem acolo. Puteți aranja un om care să-l urmărească pe jos.

– Așteaptă puțin, unitatea patru.

După cîteva secunde, radioul prinse din nou viață:

– Unitatea patru. Avem un om acolo. Dacă va coborî la Plaka, va fi preluat de omul nostru.

– *Kala*. Subiectul este îmbrăcat cu sacou roșu, pantaloni verzi și beretă roșie. Este greu de pierdut cu asemenea haine. Taxiul oprește. Subiectul coboară la Plaka.

– Îl dăm în primire. Sînteți liberi. Terminat.

La Plaka, doi detectivi urmăreau cum coboară din taxi omul pe care trebuiau să-l urmărească.

– De unde naiba și-a cumpărat hainele astea? se întrebă unul din detectivi.

Au pornit în urma lui, prin mulțimea agitată a acelui cartier al Atenei. Timp de o oră, subiectul a cutreierat fără nici un scop anume pe străzile înguste, a intrat în taverne, baruri, magazine de suveniruri și mici galerii de artă. A coborît pe Anaphiotica și s-a oprit să admire în piață cuțite și muschete, vase de lut, lămpi de petrol și binocluri.

– Ce naiba are de gînd?

– Parcă a ieșit la plimbarea de după-amiază. Gata, pleacă.

L-au urmărit pe Aghiou Geronda și l-au văzut cum intră în restaurantul *Xinos*. Cei doi detectivi au rămas afară, supraveghind de departe. Începeau să se plictisească.

– Sper să mai facă și altceva. Mi-ar plăcea să ajung și acasă. Nu mi-ar strica un pui de somn.

– Deschide bine ochii. Dacă îl pierdem, Nicolino ne omoară.

– Cum naiba să-l pierdem? Sare în ochi cît de colo.

Celălalt detectiv îl privea speriat.

– Cum? Ce ai spus?

– Am spus...

– Lasă asta. Deodată, omul se agită. I-ai văzut fața?

– Nu.

– Nici eu. *Tiflo!* Hai!

Cei doi au intrat grăbiți în restaurant și s-au îndreptat direct spre masa „subiectului".

Aveau în față un străin.

Nicolino spumega de furie.

– Trei echipe l-au supravegheat pe Rizzoli. Cum de l-ați pierdut?

– Ne-a păcălit. Prima echipă l-a văzut urcînd într-un taxi. De aceea era îmbrăcat așa. Probabil că un altul era ascuns în mașină și cei doi au schimbat hainele. Noi l-am urmărit pe celălalt.

– Și Rizzoli a mers mai departe cu taxiul.

– Da, domnule.

– Aveți numărul de înmatriculare?

– Păi... nu, domnule. Nu părea un lucru important.

– Și omul pe care l-ați reținut?

– Este comisionar la hotelul unde locuiește Rizzoli. Rizzoli i-a spus că vrea să joace o festă cuiva. I-a dat o sută de dolari. Atît știe băiatul.

Inspectorul Nicolino inspiră adînc.

– Și presupun că nimeni nu știe unde este domnul Rizzoli în acest moment?

– Nu, domnule. Cred că nu.

Grecia are șapte orașe-port importante – Thessaloniki, Patras, Volos, Igoumenitsa, Kavala, Iraklion și Pireu.

Pireu se află la șapte mile sud-vest de centrul Atenei și este nu numai important port al Greciei, ci unul dintre cele mai mari porturi din Europa. Complexul portuar constă din patru porturi, dintre care trei sînt pentru vase de agrement. Al patrulea, Herakles, este pentru fregate străine, cu intrare directă la chei. Vasul *Thele* era ancorat în Herakles. Era un tanc petrolier imens, iar acum stătea nemișcat în apele portului, semănînd cu un uriaș gata de luptă.

Tony Rizzoli, însoțit de patru oameni, se apropie de dana la care era ancorat vaporul. Rizzoli îl privi și se gîndi: *așadar, este aici, a avut dreptate*. Acum să vedem dacă prietenul Demiris este la bord. Se întoarse spre oamenii care îl însoțeau:

– Doi dintre voi rămîn aici. Ceilalți doi vin cu mine. Aveți grijă să nu părăsească nimeni vaporul.

– Bine, șefule.

Împreună cu cei doi oameni, Rizzoli urcă pasarela. Cînd au ajuns, au fost întîmpinați de un marinar:

– Ce doresc domnii?

– Am venit să discutăm cu domnul Demiris.

– Domnul Demiris este în cabina lui. Vă așteaptă? Așadar, informația a fost corectă. Rizzoli zîmbi.

– M'da, ne așteaptă. La ce oră ridicați ancora?

– La miezul nopții. Vă rog să mă urmați.

– Mulțumesc.

Au mers în urma marinarului pe punte, pînă au ajuns la o scară din lemn, care ducea spre cabine. Au coborît scara, au mers pe un culoar îngust, trecînd prin fața cîtorva zeci de cabine. Cînd au ajuns la ultima cabină, marinarul ridică mîna să bată la ușă. Rizzoli îl împinse din fața ușii.

– Ne anunțăm singuri.

Deschise ușa și intră. Cabina era mai mare decît se așteptase Rizzoli. Era mobilată cu un pat și o canapea, un birou și două fotolii. La birou se afla Constantin Demiris.

Cînd îl văzu pe Rizzoli, Demiris se ridică în picioare, tremurînd. Era alb ca varul.

– Ce...? Ce faci ici? șopti el.

– Prietenii mei și cu mine am hotărît să îți facem o vizită și să-ți urăm drum bun, Costa.

– Cum ai știut că eu...? Adică... Vreau să spun că nu te așteptam.

– Sînt convins că nu mă așteptai, spuse Rizzoli, apoi se întoarse spre marinar: mulțumesc, băiete.

Marinarul plecă. Rizzoli întoarse din nou spre Demiris:

– Doreai cumva să faci un voiaj, fără să-ți iei rămas bun de la partenerul tău de afaceri?

– Nu, sigur că nu, răspunse Demiris repede. Am venit doar să... să verific niște amănunte la bord. Vasul pleacă mîine. Îl tremurau mîinile.

Rizzoli se apropie de el și spuse cu o voce dulceagă:

– Costa, băiatule, ai făcut o foarte mare greșeală. Nu are nici un rost să fugi, pentru că nu ai unde să te ascunzi. Tu și cu mine avem o înțelegere, mai ții minte? Știi ce se întîmplă cu oamenii care nu-și respectă contractele? Mor urît, foarte urît!

Demiris înghiți în sec.

– Aș... aș vrea să vorbesc numai cu ti

Rizzoli se întoarse spre însoțitorii ":

– Așteptați afară.

După ce au plecat oamenii, Rizzoli s-a așezat comod într-un fotoliu.

– Sînt foarte dezamăgit, Costa.

– Nu pot face așa ceva, spuse Demiris. Îți dau bani, mai mulți bani decît ai visat vreodată.

– În schimbul a ce?

– Îți dau bani să pleci de pe vapor și să mă lași în pace. Demiris vorbea cu disperare în glas. Nu-mi poți face așa ceva. Guvernul îmi va confisca flota. Voi fi ruinat. Te rog. Îți dau tot ce îmi ceri.

Rizzoli zîmbi.

– Dar am tot ce îmi doresc. Cîte tancuri petroliere ai? Douăzeci? Treizeci? Noi doi le vom da foarte mult de lu-

cru. Tu nu trebuie decît să le adaugi cîte un port în plus în itinerar.

– Tu... nu cred că-ți imaginezi ce îmi faci.

– Cred că trebuia să te gîndești la asta mai devreme, înainte să pui la cale înscenarea aceea. Rizzoli se ridică în picioare. Va trebui să stai de vorbă cu comandantul. Spune-i că vei opri într-un port neprogramat, pe coasta Floridei.

Demiris ezită. Într-un tîrziu spuse:

– Bine. Cînd vei veni mîine dimineață...

Rizzoli începu să rîdă.

– Dar nu plec nicăieri de aici. Jocul s-a terminat. Doreai să fugi la miezul nopții. Bine. Voi fugi și eu cu tine. Aducem heroina la bord, Costa, și pentru că ai încercat să trișezi, vom aduce și o comoară din Muzeul de Stat. Ai să mă ajuți să o strecor în State. Pedeapsă pentru că ai încercat să trișezi.

Demiris îl privea cu ochi tulburi.

– Eu... nu există nici o cale... nimi nu pot face nimic...?

Rizzoli îl bătu prietenește pe umăr:

– Eu nu plec de aici. Fruntea sus! Îți promit că o să-ți facă plăcere să fii partenerul meu. Acum gata, să aducem marfa la bord.

– Unde vrei să o ascundem?

Erau sute de ascunzișuri pe un vapor, dar Rizzoli nu simțea nevoia să fie isteț, flota lui Demiris era deasupra suspiciunilor.

– Pune-o într-un sac cu cartofi. Pune un semn pe sac și du-l în cală. Aduceți-i vaza domnului Demiris. Va avea

personal grijă de ea. Rizzoli îl privi dispreţuitor pe Demiris. Ai probleme de conştiinţă?

Demiris încercă să vorbească, dar nu reuşi.

– Gata, băieţi, treceţi la treabă.

Rizzoli se aşeză înapoi în fotoliu.

– Frumoasă cabină, Costa. Am să ţi-o las. Eu şi băieţii vom lua alta.

– Mulţumesc, spuse Demiris, nenorocit, mulţumesc.

La miezul nopţii uriaşul tanc petrolier plecă din port, însoţit de două pilotine, pînă la ieşirea în mare. Heroina era ascunsă la bord, iar vaza era în cabina lui Demiris. Rizzoli luă deoparte pe unul din oamenii săi:

– Mergi în cabina telegrafistului şi rupe toate firele radio. Nu vreau ca Demiris să poată trimite cine ştie ce mesaj.

– Am înţeles, şefule.

Constantin Demiris era distrus, dar Rizzoli nu era omul care să renunţe la o asemenea ocazie.

Lui Rizzoli i-a fost teamă că se va întîmpla ceva, pînă în momentul în care au ieşit din port, pentru că, ceea ce i se întîmpla acum, nu visase nici în cele mai îndrăzneţe visuri ale sale. Constantin Demiris, unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume, unul dintre cei mai puternici oameni din lume, era acum partenerul lui. *Pe dracu', partener*, se gîndi Rizzoli. *Am să-l învăţ eu minte. Toată flota lui este acum a mea. Pot transporta droguri cît vor*

putea băieții produce. Și ceilalți nu au decît să-și bată capul cu transportul lor. Eu m-am aranjat. Și pe urmă am un întreg muzeu la dispoziție. Totul îmi aparține. Băieții nu vor ști niciodată.

Tony Rizzoli adormi, vizînd o flotă de vapoare din aur, palate și multe, multe sclave numai ale lui.

Cînd se trezi dimineața, îi luă pe oamenii săi și plecă spre careul unde se servea micul dejun. Jumătate din echipaj mîncase deja. Îi luă în primire un steward.

– Bună dimineața.

– Unde este domnul Demiris? El nu ia micul dejun?

– Domnul Demiris ne-a spus că va rămîne în cabina sa. Ne-a dat instrucțiuni să vă servim pe dumneavoastră și pe prietenii dumneavoastră cu absolut tot ce doriți.

– Foarte drăguț din partea lui, zîmbi Rizzoli. Eu voi lua suc de portocale, șuncă și ouă. Voi, băieți?

– Mi se pare bun ce ai comandat dumneata, șefule.

După ce a plecat stewardul, Rizzoli le spuse oamenilor săi:

– Băieți, vreau să stați în umbră. Fiți drăguți și politicoși. Nu uitați că sîntem oaspeții domnului Demiris.

Demiris nu a apărut ni i la prînz, nici la ci

Rizzoli a simțit nevoia să-i vorbească.

Demiris era în cabina lui, privind fix pe un hublou. Era palid și tras la față.

– Trebuie să mănînci, ai nevoie de putere, parte-

nerule. Doar nu vrei să te îmbolnăvești! Avem foarte multe lucruri de făcut. I-am spus stewardului să-ți aducă ceva de mîncare în cabină.

– Nu pot... acum te rog să pleci.

Rizzoli zîmbi parșiv.

– Sigur, plec. După cină să te odihnești. Arăți îngrozitor.

Dimineața următoare, Rizzoli a intrat în cabina comandantului.

– Sînt Tony Rizzoli. Sînt oaspetele domnului Demiris.

– Aha, da, domnul Demiris mi-a spus că veți veni să-mi vorbiți. Mi-a spus că este posibil să schimbăm puțin ruta.

– Da. Îți voi spune din vreme. Cînd vom ajunge pe coastele Floridei?

– Peste aproximativ trei săptămîni, domnule Rizzoli.

– Bine, ne mai vedem între timp.

Plecă să viziteze vasul, *vasul lui!* Întreaga flotă era a lui. Lumea întreagă era a lui. Trăi într-o euforie pe care nu o cunoscuse niciodată.

Voiajul era lin și din ând în cînd Rizzoli mai intra în cabina lui Demiris.

– Trebuia să aduci și niște fete la bord, spuse Rizzoli. Dar presupun că voi, grecii, nu aveți nevoie de fete, nu?

Demiris refuză să vorbească.

Zilele treceau foarte încet, dar fiecare oră îl aducea pe Rizzoli din ce în ce mai aproape de visurile lui. Trăia o nerăbdare febrilă.

A trecut o săptămînă, apoi o altă săptămînă și se apropiau de coasta nord-americană.

Sîmbătă noaptea Rizzoli stătea pe punte și privea oceanul. Văzu un fulger. Nostromul se apropie de el:

– Se pare că vom avea furtună, domnule Rizzoli. Sper să rezistați.

– Nu am astfel de probleme, spuse Rizzoli, ridicînd din umeri.

Oceanul începu să se monteze. Vaporul începu să se legene, purtat de valuri din ce în ce mai mari. Rizzoli începu să se simtă rău. *Deci, nu sînt un marinar atît de bun*, se gîndi el. Dar ce mai conta? Se întoarse în cabină și se culcă devreme.

Visă. De data aceasta nu mai visă vapoare de aur și sclave. Avu vise urîte. Era război, auzea tunurile. Îl trezi o explozie.

Se ridică speriat și foarte treaz. Cabina se legăna. Erau în mijlocul furtunii. Auzea pași alerți pe coridor. Ce naiba se întîmpla?

Coborî iute din pat și ieși pe coridor. Vaporul se apleca deodată pe o parte și Rizzoli își pierdu echilibrul.

– Ce se întîmplă? strigă unui marinar care trecea pe lîngă el.

– O explozie. Vaporul a luat foc. Ne scufundăm. Mai bine ieșiți pe punte.

– Ne scufundăm...?

Nu-i venea să creadă. Totul a mers atît de bine. Dar tot nu conteazã. *Îmi pot permite să pierd acest transport. Vor fi multe altele în viitor. Trebuie să-l salvez pe Demiris. El este cheia succesului. Vom cere ajutor.* Atunci îşi aminti că ceruse omului său să rupă firele radio. Încercînd să-şi menţină echilibrul, Tony Rizzoli se îndreptă spre punte. Spre surprinderea lui, văzu că furtuna încetase. Marea era calmă. Era luna plină. Urmă o altă explozie şi apoi alta şi vaporul se scufunda cu repeziciune. Marinarii coborau bărcile de salvare, dar era prea tîrziu. Apa din jurul tancului petrolier luase foc din pricina petrolului. Unde era Constantin Demiris?

Atunci Rizzoli auzi ceva. Era un zumzet care acoperea tunetul exploziilor. Privi spre cer. La zece picioare deasupra vaporului era un elicopter.

Sîntem salvaţi, jubilă Rizzoli. Făcu cu mîna disperat.

La hobiul elicopterului apăru un chip de om. Îi trebuiră cîteva secunde să-l recunoască pe Constantin Demiris. Îi zîmbea şi îi arăta nepreţuita amforă.

Rizzoli privea dezorientat, încercînd să înţeleagă ce se întîmpla. Cum de a reuşit Constantin Demiris să găsească un elicopter, în mijlocul nopţii, să...?

Atunci a înţeles totul şi s-a cutremurat. Constantin Demiris nu a avut nici o intenţie să colaboreze cu el. Telefonul că Demiris fuge a fost dat de el. Ticălosul, el a plănuit totul, de la bun început. Nu, telefonul nu a venit de la Spyros Lambrou! A fost o cursă, să-l atragă pe vapor. Şi el a căzut în cursă.

Tancul a început să se scufunde cu repeziciune. Rizzoli îmţea la picioare apa rece a oceanului. Era la glez-

nă, apoi la genunchi. Ticălosul îi va lăsa să moară aici, în mijlocul necunoscutului, unde nu va rămîne nici o urmă a celor întîmplate.

Rizzoli privi spre elicopter și strigă disperat:

– Vino înapoi! Îți dau tot ce dorești!

Vîntul îi împrăștia vorbele. Ultimul lucru pe care l-a văzut a fost vaporul răsturnat, apoi ochii au simțit fierbințeala apei sărate în flăcări. Elicopterul se îndepărta. Mergea spre lună.

Șaptesprezece

St. Moritz

Catherine era în stare de șoc. Stătea pe canapea în camera ei de hotel și îl asculta pe Hans Bergman, șeful patrulei de salvamont, explicîndu-i că Kirk Reynolds era mort. Vocea lui Bergman ajungea spre Catherine în valuri, dar ea nu auzea cuvintele. Era împietrită de grozăvia celor întîmplate. *Toți oamenii din jurul meu mor*, se gîndea ea cu disperare. *Larry este mort, și acum Kirk.* Dar mai erau și ceilalți: Noelle, Napoleon, Chotas, Frederick Stavros. Totul era un coșmar.

Foarte fag, prin ceața disperării, Catherine auzi vocea lui Hans Bergman:

– Doamnă Reynolds... doamnă Reynolds...

Ridică privirea.

– Nu sînt doamna Reynolds, spuse, obosită. Sînt Ca-

therine Alexander. Eu și Kirk eram... prieteni.

– Înțeleg.

Catherine inspiră adînc.

– Cum... cum s-a întîmplat? Kirk schia foarte bine.

– Știu. A venit de multe ori la schi aici. Să vă spun drept, domnișoară Alexander, sînt uluit de cele întîmplate. I-am găsit corpul pe Lagalp, pîrtie care a fost închisă din cauza unei avalanșe, încă de săptămîna trecută. Probabil că tăbliță cu interdicția a fost doborîtă de vînt. Îmi pare extrem de rău.

Îmi pare rău! Ce cuvinte prostești.

– Doriți să ne ocupăm de înmormîntare, domnișoară Alexander?

Așadar, nu se terminau toate doar cu moartea. Nu, mai erau înmormîntări de rezolvat. Sicrie și flori și rude de anunțat. Catherinei îi veni să urle.

– Domnișoară Alexander?

– Voi anunța eu familia lui Kirk.

– Vă mulțumim.

Călătoria înapoi spre Londra a fost un infern. Venise la munte împreună cu Kirk, plină de speranță, gîndindu-se că poate va fi un nou început, că se va deschide o ușă spre o nouă viață.

Kirk a fost atît de bun și de răbdător. *Trebuia să fac dragoste cu el,* se gîndi Catherine. *Dar pînă la urmă, ar mai fi contat? Ce lucruri mai au oare importanță? Parcă mă urmărește un blestem. Distrug orice om care se*

apropie de mine.

După ce s-a întors la Londra, Catherine era prea deprimată să meargă la serviciu. A rămas închisă în apartamentul ei, refuzînd să vadă pe oricine sau să vorbească cuiva. Anna, menajera, îi pregătea mesele și i le aducea în cameră, dar le lua neatinse.

– Trebuie să mîncați ceva, domnișoară Alexander. Dar numai gîndul la mîncare îi făcea rău.

A doua zi se simți și mai rău. Simțea în piept o greutate de plumb. Nu putea respira.

Nu pot continua așa. Trebuie să fac ceva.

Discută cu Evelyn Kaye.

– Mă învinovățesc pentru cele întîmplate.

– Dar nu are rost, Catherine.

– Știu, dar nu mă pot stăpîni. Mă simt responsabilă. Am nevoie să stau de vorbă cu cineva. Poate că dacă aș consulta un psihiatru...

– Cunosc unul foarte bun, spuse Evelyn. De fapt, din cînd în cînd îl consultă și pe Wim. Se numește Alan Hamilton. Aveam o prietenă cu idei sinucigașe și după ce a tratat-o doctorul Hamilton s-a simțit foarte bine. Ai vrea să mergi la el?

Și dacă îmi spune că sînt nebună?

– Cred că da, spuse cu voce tare, fără tragere de inimă.

– Îți fixez o ședință. Este destul de ocupat.

– Mulțumesc, Evelyn. Îți rămîn recunoscătoare.

Catherine intră în biroul lui Kirk. *Va dori să știe despre Kirk*, se gîndi.

– Wim, ți-l amintești pe Kirk Reynolds? A murit acum cîteva zile, într-un accident de schi.

– Da? Westminster-zero-patru-șapte-unu.

Catherine clipi nedumerită.

– Poftim?.

Înțelese îndată că Wim recita numărul de telefon al lui Kirk. Atît însemnau oamenii pentru Wim? O serie de numere? Nu avea nici un fel de sentimente față de ei? Era chiar atît de neputincios, nu avea sentimente de dragoste, ură sau compasiune?

Poate că el se simte mai bine decît mine. Măcar el nu mai simte durerea pe care o simțim noi, ceilalți.

Evelyn a fixat ședința de consultație la doctorul Hamilton pentru vinerea următoare. A avut intenția să-l sune pe Constantin Demiris, să îi spună ce a făcut, dar s-a răzgîndit în ultimul moment, hotărînd că este un lucru lipsit de importanță, pentru care nu merita să-l deranjeze.

Cabinetul lui Alan Hamilton se afla pe Wimpole Street. Catherine s-a prezentat la prima ședință, speriată și în același timp furioasă. Speriată pentru ceea ce ar fi putut să-i spună și furioasă pe ea însăși pentru că a acceptat să se sprijine pe un străin care să o ajute în

problemele ei. Simțea că ar fi trebuit să-și rezolve singură aceste probleme.

Secretara doctorului a întîmpinat-o cu cuvintele:

– Doctorul Hamilton vă așteaptă, domnișoară Alexander. Este pregătit pentru dumneavoastră.

Dar eu sînt pregătită pentru el? se întrebă Catherine. *Deodată intră în panică. Ce fac eu aici? Nu, nu voi accepta să mă dau pe mîinile unui înfumurat care crede, probabil, că este Dumnezeu.*

– M-am... m-am răzgîndit. Nu cred că este nevoie să consult un doctor. Voi plăti consultația.

– Oh! O secundă, vă rog.

– Dar...

Secretara dispăru în biroul doctorului. După cîteva momente, ușa se deschise și doctorul Hamilton apăru în cadrul ei. Poate că abia împlinise patruzeci de ani, era înalt, blond, cu ochii albaștri și relaxat. O privi pe Catherine și-i zîmbi.

– M-ai făcut fericit, spuse el.

Catherine se încruntă.

– Poftim?

– Nu mi-am dat seama pînă acum ce doctor bun sînt. Nici nu ai intrat bine în cabinet și deja te simți foarte bine. Un adevărat record.

–Îmi pare rău, se scuză Catherine. Am greșit. Nu am nevoie de ajutor medical.

– Sînt încîntat să aud asta. Aș dori ca toți pacienții mei să spună la fel. Dar, dacă tot ați venit, domnișoară Alexander, nu vreți să intrați o secundă? Doar pentru o

cafea.

– Mulțumesc, nu. Nu cred...

– Îți promit că o bem stînd în pici

Catherine ezită.

– Bine, doar un minut.

Îl urmă în cabinet. Era modest mobilat, cu gust, arăta mai degrabă ca un salon decît ca un cabinet medical. Pe o măsuță era fotografia înrămată a unei femei frumoase cu un copil în brațe. *Bine, are un cabinet plăcut și o familie atrăgătoare. Dar ce dovedesc toate acestea lucruri?*

– Vă rog să luați loc, spuse doctorul Hamilton. Cafeaua este gata imediat.

– Știți, nu ar trebui să vă pierdeți timpul cu mine. Eu sînt...

– Nu vă faceți probleme. Se așeză într-un fotoliu și începu să o studieze. Ați trecut prin multe greutăți, continuă el, cu simpatie.

– Ce știți dumneavoastră despre greutăți? se răsti Catherine.

Era mai nervoasă decît a avut intenția.

– Am vorbit cu Evelyn. Mi-a spus ce s-a întîmplat la St. Moritz. Îmi pare rău.

Din nou afurisitele de cuvinte.

– Vă pare rău? Dacă sînteți un doctor atît de bun poate că veți reuși să-l aduceți pe Kirk înapoi la viață.

Toată durerea acumulată în ea a erupt ca un torent și, spre groaza ei, Catherine începu să plîngă în hohote.

– Lăsați-mă în pace, strigă ea. Lăsați-mă în pace.

Alan Hamilton o privea şi nu-i spunea nimic. Ea a vorbit doar după ce s-a liniştit.

– Îmi pare rău. Vă rog să mă iertaţi. Acum trebuie să plec.

Se ridică şi porni spre uşă.

– Domnişoară Alexander, nu ştiu dacă vă pot ajuta cu ceva, dar aş vrea să încerc. Nu vă pot promite decît că nimic din ce vă voi face nu vă va răni.

Catherine rămase în uşă, nehotărîtă. Se întoarse şi-l privi cu ochii plini de lacrimi.

– Nu ştiu ce se întîmplă cu mine, şopti ea. Mă simt atît de pierdută!

– Atunci de ce să nu încercăm? Vom colabora. la loc, merg să văd de cafea.

A lipsit cinci minute şi Catherine a rămas, întrebîndu-se cum de a reuşit să o convingă. O calmase. Avea în comportament o atitudine care îţi dădea încredere.

Poate că într-adevăr mă poate ajuta.

Alan Hamilton reveni în cameră cu două cesti de cafea.

– Am adus zahăr şi frişcă, dacă doriţi.

– Nu, mulţumesc.

Doctorul se aşeză în faţa ei.

– Am înţeles că prietenul dumneavoastră a murit într-un accident la schi.

Îi venea atît de greu să vorbească despre acest lucru!

– Da. Era pe o pîrtie de schi închisă de cîtăva vreme. Vîntul a dat jos semnul de interdicţie.

– Este prima dată cînd moare cineva apropiat de dumneavoastră?

Cum trebuia să răspundă? *Oh, nu. Soțul meu și amanta lui au fost executați pentru că au încercat să mă omoare. Toată lumea din jurul meu moare.* Se va cutremura. Stătea și aștepta acum un răspuns. Ticălosul. Înfumuratul! Ei bine, ea nu îi va da această satisfacție. Viața ei nu îl privea pe el. *Îl urăsc.*

Alan Hamilton citi mînia de pe chipul ei. În mod deliberat schimbă subiectul.

– Ce mai face Wim?

Întrebarea o luă pe Catherine prin surprindere.

– Wim? Este... este bine. Evelyn mi-a spus că este pacientul dumneavoastră.

– Da.

– Îmi puteți explica cum de... de ce este așa?

– Wim a venit la mine pentru că își pierdea slujba la puțin timp după angajare; peste tot. Este o persoană foarte rară – un adevărat mizantrop. Nu vă pot spune de ce, dar Wim urăște oamenii. Nu este în stare să se așeze de oameni.

Catherine își aminti cuvintele lui Evelyn. *Nu are emoții. Nu se atașa niciodată de nimeni.*

– Dar Wim este strălucit în matematică, continuă Alan Hamilton. Acum are o slujbă unde poate aplica toate aceste cunoștințe.

– Nu am întîlnit niciodată un asemenea om.

Alan Hamilton se aplecă spre ea.

– Domnișoară Alexander, spuse el, treceți printr-o pe-

rioadă foarte dureroasă, dar eu vă pot ajuta. Aş vrea să încerc.

– Nu... nu ştiu, spuse Catherine. Nu mai am nici o speranţă.

– Atîta vreme cît aveţi asemenea sentimente, nu trebuie decît să mergeţi înainte. Îi zîmbi. Nu vreţi să fixăm o altă întîlnire? Dacă şi după aceea o să mă urîţi cu aceeaşi intensitate, renunţăm.

– Nu vă urăsc, încercă ea să se apere. Poate că, puţin.

Alan Hamilton se apropie de masă şi studie agenda. Era complet încărcată cu programări.

– Este bine luni? o întrebă. La ora unu?

Era ora lui de masă, dar era bucuros să renunţe la ea. Catherine Alexander avea pe suflet o povară de nesuportat, iar el era hotărît să o ajute prin orice mijloace. Catherine îl privi îndelung.

– De acord:

– Foarte bine. Ne vedem luni. Îi întinse o carte de vizită. Între timp, dacă aveţi nevoie de mine, găsiţi aici numărul de la cabinet şi cel de acasă. Dorm foarte uşor. Nu vă faceţi probleme dacă mă treziţi.

–.Mulţumesc. Voi veni luni.

Alan Hamilton o privi îndreptîndu-se spre uşă şi se gîndi: *este atît de vulnerabilă şi de frumoasă! Va trebui să fiu atent.* Privi fotografia de pe măsuţă. *Mă întreb ce ar gîndi Angela?*

Telefonul sună în mijlocul nopții.

Constantin Demiris ascultă, i înd vorbi, vocea îi sună surprinsă.

– *Thele* s-a scufundat? Nu-mi vine să cred.

– Este adevărat, domnule Demiris. Paza de coastă a găsit bucăți de epavă.

– Au fost supraviețuitori?

– Nu, domnule. Mă tem că nu. Am pierdut toți oamenii.

– Este îngrozitor. Știe cineva cum s-a întîmplat?

– Mă tem că nu vom ști niciodată, domnule. Toate dovezile sînt pe fundul oceanului.

– Oceanul, murmură Demiris. Crudul și neiertătorul ocean.

– Să facem formalitățile de recuperare a banilor de la Compania de Asigurări?

– Este greu să mă gîndesc la astfel de lucruri cînd atîția oameni și-au pierdut viața... dar, da, da, completează dosarul.

Amfora va fi păstrată în colecția lui bine ascunsă.

Acum trebuia să-l pedepsească pe cumnatul său.

Optsprezece

Spyros Lambrou trăi într-o nerăbdare frenetică, așteptînd să audă vestea că Demiris a fost arestat. În birou radioul mergea continuu, iar el nu făcea nimic decît să citească ziarele. *Trebuia să aud ceva pînă acum. Poliția trebuia să-l aresteze pe Demiris.*

În momentul în care Tony Rizzoli l-a informat pe Spyros că Demiris este la bordul vasului *Thele* și se pregătește de plecare, Lambrou a anunțat paza de coastă americană – bineînțeles telefon anonim – că vasul *Thele* avea la bord o mare cantitate de heroină.

Trebuia să fie prins. De ce nu scriu ziarele nimi

Sună interfonul:

– Domnul Demiris pe li ia doi. Dorește să vă spună ceva.

– Cineva din partea lui Demiris?

– Nu, domnule Lambrou. Domnul Demiris personal.

Cuvintele i-au trimis un fior înghețat pe șira spinării. Era imposibil! Lambrou ridică nervos receptorul.

– Costa?

– Spyros. Vocea lui Demiris jubila. Cum merg treburile?

– Bine, bine. Unde ești?

– La Atena.

– Oh. Nu am mai vorbit în ultima vreme, continuă Lambrou, agitat.

– Am fost ocupat. Nu vrei să luăm masa împreună? Ești liber astăzi?

Lambrou avea o întîlnire foarte importantă.

– Da, sigur, cu plăcere.

– Bine, ne întîlnim la club. La ora două.

Lambrou lăsă receptorul în furcă. Tremura. Pentru Dumnezeu, ce s-a întîmplat? Ei bine, va afla.

Constantin Demiris l-a lăsat pe Spyros să aștepte o jumătate de oră. Cînd a ajuns, în sfîrșit, a spus cu duritate:

– Scuză-mă că am întîrziat.

– Nu-i nimic.

Spyros l-a studiat cu atenție. Nici un semn că ar fi trecut printr-o experiență neplăcută. Nimic.

– Mi-e foame, spuse Demiris, vesel, schimbîndu-și atitudinea. Hai să vedem ce putem mînca astăzi. Ah,

stridii. Vrei să începi cu stridii, Spyros?

– Nu, nu cred.

Nu mai avea poftă de mîncare. Demiris era prea vesel şi Lambrou avea o presimţire rea. După ce a comandat, Demiris i-a spus:

– Vreau să-ţi mulţumesc, Spyros.

Spyros îl privi îngrijorat.

– Pentru ce să îmi mulţumeşti?

– Pentru ce? Pentru că mi-ai trimis un client foarte bun, domnul Rizzoli.

– L-ai... l-ai întîlnit?

– Da. M-a asigurat că vom face multe afaceri împreună. Demiris oftă. Mă tem că domnul Rizzoli nu mai are nici un viitor.

– Ce vrei să spui? întrebă Spyros, încordat.

– Vreau să spun să Tony Rizzoli este mort, spuse Demiris, tăios.

– Cum...? Ce s-a întîmplat?

– A avut un accident, Spyros. Îl privea sfredelitor pe cumnatul său. Toţi cei care încearcă să mă trişeze au un accident.

– Nu... nu înţeleg. Tu...

– Nu înţelegi? Ai încercat să mă distrugi. Nu ai reuşit. Îţi promit că îţi vei dori să fi reuşit.

– Nu înţeleg ce vrei să spui.

– Nu înţelegi, Spyros? Constantin Demiris zîmbea. Vei înţelege foarte curînd. Dar mai întîi o voi distruge pe sora ta.

Sosiră stridiile.

– Ah, sînt delicioase, spuse Demiris, vesel. Poftă bună.

După aceea, Constantin Demiris s-a gîndit cu multă satisfacție la această întîlnire. Spyros Lambrou era demoralizat. Demiris știa cît de mult își iubea Lambrou sora și avea intenția să-i pedepsească pe amîndoi.

Dar, înainte de toate, trebuia să aibă grijă de Catherine Alexander. L-a sunat de la Londra după moartea lui Kirk, într-o stare de isterie completă.

– Este îngrozitor...

– Îmi pare rău, Catherine. Știi cît de mult ai ținut la Kirk. Este o pierdere grea pentru amîndoi.

Va trebui să-mi schimb planurile, se gîndi Demiris. *Acum nu mai am timp pentru Rafina.* Catherine era singura legătură pe care o mai avea cu Noelle Page și Larry Douglas. A făcut o greșeală că a lăsat-o să trăiască atît de mult. Cît timp va trăi ea, exista pericolul să se demonstreze ce a făcut el. Dar dacă ea murea, el era în siguranță.

Ridică receptorul și formă un număr. Cînd i se răspunse, Demiris spuse:

– Voi fi la Kowloon, luni. Să fii acolo.

Închise telefonul, fără să mai aștepte răspuns.

Cei doi bărbați s-au întîlnit într-o clădire părăsită din orașul înconjurat de ziduri.

– Trebuie să pară un accident. Crezi că te descurci?

Era o insultă. Simțea cum îi crește furia. Aceasta era o întrebare pe care o puneai unui amator cules de pe stradă. Era tentat să răspundă cu sarcasm: *Oh, da, cred că mă descurc. Ați prefera un accident în casă? Pot aranja ca ea să-și rupă gîtul căzînd de pe scări. Ca și dansatoarea din Marsilia. Sau se poate îmbăta și îneca în baie. Ca și moștenitoarea din Gstaad. Sau ar putea lua o supradoză de heroină. Scăpase de trei ori în felul acesta. Sau ar putea adormi în pat cu o țigară aprinsă. Ca și detectivul suedez de la L'Htel, pe malul stîng al Senei. Sau poate că ați prefera un accident în afara casei? Pot aranja un accident de circulație, sau prăbușirea unui avion, sau dispariția pe mare.*

Dar nu a spus nimic din toate aceste lucruri, pentru că, de fapt, se temea de bărbatul din fața lui. A auzit despre el prea multe povești care te înghețau și avea toate motivele să le creadă. Nu spuse decît:

– Da, domnule, pot aranja un accident. Nu va știi nimeni.

Chiar în momentul în care a rostit cuvintele, i-a trecut prin minte gîndul: *El știe că eu știu.* Însă a așteptat reacția bărbatului.

Auzea zgomotul străzii, strigătele în diverse limbi din orașul dintre ziduri. Demiris îl studia cu ochi reci și tăioși. Vorbi într-un tîrziu:

– Foarte bine. Te voi lăsa să alegi singur metoda.

– Da, domnule. Persoana este aici, în Kowloon?

– La Londra. Se numește Catherine. Catherine Alexander. Lucrează la birourile mele din Londra.

– Mi-ar fi de folos dacă aș putea ajunge lîngă ea. Dacă aș putea să fi în preajma ei.

Demiris se gîndi îndelung.

– Săptămîna viitoare trimit la Londra o delegație de executivi. Voi face în așa fel încît să faci parte din grup. Se aplecă și spuse șoptit: Încă un lucru.

– Da, domnule.

– Vreau să nu-i poată fi identificat cadavrul.

Nouăsprezece

O sună Constantin Demiri

– Bună dimineața, Catherine. Cum te mai simți astăzi?

– Bine, mulțumesc, Costa.

– Te simți mai bine?

– Da.

– Mă bucur că aud asta. Trimit o delegație de executivi ai Companiei să studieze afacerile de la Londra. Aș aprecia foarte mult dacă ți-ai găsi timp și ai avea grijă de ei.

– Cu multă plăcere. Cînd vor veni?

– Mîine dimineață.

– Voi face tot ce depinde de mine.

– Știam că pot conta pe tine. Mulțumesc, Catheri

– Cu plăcere, Costa.

Adio, Catherine.
Conversația s-a întrerupt, firul era mort.

Așadar, am rezolvat-o și pe aceasta! Constantin Demiris stătea gînditor în fotoliu. Cînd va dispărea și Catherine Alexander, nu vor mai exista martori. Acum se putea concentra asupra soției sale și a fratelui său.

– Diseară avem invitați. Niște executivi de la Companie. Aș vrea să participi și tu.
A trecut atît de mult timp de cînd soțul ei nu a mai solicitat-o. Melina era încîntată. Poate că lucrurile se vor schimba.

Însă cina din seara aceea nu a schimbat nimic. Oaspeții au sosit, au cinat și au plecat. Melina a fost prezentată dar și complet izolată de conversația dintre ei. Costa era încîntător. Aproape că uitase că soțul ei se poate purta și așa. Spunea anecdote amuzante, le făcea complimente, iar oamenii erau încîntați. Se aflau în prezența unei personalități și arătau că știu foarte bine acest lucru. Melina nu a avut ocazia să scoată măcar un cuvînt. De fiecare dată cînd încerca să spună ceva, Costa o întrerupea pînă cînd ea a renunțat să mai vorbească.
De ce a vrut să fiu și eu prezentă? se întreba Melina.

După ce au terminat cina, conducîndu-i spre ușă, Demiris le-a spus:

– Plecați la Londra mîine dimineață. Sînt convins că veți face tot ceea ce trebuie să faceți acolo.

Și au plecat.

A doua zi dimineață, delegația sosea la Londra. Erau trei bărbați de naționalități diferite.

Americanul Jerry Haley era înalt, bine făcut, cu ochii albaștri, prietenoși. Avea niște mîi i mari care au fascinat-o pe Catherine din prima clipă. Părea să aibă o viață a lor, erau într-o continuă mișcare, dorind parcă mereu să facă ceva.

Francezul Yves Renard era într-un contrast izbitor cu americanul. Mic de statură și neprietenos. Trăsături ascuțite și ochii reci, care păreau să treacă prin Catherine. Părea retras. *Îngrijorat*, acesta era cuvîntul care îi veni Catherinei în minte. *Dar de ce îngrijorat?* se întrebă Catherine.

Al treilea membru al delegației era Dino Mattusi. Un italian prietenos, care radia farmec în jurul lui.

– Domnul Demiris te apreciază foarte mult, spuse Mattusi.

– Sînt încîntată.

– Ne-a spus că vei avea grijă de noi. Uite, ți-am adus un cadou.

Îi întinse Catherinei un pachet cu emblema *Hermes*. Era o eșarfă de mătase.

– Mulțumesc, sînteți foarte atent. Îi privi pe rînd pe toți. Să vă conduc în birourile dumneavoastră.

În spatele lor se auzi un zgomot puternic. Se întoarseră cu toții. Un tînăr privea disperat la pachetul pe care îl scăpase din mînă. Băiatul ducea bagajele. Părea cam de cincisprezece ani, dar era mic pentru vîrsta lui. Avea părul castaniu, ondulat, și ochii verzi strălucitori. Părea foarte fragil.

– Pentru Dumnezeu! se răsti Renard. Fii atent cu lucrurile acelea!

– Îmi pare rău, se scuză băiatul, speriat. Vă rog să mă scuzați. Unde duc valizele?

Renard îi spuse nerăbdător:

– Undeva pe aici. Le luăm mai tîrziu.

Catherine privi întrebător spre băiat. Evelyn îi explică:

– Era curier la Atena. A plecat de acolo. L-am luat noi pentru că avem nevoie de un curier.

– Cum te numești? îl întrebă Catherine.

– Atanas Stavich, doamnă. Avea ochii în lacrimi.

– Bine, Atanas. Acolo, în spate, este o cameră în care poți pune valizele. Voi avea eu grijă de ele.

– Mulțumesc, doamnă, spuse băiatul, cu recunoștință.

Catherine se întoarse spre oaspeții ei.

– Domnul Demiris mi-a spus că veți studia afacerile noastre de aici. Vă stau la dispoziție. Dacă aveți nevoie de ceva, de orice, voi încerca să vă servesc. Și acum, domnilor, vă rog să mă urmați. Vă voi prezenta personalul și pe Wim.

Treceau pe culoar şi Catherine prezenta pe fiecare om în parte. Apoi au ajuns în biroul lui Wim.

– Wim, domnii fac parte din delegaţia trimisă de domnul Demiris. Domnii Yves Renard, Dino Mattusi şi Jerry Haley. Acum au sosit din Grecia.

Wim îi privi absent.

– Grecia are o populaţie de numai şapte milioane şase sute treizeci de mii.

Bărbaţii se priviră surprinşi. Catherine zîmbi. Şi ei aveau faţă de Wim aceeaşi reacţie pe care a avut-o şi ea prima dată.

– V-am pregătit birourile, le spuse Catherine. Vreţi, vă rog, să mă urmaţi?

După ce au ieşit din nou pe culoar, Jerry Haley a întrebat:

– Ce naiba a fost asta? Cineva mi-a spus că el este o persoană importantă aici.

– Este, îl asigură Catherine. Wim înregistrează sumele pe care le primim de la departamentele Companiei.

– Eu nu l-aş lăsa, mormăi Haley.

– După ce îl veţi cunoaşte mai bine...

– Eu unul nu vreau să-l cunosc mai bine, murmură francezul.

– V-am rezervat camerele la hotel. Am înţeles că fiecare dintre dumneavoastră a dorit să stea la un alt hotel.

– Exact, răspunse Mattusi, pentru toţi trei.

Catherine ar fi vrut să întrebe, dar hotărî că mai bine lăsa lucrurile aşa cum erau. Nu era treaba ei să ştie de

ce a ales fiecare alt hotel.

Bărbatul o privea pe Catherine, gîndind: *Este mult mai drăguță decît mă așteptam. Va fi mai interesant. Femeia aceasta a cunoscut durerea. I se citește în ochi. Eu o voi învăța ce înseamnă culmea durerii. O să ne distrăm împreună. Și după ce voi termina cu ea o voi trimite acolo unde nu există durere. O să-mi facă foarte mare plăcere. Da, foarte mare plăcere!*

După ce le-a arătat birourile, Catherine s-a întors spre biroul ei. De pe culoar îl auzea pe francez strigînd la băiat:

– Nu aceea este valiza mea, prostule. A mea este maron. Maron! Tu înțelegi englezește?

– Da, domnule. Vă rog să mă scuzați, domnule. Vocea băiatului era înspăimîntată.

Va trebui să fac ceva, se gîndi Catherine.

– Dacă ai ie de ajutor, sînt aici, îi spuse Evelyn Kaye.

– Mulțumesc mult, Evelyn. Am să te anunț.

Cîteva minute mai tîrziu, Atanas Stavich trecu prin fața biroului i. Catherine îl strigă:

– Vrei să intri puțin?

Băiatul o privi înspăimîntat.

– Da, doamnă. Intră de parcă aștepta să fie bi it.

– Închide ușa, te rog.

– Da, doamnă.
– Ia loc, Atanas. Așa te cheamă, nu?
– Da, doamnă.
Încerca să-l liniștească, dar nu reușea.
– Nu trebuie să-ți fie frică.
– Nu, doamnă.
Catherine îl privea întrebîndu-se ce lucruri îngrozitoare i s-au întîmplat în viață de era atît de speriat. Hotărî că trebuie să afle totul despre trecutul lui.
– Atanas, dacă te necăjește cineva aici sau dacă se poartă urît cu tine, te rog să vii la mine. Ai înțeles?
Băiatul înghiți în sec.
– Da, doamnă.
Dar Catherine se întreba dacă va avea curajul să vină. Cîndva, cineva a rupt coardele sensibile ale acestui copil.
– Vorbim mai tîrziu.

Prezentarea sumară a celor trei delegați arăta că ei au lucrat pentru diverse sucursale ale imperiului lui Constantin Demiris. Cel care o uimea pe Catherine era jovialul italian Dino Mattusi. O bombarda cu întrebări la care ar fi trebuit să cunoască răspunsurile. Nu părea interesat de afacerile din Londra. Mai degrabă, părea interesat de viața Catherinei.
– Ești căsătorită?
– Nu.
– Dar ai fost căsătorită?

– Da.

– Divorțată?

Catherine dorea să încheie această discuție.

– Sînt văduvă.

– Pun pariu că ai un prieten, zîmbi Mattusi. Știi ce vreau să spun.

– Știu ce vrei să spui, spuse Catheri , încordată. *Dar nu este treaba ta*, se gîndi ea. Ești căsătorit?

– *Și, și.* Am soție și patru copii frumoși. Cînd plec de acasă, le este foarte dor de mine.

– Călătorești mult, domnule Mattusi?

El o privi jignit.

– Dino, Dino. Domnul Mattusi este tatăl meu. Da, călătoresc mult. Îi zîmbi Catherinei și coborî vocea. Uneori călătoriile au farmecul lor. Înțelegi ce vreau să spun?

Catherine îi întoarse zîmbetul.

– Nu.

În după-amiaza aceea, la 12,15, Catherine plecă la consultație. Spre surprinderea ei, descoperi că așteaptă cu nerăbdare să îl întîlnească pe doctorul Hamilton. Își aminti cît de tulburată a fost prima dată. De data aceasta, intra cu speranță în cabinetul doctorului. Secretara plecase la masă și ușa cabinetului era deschisă. Alan Hamilton o aștepta.

– Intră, te rog.

Catherine intră și se așeză pe fotoliul indicat de medic.

– Ei bine? Ai avut o săptămînă bună?

Am avut o săptămînă bună? Nu prea. Nu reușea să nu se gîndească la Kirk Reynolds.

– Destul de bună. Mi-am făcut de lucru.

– Este bine. De cît timp lucrezi pentru Constantin Demiris?

– De patru luni.

– Îți place munca pe care o faci?

– Mă ține ocupată. Nu mă mai gîndesc la... la multe lucruri. Îi sînt recunoscătoare domnului Demiris. Nu vă pot spune cît de mult m-a ajutat. Dar... cred că va trebui să vă spun, nu?

Alan Hamilton dădu din cap.

– Îmi vei spune numai ceea ce vei dori.

Tăcură amîndoi. Într-un tîrziu, Catherine se hotărî:

– Soțul meu a lucrat pentru domnul Demiris. A fost pilot pe un avion. Eu... eu am avut un accident cu barca și mi-am pierdut memoria. Cînd mi-am revenit, domnul Demiris mi-a dat o slujbă.

Nu voi spune nimic despre groaza și durerea prin care am trecut. Îmi este rușine să-i spun că soțul meu a încercat să mă omoare? Îmi este teamă de ce va crede el despre mine?

– Pentru nici unul dintre noi nu este ușor să vorbim despre trecut. Ai spus că îți-ai pierdut memoria.

Catherine îl privi în tăcere.

– Da.

– Ai avut un accident cu barca.

– Da.

Buzele Catheri i erau încleștate de parcă ar fi fost hotărîtă să spună cît mai puține lucruri. Era sfîșiată de conflicte contradictorii. Ar fi vrut să-i spună totul și să-i primească ajutorul. Ar fi vrut să nu-i spună nimic și să fie lăsată în pace.

Alan Hamilton o studia, gînditor.

– Ești divorțată?

Da. De un pluton de execuție, se gîndi.

– El... soțul meu a murit.

– Domnișoară Alexander... doctorul ezită... te deranjează dacă îți spun Catherine?

– Nu.

– Eu sînt Alan. Catherine, de ce îți este teamă?

Ea se încordă.

– Ce te face să crezi că îmi este teamă?

– Îți este teamă?

– Nu.

De data aceasta tăcerea se prelungi. Îi era teamă să spună în cuvinte ceea ce simțea.

– Oamenii din jurul meu... mor.

Chiar dacă l-a surprins, nu a arătat-o.

– Și crezi că din pricina ta?

– Da. Nu. Nu știu. Sînt confuză.

– Ne învinovățim adesea pentru ceea ce se întîmplă altor oameni. Dacă un soț divorțează de soție, copiii cred că ei sînt vinovați. Dacă cineva blestemă o persoană și persoana aceea moare, omul crede că s-a întîmplat din cauza lui. Astfel de lucruri nu sînt neobișnuite. Dumneata...

– Este mai mult decît atît.

– Într-adevăr?

Medicul o privea gata să asculte. Cuvintele ieşeau nestăpînite.

– Soţul meu a fost omorît... şi amanta lui. Cei doi avocaţi care i-au apărat au murit. Şi acum... Kirk.

– Şi tu crezi că eşti responsabilă pentru aceste morţi. Este o povară îngrozitoare, nu?

– Eu... parcă aş aduce ghinion. Mi-e teamă să mai am o legătură cu un bărbat. Nu cred că aş suporta să...

– Catherine, eşti responsabilă în faţa unei ingure persoane. Persoana ta. A nimănui altcuiva. Ţie îţi este imposibil să controlezi viaţa şi moartea cuiva. Tu eşti nevinovată. Nu ai nici o legătură cu moartea acelor oameni. Trebuie să înţelegi acest lucru.

Tu eşti nevinovată. Nu ai ici o legătură cu moartea acelor oameni.

Catherine se gîndea la aceste cuvinte. Îşi dorea cu disperare să le creadă. Oamenii aceia au murit din pricina faptelor lor şi nu din pricina ei. Kirk a suferit un accident nefericit. Nu-i aşa?

Alan Hamilton o studia. Catherine ridică privirea spre el. *Este un om decent.* Un gînd nestăpînit îi trecu prin minte: *Ar fi trebuit să-l întîlnesc mai devreme.* Vinovată, privi spre fotografia de pe măsuţă – soţia şi copilul lui.

– Mulţumesc, spuse ea. Voi încerca să cred aceste lucruri. Va trebui să mă obişnuiesc cu această idee.

– Vom încerca împreună, zîmbi Alan Hamilton. Mai vii?

– Poftim?

– Aceasta a fost o întîlnire de probă, ai itat? Trebuia să hotărăști dacă mai vii sau nu.

– Da, mai vin, Alan, spuse Catherine, fără ni tare.

După ce a plecat ea, Alan Hamilton a rămas pe gînduri. De cînd practica, a tratat mulți pacienți, multe paciente atrăgătoare, dintre care unele se arătau chiar interesate de el. Dar era un prea bun psihiatru pentru a se lăsa tentat. În meseria sa, problema tabu era să nu se implice personal cu un pacient. Ar fi fost o trădare profesională.

Doctorul Alan Hamilton provenea dintr-o familie cu tradiție în medicină. Tatăl său fusese chirurg, iar bunicul un renumit cardiolog. Încă din copilărie, Alan a fost convins că vrea să devină medic. Chirurg ca și tatăl său. A urmat King's College și după absolvire a început specializarea în chirurgie. Avea înclinații native, ceea ce nu se învață la școală. Apoi, la 1 septembrie 1939, cînd armata germană a invadat Polonia, a început războiul. Alan Hamilton s- a înscris voluntar. La 22 iunie 1940, după ce forțele Axei au cucerit Polonia, Cehoslovacia și Norvegia, după căderea Franței, războiul s-a prăbușit asupra Insulelor Britanice.

La început, cîteva avioane bombardau orașele en-

gleze. Apoi au fost o șută, apoi două, apoi trei. Măcelul depășea orice imaginație. Peste tot erau răniți și oameni morți. Orașele erau în flăcări. Dar Hitler i-a judecat greșit pe englezi. Atacurile nu au făcut decît să-i întărească. Erau gată să moară pentru libertatea lor.

Nu aveau liniște nici ziua, nici noaptea. Alan Hamilton muncea uneori pînă la șaizeci de ore. Cînd spitalul de urgență a fost bombardat, pacienții au fost mutați într-o magazie. A salvat multe vieți muncind în condiții îngrozitoare.

În octombrie, bombardamentele se succedau cu o rapiditate îngrozitoare. La alarmă, oamenii se grăbeau spre adăpost. Dar Alan făcea o operație și a refuzat să își părăsească pacientul. Bombele cădeau din ce în ce mai aproape. Doctorul care lucra lîngă el i-a strigat:

– Să plecăm naibii de ai

– Imediat.

Scotea schije din pieptul pacientului.

– Alan!

Dar el nu putea pleca. Se concentra asupra muncii sale și nu auzea bombele care cădeau în jurul său. Nu a auzit ni i bomba care a căzut pe clădirea în care muncea.

A stat în comă șase zile și cînd s-a trezit a aflat că printre alte răni i-au fost strivite și oasele de la mîna dreaptă. Fusese operat și mîna părea normală, dar el nu va mai opera niciodată.

I-a trebuit aproape un an ca să treacă peste acest traumatism. A fost ajutat de un psihiatru.

– A venit vremea să nu te mai văicărești și să faci ceva din viața ta.

– Ce anume? îl întrebă Alan, cu amărăci

– Ceea ce ai făcut, numai că altfel.

– Nu înțeleg.

– Alan, tu ai harul de a vindeca. Ai vindecat trupurile oamenilor. Nu o mai poți face. Dar este la fel de important să poți vindeca și mintea oamenilor. Ai fi un bun psihiatru. Ești inteligent și înțelegător. Gîndește-te la asta.

A fost cea mai răsplătită hotărîre din viața lui. Îi plăcea enorm această nouă muncă. Într-un fel i se părea mai completă. Foarte curînd a devenit recunoscut și în ultimii trei ani a fost atît de aglomerat încît a trebuit să refuze noi pacienți. A acceptat să o vadă pe Catherine numai pentru a-i recomanda alt medic. Dar a fost profund impresionat de ea. *Trebuie să o ajut.*

După ce s-a întors de la doctorul Hamilton, Catherine s-a dus direct la Wim.

– Astăzi am fost la doctorul Hamilton, i-a spus ea.

– Da?. Specialist în readaptare socială, traumatisme vindecate sută la sută, divorțuri șaptezeci și trei, neadaptare personală șaizeci și cinci, deținuți traumatizați șaizeci și trei, pierderea unui membru de familie apropiat

şaizeci şi trei, căsătorii nereuşite cincizeci, daţi afară din slujbă, patruzeci şi şapte...

Catherine ascultă. Cum ar fi dacă toţi am vedea lucrurile în termeni matematici? Dacă nu am considera persoana de lîngă noi ca pe o fiinţă umană, dacă nu am avea niciodată un prieten adevărat. *Eu simt că mi-am găsit un prieten adevărat.*

Oare de cît timp este căsătorit?

Douăzeci

Atena

Ai încercat să mă distrugi. Nu ai reușit. Îți promit că îți vei dori să fi reușit. Dar mai întîi o voi distruge pe sora ta.

Cuvintele lui Constantin Demiris răsunau în urechile lui Lambrou. Nu se îndoia că Demiris își va duce la îndeplinire amenințările. Oare ce Dumnezeu s-a întîmplat cu Rizzoli de l-a lăsat să cîștige? Totul a fost plănuit cu atît de multă grijă. Dar acum nu avea timp să se gîndească la ce s-a întîmplat. Trebuia să o prevină pe sora lui.

Secretara intră în birou și îl anunță:

– Persoana pe care ați programat-o la ora zece, așteaptă. Să o...?

– Nu. Anulează toate întîlnirile. În dimineața aceasta

sînt ocupat.

Dădu un telefon și după cinci minute pleca să o întîlnească pe Melina.

Melina îl aștepta în grădi

– Spyros. La telefon păreai agitat! Ce s-a întîmplat?

– Trebuie să vorbim.

O conduse spre o bancă la umbra unui arbust și o privi gînditor. *Ce femeie minunată este. În viața ei a adus doar fericire oamenilor din jur. Nu merita să se poarte cineva urît cu ea.*

– Îmi spui ce s-a întîmplat sau nu?

– Va fi dureros, draga mea.

– Începi să mă sperii.

– Asta și vreau. Viața ta este în pericol.

– Poftim? Cine mă amenință?

Fratele căută cu grijă cuvintele.

– Eu cred că soțul tău va încerca să te omoare.

Melina îl privea uluită.

– Glumești.

– Nu, Melina, nu glumesc.

– Dragul meu, Costa a făcut o mulțime de rele, dar nu este un criminal. Nu ar putea...

– Greșești. A ucis oameni și pînă acum.

Melina se albi.

– Ce spui?

– Oh, nu el o face. Plătește oameni să o facă, dar...

– Nu te cred.

– Îți amintești de Catherine Douglas?

– Femeia care a fost ucisă...?

– Nu a fost ucisă. Trăiește.

Melina clătină din cap.

– Nu, nu se poate. Vreau să spun... oamenii care au ucis-o au fost executați.

Lambrou luă mîinile surorii sale.

– Melina, Larry Douglas și Noelle Page nu au omorît-o pe Catherine. Pe tot timpul desfășurării procesului, Demiris a ținut-o ascunsă pe Catherine.

Melina era împietrită. Își aminti de femeia pe care o văzuse în casă pentru o fracțiune de secundă.

„Cine este femeia pe care am văzut-o în hol?"

„Este o prietenă a unui asociat. Va lucra la Londra la compania mea."

„Am văzut-o în trecere. Îmi amintește de cineva. Îmi amintește de soția pilotului tău. Dar acest lucru este imposibil. Au omorît-o."

„Da, au omorît-o."

Într-un tîrziu reuși să vorbească.

– Spyros, am văzut-o la noi în casă. Costa m-a mințit.

– Este nebun. Vreau să-ți strîngi imediat lucrurile și să pleci de aici.

Melina îl privi și spuse încet:

– Nu, aici este casa mea.

– Melina, nu suport gîndul că ți se poate întîmpla ceva.

Femeia îi vorbi cu voce metalică.

– Nu-ți face probleme. Nu se va întîmpla nimic cu

mine. Costa nu este nebun. Ştie că dacă îmi va face ceva, va plăti scump.

– Este soţul tău, dar nu-l cunoşti. Mă tem pentru tine.

– Mă descurc singură, Spyros.

Fratele îşi privi sora şi înţelese că nu o poate convinge.

– Dacă nu vrei să pleci, te rog promite-mi că nu vei rămîne ni iodată singură cu el.

Melina îi mîngîie obrazul.

– Îţi promit.

Dar ea ştia că nu se va ţine de promisiune.

Cînd Constantin Demiris sosi seara acasă, văzu că Melina îl aşteaptă. O salută scurt şi trecu pe lîngă ea îndreptîndu-se spre dormitor.

– Cred că trebuie să vorbim, spuse Meli

Demiris îşi privi ceasul.

– Am doar cîteva minute la dispoziţie. Plec la o întîlnire.

– Da? Vrei să mai ucizi pe ci

– Ce tot spui? *

– Am vorbit cu Spyros azi dimineaţă.

– Va trebui să-l avertizez pe fratele tău să se ţină departe de casa mea.

– Este şi casa mea, îl sfidă Melina. Am avut o discuţie foarte interesantă.

– Într-adevăr? Despre ce?

– Despre Catherine Douglas şi Noelle Page.

Demiris deveni foarte atent.

– Este o poveste uitată.

– Este? Spyros mi-a spus că ai trimis la moarte doi oameni nevinovați, Costa.

– Spyros este nebun.

– Pe fata aceea am văzut-o aici în casă.

– N-o să te creadă nimeni. N-o vei mai vedea. Am trimis pe cineva să aibă grijă de ea.

Melina și-i aminti deodată pe cei trei bărbați invitați la cină. *Mîine veți pleca la Londra. Sînt sigur că veți avea grijă de tot ce trebuie făcut.*

Demiris se apropie de Melina și spuse amenințător:

– Știi ceva, încep să mă satur de tine și de fratele tău. O prinse de mînă și o strînse cu putere. Spyros a încercat să mă ruineze. Mai bine încerca să mă omoare. O strînse mai tare. O să vă doriți amîndoi să mă fi omorît.

– Termină, mă doare.

– Draga mea soție, tu nu știi ce este durerea. Încă. Dar vei ști. Îi dădu drumul mîinii. Voi divorța. Vreau o femeie adevărată. dar nu voi pleca din viața ta. Oh, nu. Am niște planuri minunate pentru tine și dragul tău frate. Ei bine, discuția noastră s-a încheiat. Te rog să mă scuzi, trebuie să mă schimb. Nu este politicos să lași o femeie să te aștepte.

Se întoarse și plecă să se schimbe. Inima Melinei bătea cu putere. *Spyros a avut dreptate. Este nebun.* Se simțea neajutorată, dar nu îi era teamă pentru viața ei. *Pentru ce să mai trăiesc?* se gîndi ea cu amărăclune. Soțul ei a călcat în picioare toată demnitatea în care fu-

sese crescută. A adus-o la nivelul lui. Își aminti umilințele publice la care a supus-o. Știa că toți prietenii ei o compătimeau. Nu, în privința ei nu mai avea nici o speranță. *Sînt pregătită să mor, dar nu-l pot lăsa să-i facă vreun rău lui Spyros.* Și totuși, cum îl putea opri? Spyros era puternic, dar soțul ei era și mai puternic. Melina știa că el se va ține de cuvînt. *Trebuie să îl opresc. Dar cum? Cum...?*

Douăzeci și unu

Delegația trimisă de la Atena o ținea pe Catherine foarte ocupată. Le programase întîlniri cu alți membri ai sucursalelor pentru a le da imaginea completă a afacerilor de la Londra. Erau toți încîntați de eficiența ei. Cunoștea toate etapele tuturor afacerilor și cei trei bărbați erau impresionați.

Zilele Catherinei erau aglomerate și nu mai avea timp să se gîndească la problemele ei. Începu să-i cunoască pe fiecare cîte puțin.

Jerry Haley era oaia neagră a familiei. Tatăl său fusese un petrolist bogat, iar bunicul un judecător respectat. Pînă la vîrsta de douăzeci și unu de ani, Jerry Haley făcuse deja închisoare în centrele pentru minori, pentru

furt, spargere și viol. În cele din urmă familia l-a trimi în Europa ca să scape de el.

– Dar m-am îndreptat, îi spuse el Catherinei cu mîndrie. Am întors pagina vieții mele.

Yves Renard era un bărbat posac. Catherine a aflat că părinții lui l-au părăsit și el a fost crescut de o rudă îndepărtată care a abuzat de el.

– Aveau o fermă lîngă Vichy și munceam ca un cîine de dimineață pînă noaptea. La cincisprezece ani am fugit și mi-am căutat de muncă la Paris.

Veselul italian Dino Mattusi în Sicili într-o familie mijlocie,

– Cînd aveam șaisprezece ani, am provocat un scandal pentru că am fugit cu o femeie măritată și cu zece ani mai bătrînă decît mine. Era *bellissima*.

– Ce s-a întîmplat?

– M-au adus acasă și m-au trimis la Roma ca să scap de răzbunarea bărbatului.

– Cînd ai început să lucrezi pentru domnul Demiri

Bărbatul răspunse evaziv.

– Mai tîrziu. Am făcut de toate. Orice pentru a-mi cîștiga existența.

– Și apoi ai întîlnit-o pe soția ta.

Italianul o privi cu subînțeles,

– Soția mea nu este aici.

O privea, îi vorbea, asculta sunetele limpezi din vocea ei, îi mirosea parfumul. Dorea să știe totul despre ea. Îi plăcea felul în care merge și se întreba cum este trupul ascuns de rochie. Va afla foarte curînd. Foarte curînd. Abia mai avea răbdare.

Jerry Haley intră în biroul Catherinei.

– Îți plac spectacolele, Catherine?

– Da. Eu...

– Este o premieră muzicală. *„Fi ian's Rainbow"*. Aș vrea să îl văd și eu diseară.

– Mă voi ocupa de bilet.

– Nu cred că este prea plăcut să merg singur. Ești liberă?

Catherine ezită.

– Da, se trezi spunînd privind fix spre mîinile uriașe.

– Grozav! Vino la mine la hotel la ora șapte.

Suna ca un ordin. Se întoarse și ieși din birou. *Ciudat*, se gîndi Catherine. *Părea atît de prietenos și totuși...*

Să fiu atentă. Nu-și putea lua gîndul de la cele două mîi i uriașe.

Jerry Haley o aștepta în holul hotelului *Savoy*. Au plecat împreună la teatru.

– Londra este un oraş minunat, spuse el. Întotdeauna îmi face plăcere cînd vin aici. Eşti de mult timp aici?
– De cîteva luni.
– Dar am înţeles că eşti americancă?
– Da. De la Chicago.
– Grozav oraş. Am trăit vremuri bune acolo.
Violînd femei?

Au sosit la teatru şi s-au pierdut în mulţime. Spectacolul a fost frumos, distribuţia excelentă, dar Catherine nu se putea concentra. Jerry bătea din degete pe marginea scaunului său, a scaunului i, pe genunchi. Mîinile uriaşe nu aveau linişte.

După ce s-a terminat spectacolul, Haley i-a spus:
– Este o noapte frumoasă. Hai să dăm liber şoferului şi să mergem la o plimbare în Hyde Park.
– Trebuie să fiu la birou mîine dimineaţă foarte devreme. Poate altă dată.
Haley o studie cu un zîmbet enigmatic.
– Sigur, avem suficient timp.

Yves Renard era interesat de muzee.
– Ştii, îi spuse francezul Catherinei. La Paris avem cel mai mare muzeu din lume. Ai fost la *Luvru*?
– Nu, răspunse Catherine. Nu am fost ni iodată la Paris.
– Păcat. Ar trebui să mergi.

Dar chiar spunînd aceste cuvinte, î inea lui se gîndi: *știu că nu va merge.*

– Aș vrea să văd muzeele din Londra. Poate că sîmbătă putem vizita cîteva.

Catherine planifică să lucreze sîmbătă. Dar Constantin Demiris îi ceruse să aibă grijă de oaspeți.

– Bine, mergem sîmbătă.

Nu-i plăcea deloc gîndul că își va petrece ziua cu francezul. *Este atît de mohorît. Se poartă de parcă cineva încă mai dorește să profite de el.*

Ziua a început destul de plăcut. Au mers mai întîi la *British Museum,* unde au cutreierat galeriile enorme. Au văzut o copie a proclamației *Magna Carta* din 1215, și documente vechi de secole.

Și totuși, ceva din atitudinea lui Yves Renard o neliniștea pe Catherine. Erau în muzeu de o oră și abia atunci Catherine și-a dat seama ce o deranja. Priveau o casetă în care era un document scris de amiralul Nelson.

– Cred că este una dintre cele mai interesante piese din muzeu, spuse Catherine. A fost scrisă înainte ca amiralul să plece la luptă. Știți, nu era sigur că el avea autoritatea...

Deodată Catherine deveni conștientă de faptul că Yves Renard nu o asculta. Aproape că nu privise nimic din muzeu. *Și atunci de ce mi-a spus că vrea să vadă muzee?* se întrebă Catherine.

Apoi au mers la muzeul *Victori* ,i apoi la muzeul *Albert*. Catherine îl studia cu atenție și de data aceasta constatarea i se adeverî. Yves Renard trecea din sală în sală parcă făcîndu-și datoria, ðar mintea lui era în altă parte. După ce au terminat, Catherine l-a întrebat:

– Vreți să vizităm și Westminster Abbey?

Renard acceptă.

– Sigur că da.

În impunătoarea catedrală s-au oprit la mormintele oamenilor renumiți îngropați aici – poeți, oameni de stat și regi.

– Priviți, ici este îngropat Robert Browning, spuse Catherine.

– Ah, Browning, repetă Renard absent.

Catherine privi în urma lui nedumerită.

Oare ce vrea? De ce își pierde vremea?

În drum spre hotel, Yves Renard spuse:

– Mulțumesc, domnișoară Alexander. Mi-a făcut foarte mare plăcere.

Minte, se gîndi Catherine. *Dar de ce minte?*

– Am auzit despre un loc foarte interesant, se numește Stonehenge. Parcă în Cîmpia Slisbury.

– Da, spuse Catherine.

– Poate vom reuși să-l vi itãm sîmbăta viitoare.

Catherine se întrebă dacă și Stonehenge va fi la fel

de interesant ca și muzeele.

– Da, sigur că da, spuse ea politicos.

Dino Mattusi era un gurmand. Intră în biroul Catheri i cu un ghid în mînă.

– Am găsit aici lista celor mai mari restaurante din Londra. Te interesează?

– Știți, eu...

– Perfect! Diseară cinăm la *Connaught*.

Catherine începu o scuză:

– Diseară trebuie să...

– Nu accept. Vin să te iau la ora opt.

– Bine, spuse ea ezitînd.

– *Bene!* radie Mattusi aplecîndu-se spre ea. Nu-i plăcut să mergi singur, nu?

Cuvintele lui erau foarte limpezi. *O face atît de provocator încît pare nevinovat*, se gîndi Catherine.

Cina la *Connaught* a fost delicioasă. Cînd au ajuns la salată, Catherine îl auzi spunînd:

– Eu te găsesc fascinantă, Catherine, îmi plac americancele.

– Oh! Soția ta este americancă?

– Nu, este italiancă. Dar este foarte înțelegătoare.

– Trebuie să fii încîntat.

– Sînt încîntat.

Abia la desert, Dino Mattusi vorbi din nou.

– Îți place la țară? Am un prieten care are mașină. M-am gîndit să plecăm duminică.

Catherine începu să-şi găsească scuze, dar se gîndi deodată la Wim. Este atît de singur. Poate că lui o să-i facă plăcere să meargă la ţară.

– Mi se pare distractiv, spuse ea.

– Îţi promit că va fi şi interesant.

– Oare nu l-aş putea lua şi pe Wim?

– Este o maşină mică. Mă ocup eu de toate.

Oaspeţii de la Atena erau atît de pretenţioşi, încît Catherine descoperi că mai are foarte puţin timp pentru ea. Haley, Renard şi Mattusi s-au întîlnit de cîteva ori cu Wim şi Catherine s-a amuzat de schimbarea atitudinii lor.

– Face calcule fără calculator? se minună Haley.

– Da.

– N-am văzut în viaţa mea aşa ceva.

Catherine era impresionată şi de Atanas Stavich. Tînărul era foarte muncitor. Era deja la birou cînd sosea Catherine dimineaţa şi rămînea mult timp după ce plecau ceilalţi. Zîmbea tot timpul şi era dornic să le facă pe plac. Catherine avea impresia că seamănă cu o marionetă. În trecutul său cineva se purtase foarte urît cu el. Hotărî în sinea ei să-i spună lui Alan Hamilton despre Atanas. Trebuie să-şi recîştige încrederea în el. *Sînt sigură că Alan îl poate ajuta.*

– Ştii, puştiul este îndrăgostit de tine, spuse Evelyn într-o zi.

– Ce tot spui?

– Atanas. Nu ai văzut cum te privește. Te urmărește ca un câțeluș.

– Îți joacă feste imaginația.

Dar Catherine îl invită pe Atanas la masă.

– La... la restaurant?

Catherine zîmbi.

– Da, la restaurant.

– Nu știu ce să spun, domnișoară Alexander. Băiatul își privi hainele nepotrivite. V-aș face de rîs.

– Eu nu judec oamenii după hainele lor, spuse Catherine hotărîtă. Am să rezerv o masă.

Au mîncat la *Lyons Corner House*. Băiatul stătea în fața ei privind uimit în jurul său.

– Nu am fost ni iodată într-un asemenea loc. Este atît de frumos.

– Vreau să comanzi tot ce dorești.

Băiatul privi meniul și clătină din cap.

– Totul este foarte scump ai

– Nu-ți face probleme. Tu și cu mine muncim pentru un om foarte bogat. Sînt sigură că nu se va supăra pe noi dacă mîncăm bine.

Nu i-a spus că avea de gînd să plătească ea. Atanas a comandat stridii și salată, pui cu cartofi prăjiți, prăjitură de ciocolată și înghețată. Catherine îl privea uimită. Era atît de fragil.

– Cum de poți mînca atît?

– Știți, eu nu mă îngraș niciodată, spuse el timid.

– Îți place la Londra, Atanas?

– Am văzut orașul. Îmi place foarte mult.

– Ai fost curier la Atena?

– Pentru domnul Demiris. Era amărăciune în vocea lui.

– Nu ți-a plăcut?

– Vă rog să mă iertați, nu ar trebui să spun, dar eu nu cred că domnul Demiris este un om bun. Nu-mi place. Privi în jurul său, temîndu-se parcă să nu fie auzit. El... nu, mai bine tac.

Catherine hotărî să nu îl forțeze.

– Ce anume te-a hotărît să vii la Londra, Atanas?

Atanas spuse ceva atît de ușor, încît Catherine nu îl auzi.

– Ce ai spus?

– Vreau să mă fac medic.

– Medic?

– Da, doamnă. Știu că pare o prostie. Familia mea vine din Macedonia și toată viața am auzit povești despre turcii care veneau la noi în sat și torturau oamenii. Nu existau doctori să ne ajute. Acum satul a dispărut, a dispărut și familia mea. Dar în lume sînt foarte mulți oameni care suferă. O privi stînjenit. Vreau să îi ajut. Poate credeți că sînt nebun.

– Deloc. Cred că este minunat. Și-ai venit la Londra să studiezi medicina?

– Da, doamnă. Voi munci în timpul zilei și voi merge la școală noaptea. Voi deveni doctor.

Vorbea cu convingere.

– Te cred. Vom mai vorbi despre acest lucru. Am un prieten care te-ar putea ajuta. Și știu un restaurant unde

putem mînca săptămîna viitoare.

La miezul nopții o bombă explodă în vila lui Spyros Lambrou. Au fost uciși doi servitori. Dormitorul lui Spyros era distrus. El a supraviețuit numai pentru că în ultimul moment s-a răzgîndit și a plecat împreună cu soția la un dineu. A doua zi a primit la birou un bilet: „Moarte capitaliștilor". Era semnat: „Partidul Revoluției Elene".

– De ce să-ți facă așa ceva? întrebă Melina îngrozită.

– Nu ei au făcut-o. Costa a făcut-o.

– Nu. Nu ai nici o dovadă.

– Nu am nevoie de nici o dovadă. Încă nu ai înțeles cu cine te-ai căsătorit?

– Nu știu ce să mai cred.

– Melina, atîta vreme cît omul acesta trăiește, amîndoi sîntem în pericol. Nu va avea scrupule.

– Nu poți merge la poliție?

– Ai spus-o singură. Nu am nici o dovadă. Vor rîde de mine. Îi luă mîinile într-ale lui. Vreau să pleci de acolo. Te rog. Pleacă departe de el.

Melina rămase gînditoare. Cînd a vorbit, într-un tîrziu, părea că luase o hotărîre foarte importantă.

– Bine, Spyros. Voi face ceea ce trebuie să fac.

El o îmbrățișă.

– Bine. Și nu-ți face probleme. Vom găsi i o cale să îl oprim.

În orele lungi ale după-amiaz, Melina a stat la ea în dormitor, încercînd să înțeleagă ce se întîmpla. Așadar, soțul ei a vorbit serios cînd i-a amenințat pe ea și pe fratele ei. Nu putea să-l lase să-și ducă la îndeplinire planul. Și dacă viețile lor erau în pericol, în pericol era și viața Catherinei Douglas. Lucrează pentru Costa la Londra. *O voi preveni*, se gîndi Melina. *Dar trebuie să fac mai mult decît atît. Trebuie să-l opresc să nu mai facă rău altcuiva. Dar cum?* Și atunci, în acel moment, Melina găsi răspunsul la întrebare. *Sigur! Este singura cale. Cum de nu m-am gîndit la asta pînă acum?*

Douăzeci și doi

DOSAR CONFIDENȚIAL
Transcrierea convorbirilor cu Catherine Douglas

C: Îmi pare rău că am întîrziat, Alan. Am avut o ședință neanunțată la birou.

A: Nu-i nici o problemă. Delegația de la Atena mai este la Londra?

C: Da. Vor... vor pleca la sfîrșitul săptămîi ii viitoare.

A: Mi se pare mie, sau ești ușurată că pleacă? Au fost niște oameni dificili?

C: Nu chiar dificili. Dar am... îmi provoacă un sentiment de neliniște.

A: Neliniște?

C: Mi-e greu să-i explic, dar... mi se par niște oameni ciudați.

A: Ți-au făcut ce...

C: Nu. Pur și simplu nu mă simt bi în prezența lor. Azi noapte am avut din nou coșmarul.

A: Visul acela cu cineva care încearcă să te înece?

C: Da. Nu am mai avut visul acesta în ultima vreme. Dar de data aceasta a fost altfel.

A: Cum adică, altfel?

C: A fost mai... mai real. Și nu s-a terminat unde se termina înainte.

A: Ai trecut de momentul cînd cineva încerca să te înece?

C: Da. Încercau să mă înece și deodată am ajuns într-un loc sigur. Liniștit.

A: Mănăstirea?

C: Nu sînt sigură. Poate că da. Eram într-o grădină. Și a venit să mă vadă un bărbat. Cred că am mai visat acest lucru, dar de data aceasta am văzut chipul bărbatului acela.

A: L-ai recunoscut?

C: Da. Era Constantin Demiri

A: Așadar, în visul tău...

C: Alan, nu este doar un vis. Erau amintiri, reale. Mi-am amintit deodată că el, Constantin Demiris, mi-a dat broșa de aur.

A: Crezi că subconștientul tău a scos la iveală ceva real? Ceva ce s-a întîmplat cu adevărat? Ești sigură că nu a fost doar...

C: Știu. Constantin Demiris mi-a dat broșa, la mănăstire.

A: Ai spus că ai fost salvată de călugărițe, care te-au dus la mănăstire.

C: Așa este.

A: Catherine, mai știa și altcineva că tu erai la mănăstire?

C: Nu. Nu cred.

A: Atunci, cum putea să știe Constantin Demiris că tu erai acolo?

C: Nu știu. Știu doar că așa s-a întîmplat. M-am trezit înspăimîntată. Mi s-a părut că visul a fost o premoniție. Simt că se va întîmpla ceva îngrozitor.

A: Coșmarurile au întotdeauna influență asupra noastră. Coșmarul este cel mai vechi dușman al omului. Cuvîntul vine din engleza Evului Mediu – *nitz*, adică „noapte" și *mare*, adică „vis urît". Superstiția spune că un coșmar preferă să se arate după ora patru dimineața.

C: Nu crezi că visul meu are vreun înțeles, nu-i așa?

A: Uneori visurile au foarte multe înțelesuri. Coleridge a scris: „Visurile nu sînt umbrele, ci miezul dezastrului vieții mele".

C: Probabil că iau lucrurile mult prea în serios. În afară de visurile mele stupide, mă simt bine, sînt un om normal. Dar mai vreau să-ți spun ceva, Alan.

A: Da?

C: Este la noi un copil. Se numește Atanas Stavich. A venit la Londra să studieze medicina. A avut o viață grea. Poate că într-o zi vei avea timp să vorbești cu el și să-i dai un sfat.

A: Îmi va face plăcere să-l ajut. De ce te încrunți?

C: Tocmai mi-am amintit ceva.

A: Spune.

C: Pare o nebunie.

A: Subconştientul nostru nu face distincţia între nebunie şi echilibru.

C: În visul meu, Constantin Demiris mi- înmînat broşa de aur.

A: Da. Şi? _

C: Apoi am auzit o voce care mi-a spus: „Te va omorî".

Trebuie să pară un accident. Nimeni nu trebuie să identifice cadavrul. Existau multe posibilităţi de a o ucide. Va trebui să facă pregătirile necesare. Stătea în pat gîndindu-se la ce avea să facă şi descoperi că tocmai a avut o erecţie. Moartea era orgasmul suprem. Într-un tîrziu, trase concluzia că ştia cum o va face. Era atît de simplu. Nu va rămîne nimic din cadavru pentru identificare. Constantin Demiris va fi foarte mulţumit.

Douăzeci și trei

Casa de pe malul mării se afla la șapte mile nord de Pireu. Demiris ajunse la ora șapte după-amiaza. Parcă mașina, coborî și porni spre casă. Cînd a ajuns în fața ușii, aceasta à fost deschisă de cineva. Un om pe care Demiris nu-l recunoscu.

– Bună seara, domnule Demiri

În casă Demiris văzu cîteva zeci de polițiști.

– Ce se petrece aici? îi întrebă Demiris.

– Sînt locotenent de poliție Theophilos. Eu...

Demiris îl împinse și intră în salon. Era într-o dezordine de nedescris. Era evident că aici a avut loc o luptă. Scaunele și mesele erau răsturnate. Una din rochiile Meli, i era aruncată pe jos, sfîșiată. Demiris o ridică și o privi fix.

– Unde este soția mea? Trebuia să mă întîlnesc aici

cu ea.

Îi răspunse locotenentul de poliție:

– Nu este aici. Am controlat toată casa și am căutat pe toată plaja. Se pare că această casă a fost jefuită.

– Dar unde este Melina? Ea v-a chemat? Era aici cînd ați venit?

– Da, noi credem că soția dumneavoastră a fost ai Îi arătă un ceas de damă, cu acele oprite la ora trei. Acesta este ceasul soției dumneavoastră?

– Da, așa se pare.

– Pe spate este gravat „Pentru Melina, cu dragoste, Costa".

– Atunci este al ei. I l-am dat cadou.

Detectivul Theophilos îi arătă niște pete pe covor.

– Sînt pete de sînge.

Luă un cuțit de pe dușumea și i-l arătă, ținîndu-l de mîner.

– Ați mai văzut cuțitul acesta, domnule?

Demiris aruncă o privire spre obiect.

– Nu. Vreți cumva să spuneți că soția mea este moartă?

– Este o posibilitate, domnule. Am descoperit picături de sînge și pe nisipul de pe plajă.

– Dumnezeule!

– Din fericire pentru noi, pe cuțit amprentele sînt foarte clare.

Demiris se așeză pe un scaun.

– Atunci îl veți prinde pe făptaș.

– Îl vom prinde, dacă amprentele sînt la dosar. În toa-

tă casa sînt amprente. Trebuie să le clarificăm. Dacă nu vă supărați, domnule Demiris, va trebui să vă luăm și dumneavoastră amprentele. Pentru a le elimina dintre cele care sînt în casă.

– Desigur, acceptă Demiris după un moment de ezitare.

– Va avea grijă de asta sergentul de colo.

Demiris se apropie de polițistul cu trusă.

– Vă rog să puneți degetul aici, domnule. După cîteva minute totul era gata. Înțelegeți că este doar o formalitate?

– Înțeleg.

Locotenentul Theophilos îi dădu lui Demiris o carte de vizită.

– Cunoașteți ceva despre asta, domnule Demiris?

Demiris privi cartea de vizită. Citi: *Katelanos, agenție de detectivi – investigații particulare.* Întinse înapoi cartea de vizită.

– Nu. Are vreo semnificație?

– Nu știm. Acum verificăm.

– Normal. Vreau să faceți tot ce este posibil pentru a-l găsi pe vinovat. Și anunțați-mă dacă aflați ceva despre soția mea.

Locotenentul aprobă din cap.

– Nu vă temeți, domnule, îl vom găsi.

Melina. Fata de aur, atrăgătoare și inteligentă. La început a fost atît de frumos. Și apoi ea l-a ucis pe fiul lor, iar pentru acest lucru nu exista iertare... numai în moarte.

Telefonul sună a doua zi la amiază. Constantin Demiris era într-o şedinţă.

– Scuzaţi-mă, domnule Demiris...

– Ţi-am spus să nu fiu deranjat.

– Da, domnule, dar la telefon este inspectorul Lavanos. Spune că este urgent. Să îi spun să...?

– Nu, vorbesc eu cu el. Demiris se întoarse spre oamenii din jurul mesei: Vă rog să mă scuzaţi un moment, domnilor. Luă receptorul: Demiris.

– Sînt inspectorul şef Lavanos, domnule Demiris. Avem o informaţie care credem că vă va interesa. Nu aţi dori să veniţi pînă la sediul poliţiei?

– Aveţi veşti despre soţia mea?

– Aş prefera să nu discutăm la telefon, dacă nu vă supăraţi.

– Vin imediat, spuse Demiris, după un moment de ezitare.

Puse receptorul în furcă şi se adresă celorlalţi:

– A intervenit o problemă urgentă. V-aş ruga să mergeţi în sufragerie şi să discutaţi propunerea mea, pînă mă întorc. Vom lua prînzul împreună.

Propunerea a fost primită cu un murmur de aprobare. Cinci minute mai tîrziu, Demiris era în drum spre sediul Poliţiei.

În biroul comisarului de poliţie îl aşteptau vreo şase

oameni. Demiris îl recunoscu pe polițistul care a anchetat la casa de pe plajă.

– ...iar acesta este procurorul Delma.

Delma era un bărbat scund și îndesat, cu sprîncene stufoase, fața rotundă și ochii cinici.

– Ce s-a întîmplat? Aveți vești despre soția mea?

Îi vorbi inspectorul șef:

– Să fiu sincer, domnule Demiris, am descoperit niște lucruri care ne-au uimit. Sperăm că veți putea să ne ajutați.

– Mă tem că pot face prea puține lucruri care să vă ajute. Toată această poveste este atît de uluitoare...

– Ați avut întîlnire cu soția dumneavoastră, la casa de pe plajă, ieri după-amiază, în jurul orei trei?

– Poftim? Nu. Doamna Demiris mi-a telefonat și m-a rugat să vin acolo la ora șapte.

Procurorul Delma interveni cu o voce dulceagă:

– Iată, acesta este un lucru care ne nedumerește. O cameristă de la dumneavoastră de acasă, ne-a spus că ați telefonat soției în jurul orei două și ați rugat-o să vină la casa de pe plajă, singură, și să vă aștepte.

Demiris se încruntă.

– Nu știe ce spune. Este speriată. Soția mea m-a sunat și m-a rugat să o aștept acolo, la ora șapte seara.

– Înțeleg. Deci cameristа greșește.

– Evident.

– Știți din ce motive v-ar fi putut ruga soția dumneavoastră să o așteptați la casa de pe plajă?

– Cred că dorea să mă convingă să renunț la divorț.

– I-ați spus soției dumneavoastră că intenționați să divorțați?

– Da.

– Camerista spune că a auzit o conversație telefonică în care *doamna* Demiris vă spunea că divorțează.

– Nu dau doi bani pe ce spune camerista. Va trebui să mă credeți pe cuvînt.

– Domnule Demiris, aveați costume de plajă la casa de la mare?

– La casa de pe plajă? Nu. Am renunțat la înot de mulți ani. Folosesc doar bazinul de la vilă.

Inspectorul șef deschise un sertar și scoase un slip împachetat într-o pungă de plastic. Scoase slipul din pungă și i-l arătă lui Demiris.

– Este slipul dumneavoastră, domnule Demiri

– Ar putea fi și al meu, presupun.

– Are inițialele dumneavoastră.

– Da, cred că îl recunosc. Este al meu.

– L-am găsit într-un dulap din casa de pe plajă.

– Și? Poate că a rămas de pe vremea cînd mai înotam în mare. De ce...?

– Era ud, de apă de mare. Analiza a arătat că este apă din golfulețul din fața casei. Este plin de sînge.

În cameră aerul devenea de nerespirat.

– Probabil că l-a pus cineva acolo, spuse Demiris ferm.

– De ce ar face cineva așa ceva? Acesta este unul dintre lucrurile care ne surprind, domnule Demiris.

Inspectorul șef deschise o altă pungă mai mică și

scoase din ea un nasture din aur.

– Unul din oamenii noștri a găsit acest nasture, sub un covor, la casa de pe plajă. Îl recunoașteți?

– Nu.

– Este de la o jachetă de-a dumneavoastră. Ne-am permis să trimitem un detectiv acasă la dumneavoastră azi dimineață, să vă controleze garderoba. De la o jachetă lipsea un nasture. Se potrivește perfect cu ceilalți. Jacheta a fost adusă de la curățătorie abia acum o săptămînă.

– Nu...

– Domnule Demiris, ați spus că i-ați transmis soției dumneavoastră că vreți să divorțați și ea încerca să vă convingă să vă răzgîndiți.

– Corect. Așa am spus.

Inspectorul șef ridică acea carte de vizită, pe care Demiris o mai văzuse cu o zi înainte.

– Unul din oamenii noștri a luat această agenție de detectivi particulari.

– V-am spus... nu am auzit niciodată de ei.

– Soția dumneavoastră i-a angajat pentru a fi protejată.

Vestea căzu ca un trăsnet peste Demiri

– Melina? Să o protejeze? De ce?

– De dumneavoastră. După cum ne-a spus patronul agenției, soția dumneavoastră vă amenință cu divorțul și dumneavoastră i-ați spus că dacă o va face, o veți ornări. Detectivul a întrebat-o de ce nu merge la poliție și ea a spus că dorește să fie discretă. Nu voia publicitate.

Demiris se ridică în picioare.

– Nu voi mai asculta aceste mi i. Nu aveți nici un motiv să...

Inspectorul șef întinse mî în același sertar și scoase cuțitul pătat de sînge.

– I-ați spus anchetatorului că nu l-ați mai văzut?

– Așa este.

– Pe mînerul acestui cuțit sînt amprentele dumneavoastră.

Demiris privea uluit spre cuțit.

– Am... amprentele mele? Trebuie să fie o greșeală. Este imposibil!

Mintea îi alerga frenetic. Trecu în revistă dovezile care se adunau împotriva lui: declarația cameristei care spunea că a auzit cum vorbea cu el... un slip de plajă, plin de sînge... un nasture de la o jachetă de-a lui... un cuțit cu amprentele lui...

– Nu vedeți cretinilor că este o înscenare? strigă el. Cineva a dus la casa de pe plajă costumul de baie și l-a umplut de sînge, la fel și cuțitul, apoi a rupt un nasture de la o haină de-a mea și...

– Domnule Demiris, îl întrerupse procurorul, cum vă explicați existența amprentelor dumneavoastră, pe acest cuțit?

– Nu... nu știu... stați puțin! Da. Îmi amintesc. Melina m-a rugat să tai sfoara de la un pachet. Probabil că mi-a dat acest cuțit. De aceea sînt amprentele mele.

– Înțeleg. Ce era în pachet?

– Nu... nu știu.

– Nu știți ce se găsea în pachet?

– Nu. Am tăiat doar sfoara. Dar ea nu l-a deschis.

– Puteți explica petele de sînge de pe covor, sau de pe nisip, sau...?

– Este simplu. Melina nu trebuia decît să se taie puțin și să meargă spre apă, așa încît voi să credeți că a fost ucisă. Încearcă să se răzbune pe mine, pentru că i-am spus că vreau să divorțez. Probabil că în acest moment se ascunde pe undeva și rîde, convinsă că mă veți aresta pentru crimă. Melina trăiește.

Procurorul vorbi cu solemnitate:

– Aș vrea să fie adevărat, domnule. Azi dimineață am găsit cadavrul în apă. A fost înjunghiată și apoi înecată. Sînteți arestat, domnule Demiris, acuzat de crimă împotriva soției dumneavoastră.

Douăzeci și patru

La început, Melina nu știa cum o va face. Știa doar că soțul ei dorea să îl distrugă pe fratele ei și ea nu-l putea lăsa să facă acest lucru. Într-un fel, oricum, prin orice mijloace, Costa trebuia oprit. Viața ei nu mai avea nici o importanță. Zilele și nopțile ei erau doar durere și umilință. Își aminti cum a avertizat-o Spyros înainte de căsătorie. *Nu te poți căsători cu Demiris. Este un monstru. Te va distruge.* Cît dreptate a avut! Iar ea a fost atunci prea îndrăgostită și nu l-a ascultat. Acum soțul ei trebuia distrus. Dar cum? *Gîndește ca el.* Și a făcut-o. Pînă dimineața Melina fixase toate detaliile planului. După aceea totul a fost simplu.

Constantin Demiris lucra în bibliotecă. Melina a intrat cu un pachet legat cu o sfoară groasă. Avea în mînă un cuțit de bucătărie.

– Costa, vrei te rog să tai sfoara asta? Eu nu reușesc.

Costa o privi furios că îl deranjează.

– Sigur că nu poți. Tu nu știi că un cuțit nu se ține de lamă? Se ține de mîner? Luă cuțitul din mîna ei și tăie sfoara. Ai fi putut cere servitorilor să facă asta.

Melina nu-i răspunse.

– Gata, am tăiat-o. Puse cuțitul jos și Melina îl luă atentă tot de lamă. Apoi își privi soțul.

– Costa, nu mai putem continua așa. Eu încă te iubesc. Trebuie să mai i și tu o umbră de sentiment pentru mine. Îți aminteșți ce viață frumoasă am avut la început? Îți amintești prima noapte a lunii de miere cînd...

– Pentru Dumnezeu, o repezi Demiris. Tu nu înțelegi? S-a terminat. Am terminat cu tine. Ieși afară de aici. Îmi face rău să mă uit la tine.

Melina îl privi fără grai. Foarte tîrziu spuse liniștită:

– Bine. Faci cum vrei. Se întoarse și ieși din cameră, ținînd cuțitul de lamă.

– Ai uitat pachetul, strigă după ea Demiri

Dar Melina plecase.

A cercetat garderoba soțului ei. Pe umerașe erau sute de costume și jachete sport. După ce le studie cu atenție, alese o jachetă și îi smulse un nasture de aur pe care îl puse în buzunar.

Apoi deschise un sertar din care scoase un costum de baie al soțului cu inițialele brodate. *Aproape am ter-*

minat, se gîndi Meli

Agenția de detectivi particulari Katelanos se afla pe strada Sofokleous într-o clădire veche de cărămidă. Melina a fost condusă și prezentată șefului agenției, domnul Katelanos, un bărbat scund și chel cu mustață subțire.

– Bună dimineața, doamnă Demiris. Cu ce vă pot fi de folos?

– Am nevoie de protecție.

– Protecție? Împotriva cui?

– A soțului meu.

Katelanos se încruntă. Nu mirosea a bine. Nu era deloc ceea ce își imaginase. Era total nepotrivit să superi un om atît de puternic, cum era Constantin Demiris.

– De ce nu mergeți la poliție? întrebă el.

– Nu pot. Nu vreau publicitate. Vreau să acționați cît se poate de discret. I-am spus soțului meu că vreau să divorțez și el m-a amenințat că mă omoară. De aceea am venit la dumneavoastră.

– Înțeleg. Cum doriți exact să vă ajutăm?

– Vreau să numiți niște detectivi care să mă apere.

Katelanos o studie. *Este o femeie frumoasă,* se gîndi el. *Se vede cît de colo că este o nevropată.* Este de neconceput ca soțul ei să îi facă ceva. Este probabil vorba de o ceartă domestică, obișnuită, care se va rezolva în cîteva zile. Dar, între timp, el avea de cîștigat un onorariu frumușel. Cîntărind argumentele, Katelanos hotărî că

meritã riscul.

– De acord. Am un detectiv foarte bun pe care vi-l pot da. Cînd doriți să începeți?

– Luni.

Așadar, a avut dreptate. Nu era ni i o grabă. Melina Demiris se ridicase în picioare:

– Vă sun eu. Aveți o carte de vizită?

– Bineînțeles.

Katelanos îi întinse cartea de vizită și o conduse spre ușă. *Este o clientă bună. Numele ei îi va impresiona pe ceilalți clienți ai mei.*

După ce s-a întors acasă, Meli i-a telefonat fratelui ei.

– Spyros, am o veste bună. Vocea îi era plină de entuziasm. Costa vrea să vă împăcați.

– Cum ai spus? Nu am încredere în el, Melina. Pune ceva la cale. Omul acesta...

– Nu, nu minte. Și-a dat seama ce prostie mare este lupta dintre voi. Vrea liniște în familie.

Spyros tăcea.

– Nu știu, Melina.

– Măcar dă-i o șansă. Vrea să vă întîlniți la casa ta de vară din Acrocorinth. Astăzi după-amiază la ora trei.

– Este un drum de trei ore. De ce naiba nu vrea să ne întîlnim în oraș?

– Nu mi-a spus, dar dacă asta înseamnă liniștea noastră...

– Bine, merg. Dar o fac pentru tine.
– Pentru noi, Spyros. La revedere.
– La revedere.

Melina îl sună pe Constantin Demiris la birou. El îi răspunse brutal.
– Ce vrei? Sînt ocupat.
– Am primit un telefon de la Spyros. Vrea să se împace cu tine.
Demiris rîse scurt şi disprețuitor.
– Cred şi eu. După ce voi termina eu de încheiat socotelile cu el te asigur că va avea toată li ştea din lume.
– Costa, mi-a spus că nu mai vrea să concureze cu tine. Vrea să- ți vîndă flota lui de vapoare.
– Să-mi vîndă flo... Eşti sigură? Deodată Demiris părea interesat.
– Da. Spune că s-a săturat.
– Bine, spune-i să-şi trimită avocații la mine şi...
– Nu. Vrea să te vadă astăzi după-amiază la ora trei la casa lui din Acrocorinth.
– Casa de vacanță?
– Da. Este izolată şi nu veți fi decît voi doi. Nu vrea să se afle ce veți hotărî împreună.
Cred şi eu; se gîndi Demiris cu satisfacție. *Cînd se va afla va fi de rîsul lumii.*
– E-n regulă, spune-i că voi veni.

Drumul spre Acrocorinth era lung și șerpuia printre culturile de viță de vie, livezile de lămîi și păsunile cu fîn. Spyros Lambrou văzu în depărtare ruinele antice, coloanele de la Elefsis și altarele zeilor. Se gîndea la Demiris.

A ajuns primul la casa de vacanță. A coborît din mașină și a rămas rezemat de ea gîndindu-se la această întîlnire ciudată. Oare chiar avea de gînd Constantin Demiris să facă pace sau era o altă viclenie de a lui? Dacă se întîmpla ceva cu el, măcar știa Melina unde se afla. Într-un tîrziu a intrat în casa pustie.

Era o căsuță din lemn, plăcută, cu vedere spre Corinth. De mic copil, Spyros Lambrou petrecuse aici multe zile împreună cu tatăl său, jucîndu-se de-a vînătoarea. De data aceasta jocul era mult mai serios.

Constantin Demiris a sosit după cincisprezece minute. L-a văzut pe Spyros așteptîndu-l în casă și l-a privit încîntat și disprețuitor. *Bine, după toți acești ani omul vrea în sfîrșit să recunoască faptul că este un înfrînt.* Coborî din mașină și porni spre casă. Intră. Cei doi bărbați au rămas în picioare privindu-se insistent.

– Ei bine, dragul meu cumnat, spuse Demiris, am ajuns în sfîrșit la capătul drumului.

– Vreau să se termine cu această nebunie, Costa. A mers prea departe.

– Sînt perfect de acord cu tine. Cîte vapoare ai, Spyros?

Lambrou îl privi surprins.

– Poftim?

– Cîte vapoare ai? Le cumpăr pe toate. Bineînțeles la un preț bun.

Lambrou nu-și credea urechilor.

– Îmi cumperi vapoarele?

– Am această bunăvoință. Voi avea cea mai mare flotă din lume.

– Ești nebun! Ce te face să crezi că îți voi vinde vapoarele?

Era rîndul lui Demiris să fie surprins.

– Nu de asta ne-am întîlnit ai î?

– Ne-am întîlnit aici pentru că tu ai spus că vrei pace.

Chipul lui Demiris se întunecă.

– Eu? Cine ți-a spus așa ceva?

– Melina.

În acel moment au înțeles amîndoi adevărul.

– Ți-a spus ea că eu vreau pace?

– Ți-a spus ea că eu vreau să-mi vînd vapoarele?

– Ce proastă! exclamă Demiris. Presupun că în mintea ei de gîscă a crezut că ne vom împăca dacă ne întîlnim. Este mai proastă ca tine, Lambrou. Am pierdut o după-amiază.

Constantin Demiris se întoarse și ieși furtunos pe ușă. Spyros Lambrou privi în urma lui gîndind că Melina nu trebuia să îl mintă. Trebuia să știe că soțul ei și cu mine nu ne vom putea împăca niciodată. Nu acum. Era prea tîrziu. Întotdeauna este prea tîrziu.

La ora 1,30, în aceeași după-amiază, Melina își chema camerista:

– Andrea, vrei te rog să-mi aduci puțin ceai?

– Imediat, doamnă.

Camerista plecă din cameră și cînd se întoarse după zece minute cu ceaiul, stăpîna ei vorbea la telefon. Părea furioasă.

– Nu, Costa, m-am hotărît. Vreau să divorțez de tine și voi face multă, multă publicitate.

Stînjenită, Andrea lăsă tava pe masă și încercă să plece, dar Melina o opri cu un gest al mîi ii. Continuă să vorbească la telefon:

– Amenințã cît vrei. Eu nu mă răzgîndesc... niciodată... Nu-mi pasă ce spui... Nu mă înspăimînți, Costa... Nu... Ce rost ar avea?... Bine. Ne întîlnim la vila de pe plajă, dar să știi că nu are nici un rost. Da, voi veni îngură. Peste o oră? Foarte bine.

Lăsă receptorul în furcă cu o expresie de îngrijorare întipărită pe față. Îi spuse Andreei:

– Plec la vila de pe plajă să mă întîlnesc cu soțul meu. Dacă nu mă întorc pînă la ora șase, te rog să suni la poliție.

Andrea înghiți nervos.

– Doriți să vă ducă șoferul?

– Nu. Domnul Demiris mi-a cerut să merg singură.

– Bine, doamnă.

Un singur lucru mai avea de făcut. Viața Catherinei Alexander era în pericol. Trebuia să o avertizeze. Precis era cineva din grupul de trei care au cinat la ei acasă. Unul din ei o va omorî. *Nu o vei mai vedea niciodată. Am trimis pe cineva să aibă grijă de ea.* Melina ceru o convorbire telefonică cu birourile din Londra.

– Catherine Alexander lucrează acolo?

– Pentru moment nu este aici. Poate doriți să vorbiți cu altcineva.

Melina ezită. Mesajul ei era prea important ca să-l încredințeze altcuiva, dar acum nu mai avea timp. Costa i-a vorbit odată de un oarecare Wim Vandeen, un geniu al birourilor.

– Aș putea vorbi cu domnul Vandeen?

– Un moment, vă rog.

La capătul firului se auzi o voce de bărbat. Abia îl auzea.

– Alo?

– Am un mesaj pentru Catherine Alexander. Este foarte important. Ați putea să i-l transmiteți?

– Catherine Alexander?

– Da. Spuneți-i... spuneți-i că viața ei este în pericol. Cineva încearcă să o omoare. Cred că este unul din cei trei oameni care au venit de la Atena.

– Atena...

– Da.

– Atena are o populație de opt sute șaizeci...

Nu putea să îl facă pe acest om să înțeleagă. Închise. A făcut tot ce i-a stat în putere.

Wim stătea la birou și digera convorbirea telefonică. *Cineva încerca să o omoare pe Catherine. Anul acesta în Anglia s-au comis o sută paisprezece crime, Catherine va fi a o suta cincisprezecea crimă. Unul din bărbații veniți de la Atena. Jerry Haley. Yves Renard. Dino Mattusi. Unul din ei o va omorî pe Catherine.* Mintea de computer a lui Wim primea datele celor trei bărbați. *Cred că știu care din ei este.*

Mai tîrziu, cînd se întoarse Catherine, Wim nu-i spuse nimic despre telefon.

Era curios să vadă dacă avea dreptate.

În fiecare seară Catherine ieșea în oraș cu un alt membru al delegației. Dimineața la birou Wim o aștepta. De fiecare dată era dezamăgit că o vede.

Cînd are de gînd să o omoare? se întreba Wim. Poate că ar trebui să îi spună despre mesajul telefonic. Dar asta însemna să trișeze. Nu era normal să schimbi soarta unui om.

Douăzeci și cinci

Drumul spre vila de pe plajă a durat o oră și douăzeci de ani de amintiri. Atît de multe amintiri. Atît de multe lucruri frumoase. Coșta, tînăr și frumos, spunîndu-i: *cu siguranță te-au trimis îngerii să ne înveți pe noi, muritorii, ce înseamnă frumusețea. Nu există cuvinte care să exprime exact ceea ce ești...* Minunatele croaziere pe yacht și vacanțele idilice de la Psara... Zilele cînd primea daruri și nopțile cînd făceau dragoste cu sălbăticie. Și apoi avortul, șirul nesfîrșit de amante și aventura cu Noelle Page. Bătăile și umilințele. *Monnareemou! Tu nu mai ai pentru ce trăi*, așa i-a spus. De ce nu te omori? Și în cele din urmă, amenințarea că îi va distruge pe Spyros.

Acest lucru, numai acest lucru nu îl putea suporta Melina.

Cînd a ajuns la vila de pe plajă, locul era pustiu. Cerul era înnourat și un vînt rece bătea dinspre mare. *Semn rău*, se gîndi Melina.

Intră în casa prietenoasă și privi în jurul ei pentru ultima dată.

Apoi începu să răstoarne mobila, să strivească lămpile. Își sfîșie rochia și o aruncă pe podea. Scoase cartea de vizită a agenției de detectivi și o puse pe o măsuță. Ridică colțul covorului și ascunse nasturele de aur. Scoase ceasul de aur primit de la Costa și îl strivi de o măsuță.

Scoase costumul de plajă al soțului i și plecă spre apă. Îl udă în apa golfului și se întoarse în casă. Într-un tîrziu nu mai era nimic de făcut. *Gata*, se gîndi ea, *a venit timpul*. Inspiră adînc și cu mișcări lente luă cuțitul de bucătărie, îl scoase din hîrtie atentă să nu atingă hîrtia cu care era înfășurat mînerul. O vreme îl ținu în mînă și îl privi fix. Era momentul crucial. Trebuia să îl înfigă adînc pentru a face să pară o crimă și în același timp trebuia să aibă suficientă putere pentru a-și duce la îndeplinire restul planului.

Închise ochii și împlîntă cuțitul.

Durerea era sfîșietoare. Începu să curgă sînge. Melina lipi costumul de plajă de rană și după ce acesta se îmbibă de sînge porni spre șifonier și îl ascunse. Începea să amețească. Privi în jurul său, se asigură că nu a uitat nimic, apoi, împleticit, ieși pe ușa care ducea spre

plajă. În urma ei lăsa o dîră de sînge în contrast cu covorul alb. Se apropie de mare. Sîngele curgea din ce în ce mai tare. *Nu voi reuși. Costa va cîștiga din nou. Nu trebuie să îl las.*

Drumul spre mare a durat o veșnicie. *Încă un pas*, se gîndi ea. *Încă un pas.*

Continua să meargă luptînd cu amețeala în care se prăbușea. Vederea îi era tulbure. Căzu în genunchi. *Nu trebuie să mă opresc acum.* Se ridică și continuă să meargă pînă simți apa rece scăldîndu-i picioarele.

Apoi apa sărată îi biciui rana deschisă. Urlă de durerea pe care nu o mai putea suporta. *O fac pentru Spyros. Pentru dragul meu Spyros.*

În depărtare, la orizont, norii negri se apropiau. Începu să înoate spre nori, lăsînd în urma ei o dîră de sînge. Și atunci s-a întîmplat un miracol. Norul a coborît spre ea, i-a simțit moliciunea, a învăluit-o, a scăldat-o, a mîngîiat-o. Durerea nu mai exista. Era doar un sentiment minunat de liniște.

Merg acasă, se gîndi Melina fericită. *În sfîrșit merg acasă.*

Douăzeci și șase

Sînteți arestat, domnule Demiris, acuzat de crimă împotriva soției dumneavoastră.

După aceea, totul s-a petrecut cu mișcări lente. I s-au luat din nou amprentele. I s-au făcut fotografii și a fost dus într-o celulă de închisoare. Incredibil. Cum îndrăznea să-i facă lui așa ceva?

– Vreau să vorbesc cu Peter Demonides. Spuneți-i că vreau să îl văd imediat.

– Domnul Demonides a fost eliberat din funcție. Este cercetat.

Așadar, nu avea pe nimeni. *Voi ieși și din încurcătura asta*, se gîndi el. *Eu sînt Constantin Demiris.*

Dori să vorbească cu procurorul general.

Delma sosi la închisoare după o oră.

– Doriți să-mi vorbiți?

– Da, spuse Demiris. Am înțeles că ați stabilit ora la care a murit soția mea. Ora trei?

– Exact.

– Atunci, înainte de a vă face de rîs, dumneavoastră și inspectoratul general al poliției, vreau să vă spun că pot dovedi că la ora aceea nu eram nici măcar în apropierea vilei de pe plajă.

– Puteți dovedi?

– Da. Am un martor.

Erau în biroul comisarului cînd a sosit Spyros Lambrou. Cînd l-a văzut pe Spyros, fața lui Demiris s-a luminat.

– Spyros, mulțumesc lui Dumnezeu că ai venit! Cretinii ăștia cred că eu am ucis-o pe Melina. Tu știi că nu o puteam face. Te rog să le spui.

Spyros Lambrou se încruntă.

– Ce să le spun?

– Melina a fost ucisă ieri după-amiază la ora trei. Noi doi eram împreună la ora trei, la Acrocorinth. Nu puteam ajunge la vila mea de pe plajă înainte de ora șapte. Spune-le că ne-am întîlnit.

Spyros Lambrou îl privea fix.

– Cum adică ne-am întîlnit?

Demiris se făcu alb ca varul.

– Întîlnirea de ieri... noi doi. La Acrocorinth.

– Trebuie să fii tare tulburat, Costa. Ieri după-amiază eu am fost singur și nu am de gînd să mint pentru tine.

Constantin Demiris începu să urle furios:

– Nu-mi poți face așa ceva! Îl prinse de haină pe Lambrou. Spune-le adevărul!

Spyros Lambrou îl împinse de lîngă el.

– Adevărul este că sora mea a murit și tu ai ucis-o.

– Mincinosule! urlă Demiris. Mincinosule. Se repezi din nou spre Lambrou, dar fu oprit de doi polițiști. Ticălosule! Știi că sînt nevinovat!

– Numai judecătorii vor hotărî acest lucru. Cred că ai nevoie de un avocat foarte bun.

În acel moment, Constantin Demiris realiză că numai un singur om ar fi putut să îl salveze.

Douăzeci și șapte

Napoleon Chotas
Dosar confidențial
Transcrierea convorbirilor cu Catherine Douglas

C: Alan, tu crezi în presentimente?

A: Din punct de vedere științific acestea nu sînt acceptate. Dar eu cred. De ce? Ai presentimente?

C: Da. Am... am sentimentul că mi se va întîmpla ceva îngrozitor.

A: Este în legătură cu vechiul tău coșmar?

C: Nu. Ți-am spus că domnul Demiris a trimis niște oameni de la Atena.

A: Da.

C: M-a rugat să am grijă de ei și eu i-am însoțit aproape peste tot.

A: Te simți amenințată de ei?

C: Nu. Nu chiar. Îmi este greu să-ți explic. Nu au făcut nimic și totuși... așteptparcă să se întîmple ceva. Ceva îngrozitor. Are vreo logică pentru tine acest lucru?

A: Povestește-mi despre bărbații aceia.

C: Un francez, Yves Renard. Insistă mereu să mergem la muzee, dar am văzut că nu-l interesează nimic. Mi-a cerut să îl duc la *Stonehenge*, sîmbăta asta. Apoi, Jerry Haley. Este american. Pare destul de plăcut, dar mă neliniștește ceva în prezența lui. Apoi, Dino Mattusi. Este executiv într-o companie a domnului Demiris, dar pune multe întrebări la care ar trebui să știe răspunsurile. M-a invitat la o plimbare cu mașina. M-am gîndit să îl iau și pe Wim.... Și aici este o altă poveste.

A: Da?

C: Wim se poată ciudat în ultima vreme.

A: În ce fel?

C: În fiecare dimineață cînd vin la birou văd că Wim mă așteaptă. Nu a făcut-o pînă acum. Și cînd mă vede, aproape că este furios că sînt acolo. Pentru mine nu are nici un înțeles lucrul acesta.

A: Toate lucrurile au un înțeles cînd le găsești cheia. Ai mai visat?

C: Am avut un vis despre Constantin Demiris. Foarte vag.

A: Spune-mi ce îți amintești.

C: L-am întrebat de ce este atît de bun cu mine și de ce mi-a dat o slujbă și o casă aici. Și de ce mi-a dat

broşa de aur.

A: Şi ce ţi-a răspuns?

C: Nu-mi amintesc. M-am trezit ţipînd.

Doctorul Alan Hamilton studia cu grijă dosarul. Căuta în reacţiile subconştientului explicaţia neliniştii pe care o simţea Catherine. Era aproape sigur că starea ei era legată de faptul că acei străini au sosit de la Atena, iar Atena a fost scena trecutului său traumatizant. Însă îl uimea povestea cu Wim. Îşi imagina Catherine lucruri pe care nu le vedea? Sau se purta Wim într-un mod ciudat? *Trebuie să îl văd pe Wim în cîteva săptămîni*, se gîndi Alan. *Poate că nu ar strica să îl văd mai repede.* Continuă să se gîndească la Catherine. Deşi regula de bază era să nu se implice emoţional cu pacienţii ˘i, Catherine era o persoană deosebită. Era frumoasă şi vulnerabilă şi... *Ce fac? Nu-mi pot permite să gîndesc aşa. Trebuie să mă concentrez asupra altor probleme.* Dar gîndurile lui Alan se întorceau mereu la Catherine.

Nici Catherine nu şi-l putea scoate din minte pe Alan Hamilton. *Nu fi naivă*, îşi spunea ea. *Este căsătorit. Toate femeile au astfel de sentimente faţă de psihiatrul care le tratează.* Dar nimic nu o ajuta. *Poate că ar trebui să consult un alt psihiatru şi ˘i spun despre actualul meu psihiatru.*

Trebuia să îl vadă pe Alan peste două zile. *Poate că ar trebui să anulez ședința*, gîndi Catherine, *înainte de a mă îndrăgosti prea tare.* Dar era deja prea tîrziu.

În dimineața în care avea întîlnire cu Alan, Catherine s-a îmbrăcat cu multă grijă și a mers la coafor. *Dacă tot m-am hotărît să nu-l mai văd*, încerca ea să-și explice, *ce rău fac dacă arăt bine?*

În momentul în care a intrat în cabinet, a uitat de toate hotărîrile luate. *De ce naiba trebuie să arate atît de bine? De ce nu ne-am întîlnit î inte de a se căsători? De ce nu m-a cunoscut atunci cînd eram un om normal și sănătos? Dar, dacă eram un om normal și sănătos nu aș fi venit la el, nu?*

– Poftim?

Își dădu seama că a vorbit din nou cu voce tare. Trebuia să îi spună că era ultima vizită. Își adună curajul.

– Alan... dar hotărîrea se topi din nou. Privi spre fotografia de pe măsuță. De cît timp ești căsătorit?

– Căsătorit? Urmări privirea Catherinei. Oh, este sora mea cu fiul ei.

Catherine se învioră brusc.

– Dar este minunat! Vreau să spun că... că este foarte frumoasă.

– Te simți bine, Catherine?

Kirk Reynolds îi punea mereu această întrebare. *Și atunci nu mă simțeam bine, dar acum mă simt bine.*

– Minunat. Și ne ești căsătorit?

– Nu.

Vrei să luăm masa împreună? Vrei să te culci cu mine? Vrei să te însori cu mine? Dacă ar fi rostit toate aceste întrebări el ar fi fost convins că ea este nebună. *Poate că sînt.*

Alan o privea încruntat.

– Catherine, mă tem că nu vom putea continua ședințele. Astăzi este ultima întîlnire.

Inima Catherinei tresări.

– De ce? Ți-am făcut ceva să te...?

– Nu, nu este vina ta. O legătură de felul acesta este neprofesională pentru un doctor. Un doctor nu trebuie să se implice emoțional în viața unui pacient.

Îl privea cu ochii strălucitori de bucurie.

– Vrei să spui că te implici emoțional cu mi

– Da. Și din cauza asta mă tem că...

– Ai perfectă dreptate, spuse Catherine fericită. Hai să luăm cina împreună și să vorbim despre asta.

Au cinat într-un mic restaurant italian din Soho. Mîncarea putea să fie îngrozitoare, sau foarte bună, pentru că oricum nu avea nici o importanță. Erau total absorbiți unul de altul.

– Nu este cinstit, Alan. Tu știi totul despre mine. Po-

vestește-mi despre tine. Nu ai fost niciodată căsătorit?

– Nu. Am fost logodit.

– Ce s-a întîmplat?

– Era în timpul războiului. Locuiam într-un mic apartament. S-a întîmplat în timpul bombardamentelor. Lucram la spital și cînd am venit acasă într-o seară... Catherine îi simțea durerea... Clădirea nu mai exista. Nu mai rămăsese nimic din ea.

– Îmi pare rău, spuse ea și încercă să îl mîngîie.

– Mi-a trebuit mult timp să uit. După aceea nu am mai întîlnit pe nimeni cu care să vreau să mă căsătoresc.

Dar ochii lui spuneau *pînă acum*.

Au stat acolo patru ore; au vorbit despre o mulțime de lucruri – teatru, medicină, criza mondială; dar vorbele care le ardeau buzele au rămas nerostite. Între ei era un flux magnetic. Îl simțeau amîndoi.

Tensiunea era aproape de nesuportat. Într-un tîrziu, Alan se hotărî:

– Catherine, ceea ce ți-am spus azi dimineață despre legătura doctor-pacient...

– Ce-ar fi să conti i la tine acasă?

S-au dezbrăcat repede, plini de dorințe. Catherine se gîndea la sentimentele pe care le-a avut față de Kirk Reynolds și cît de diferit se simțea acum. *Dragostea, aceasta este diferența. Îl iubesc pe bărbatul acesta.*

Îl aştepta şi cînd el a îmbrăţişat-o, toate grijile, toată spaima că nu va mai suporta niciodată un bărbat, totul s-a topit. S-au căutat cu o dorinţă sălbatică, iar cînd s-au găsit, mintea Catherinei a strigat fericită: *înt din nou întreagă! Mulţumesc!*

Se temea să nu îl piardă. Îl ţinea strîns lîngă ea. Cînd a reuşit să vorbească, i-a spus cu o voce tremurată:

– Un lucru este sigur doctore, ştii să tratezi un pacient.

Douăzeci și opt

Catherine a aflat despre arestarea lui Constantin Demiris acuzat de uciderea soției sale, din ziare. A fost un șoc neașteptat. La birou toată lumea se agita.

– Ai auzit? gemu Evelyn. Și acum ce ne facem?

– Continuăm să muncim, așa cum ar dori el. Sînt convinsă că este o eroare. Voi încerca să îl sun.

Dar nimeni nu reușea să ajungă la Constantin Demiris.

Era cel mai important prizonier de la Închisoarea Centrală din Atena. Procurorul general dăduse ordin ca Demiris să nu primească tratamente speciale. Demiris ceruse o mulțime de lucruri: acces la telefon, la telex și curier. A fost refuzat.

Își petrecea toate orele zilei și cea mai mare parte a

nopții încercînd să descopere cine a ucis-o pe Melina.

La început, a presupus că Melina a găsit în casă un hoț, care s-a speriat și a ucis-o. Dar în momentul în care poliția l-a confruntat cu probele care îl acuzau direct, Demiris și-a dat seama că este victima unei înscenări. Întrebarea era, cine a făcut-o? Logic, persoana care ar fi putut-o face era Spyros Lambrou. Dar teoria nu stătea în picioare. Lambrou își iubea soția mai mult decît orice pe lume. Nu i-ar fi făcut niciodată un rău.

Apoi, suspiciunile lui Demiris s-au îndreptat spre banda lui Tony Rizzoli. Poate că ei au aflat ce i-a făcut el lui Rizzoli și s-au răzbunat. Renunță și la această idee. Dacă mafia dorea să se răzbune, l-ar fi strîns cu ușa.

Și astfel, singur în celula sa, Demiris încerca să rezolve acest rebus încîlcit. Într-un tîrziu, după ce a epuizat toate posibilitățile, a ajuns la singura concluzie posibilă: Melina s-a sinucis. S-a sinucis și l-a prins pe el în capcană. Se gîndi atunci la ce a făcut el cu Noelle Page și Larry Douglas. Cu ironie amară constată că și el se află acum exact în aceeași situație. Va fi judecat pentru o crimă pe care nu a comis-o.

– Ți-a venit avocatul.

Demiris se ridică și îl urmă pe gardian într-o cameră mică. Îl aștepta un avocat. Se numea Vassiliki. Avea în jur de cincizeci de ani, părul argintiu și profil de actor de cinema. Avea reputația unui avocat de prim rang. Oare va fi destul de bun?

– Aveți cincisprezece minute, spuse gardianul și îi

lăsă singuri.

– Cînd ai de gînd să mă scoți de aici? Pentru ce te plătesc?

– Domnule Demiris, mă tem că nu este atît de simplu. Procurorul refuză...

– Procurorul este un tîmpit. Nu mă pot ține aici. Ce spun de cauțiune? Le dau cît vor cere.

Vassiliki era nervos.

– Au respins cauțiunea. Au luat în considerație toate probele aduse de poliție împotriva dumneavoastră. Domnule Demiris, sînt... sînt copleșitoare.

– Copleșitoare sau nu, să știi că nu eu am ucis-o pe Melina!

– Da, sigur că da. Ăăăă... aveți vreo idee cine ar fi putut să o omoare?

– Nimeni. Soția mea s-a si

Avocatul îi privi uluit.

– Iertați-mă, domnule Demiris, dar nu cred că este o idee credibilă. Va trebui să vă gîndiți la altceva. Mai convingător.

Cuprins de disperare Demiris știa că omul are dreptate. Nici o curte de jurați nu va crede o asemenea poveste.

A doua zi dimineață devreme avocatul l-a vi itat din nou.

– Mă tem că am veşti proaste.

Demiris rîse amar. Era în închisoare, confruntat cu o pedeapsă cu moartea și idiotul acesta îi spunea că are

veşti proaste. Ce putea fi mai rău decît situaţia în care se afla?

– Nu zău?

– Este în legătură cu cumnatul dumneavoastră.

– Cu Spyros? Ce-i cu el?

– Am o informaţie că a mers la poliţie şi a declarat că o femeie pe nume Catherine Douglas trăieşte. Nu cunosc amănuntele procesului Noellei Page şi al lui Larry Douglas, dar...

Constantin Demiris nu-l mai asculta. Sub tensiunea evenimentelor pe care le trăia uitase complet de Catherine. Dacă o descopereau şi ea vorbea, era implicat în moartea Noellei şi a lui Larry. A trimis pe cineva la Londra, dar iată că problema devenea urgentă şi trebuia rezolvată imediat.

Îl prinse pe avocat de mînă.

– Vreau să trimit la Londra un mesaj urgent.

Citi mesajul de două ori şi simţi cum îl cuprind poftele sexuale, cum se întîmpla de fiecare dată cînd trebuia să rezolve un contract. Se simţea ca un Dumnezeu. El hotăra cine trăieşte şi cine moare. Era uimit de puterea lui. Dar se ivea o mică problemă. Dacă trebuia să rezolve contractul imediat nu mai avea timp de celelalte planuri ale sale. *Trebuia să improvizeze ceva. Totul trebuia să pară un accident. În noaptea aceasta.*

Douăzeci și nouă

DOSAR CONFIDENȚIAL
Transcrierea convorbirilor cu Wim Vandeen

A: Cum te mai simți astăzi?

W: Bine. Am venit cu taxiul. Șoferul se numește Ronald Christie. Numărul de înmatriculare trei-zero-doișapte-unu, certificat numărul trei-zero-șapte-zero. Pe drum am trecut pe lîngă treizeci și șapte de Rover, un Bentley, zece Jaguare, șase Austin, un Rolls-Royce, douăzeci și șapte de motociclete și șase biciclete.

A: Cum te descurci la birou, Wim?

W: Știi doar.

A: Spune-mi tu.

W: Îi urăsc pe oamenii de acolo.

A: Și pe Catherine Alexander?... Wim, ce sentimente

ai față de Catherine Alexander ... Wim?

W: Oh, ea? Nici ea nu ar trebui să mai lucreze acolo.

A: Ce vrei să spui?

W: Va fi ucisă.

A: Poftim? De ce spui asta?

W: Mi-a spus ea.

A: Catherine ți-a spus că va fi omorîtă?

W: Nu, cealaltă.

A: Care cealaltă?

W: Soția lui.

A: Soția cui, Wim?

W: A lui Constantin Demiris.

A: Ți-a spus el că domnișoara Alexander va fi ucisă?

W: Doamna Demiris. Soția lui. M-a sunat din Grecia.

A: Cine o va omorî pe Catherine?

W: Unul din bărbați.

A: Vrei să spui, unul din cei veniți de la Atena?

W: Da.

A: Wim, va trebui să întrerupem ședința. Trebuie să plec.

W: E-n regulă.

Treizeci

Birourile Corporației Elenice de Comerț se închideau la ora șase. Cu cîteva minute înainte de șase, Evelyn și ceilalți angajați se pregăteau de plecare. Evelyn veni în biroul Catherinei.

– *„Miracol pe Strada 34"* se joacă la *Criterion*. A avut un succes extraordinar. Nu vrei să-l vedem împreună diseară?

– Nu pot, spuse Catherine. Mulțumesc, Evelyn. I-am promis lui Jerry Haley să merg cu el la teatru.

– Nu prea te lasă să respiri, nu? Nu-i nimic. Distracție plăcută.

Catherine îi auzi pe ceilalți plecînd. În sfîrșit era liniște. Privi încă o dată pe birou, se asigură că toate hîrti-

ile sînt în ordine, se îmbrăcă, își luă poșeta și porni pe coridor. Era aproape de ușa principală cînd auzi telefonul. Ezită gîndindu-se dacă să răspundă sau nu. Își privi ceasul; va întîrzia. Dar telefonul continua să sune. Fugi înapoi în birou și ridică receptorul.

– Alo?

– Catherine. Era Alan Hamilton. Părea agitat. Slavă Domnului că te-am găsit.

– S-a întîmplat ceva?

– Ești în pericol. Cred că ci încearcă să te omoare.

Scoase un geamăt prelungit. Cel mai cumplit dintre coșmaruri avea să devină realitate. Simțea că amețește.

– Cine?

– Nu știu. Dar vreau să rămîi pe loc. Nu părăsi biroul. Nu vorbi cu nimeni. Vin să te iau.

– Alan, eu...

– Nu te speria, am plecat. Încuie ușa. Totul va fi bine.

Catherine puse încet receptorul în furcă.

– Oh, Dumnezeule!

În ușă apăru Atanas. Privi fața palidă și speriată a Catherinei și se grăbi spre ea.

– S-a întîmplat ceva domnișoară Alexander?

Ea se întoarse spre el.

– Cineva... cineva vrea să mă omoare.

– De ce? Cine... cine ar dori să facă așa ceva?

– Nu sînt sigură.

Auzură o bătaie în ușa de la intrare. Atanas o privi pe Catherine.

– Să...?

– Nu, spuse ea repede. Nu deschide la nimeni. Doctorul Hamilton vine aici.

Bătaia din ușă devenea insistentă.

– Vă puteți ascunde la subsol, șopti Atanas. Acolo sînteți în siguranță.

– Bine, acceptă ea speriată.

Au plecat amîndoi spre ușa care ducea la subsol.

– Cînd vine doctorul Hamilton, spune-i unde sînt.

– N-o să vă fie frică?

– Nu.

Atanas aprinse lumina și începu să coboare scara spre subsol.

– N-o să vă găsească nimeni aici, o asigură el. Nu știți cine vrea să vă omoare?

Catherine se gîndi la Constantin Demiris și la visul ei. *Te va ucide. Dar a fost un vis!*

– Nu sînt sigură.

Atanas o privi și îi șopti:

– Cred că știu eu.

– Cine?

– Eu.

Deodată Catherine văzu lama cuțitului din mîna lui. Acum i-l ținea la gît.

– Atanas. Nu avem timp de glume...

Dar lama cuțitului o apăsa din ce în ce mai tare.

– Ai citit vreodată *„Întîlnire în Samarra"*, Catherine? Nu? Ei, acum este prea tîrziu. Este vorba despre cineva care vrea să scape de moarte. Acesta fuge la Samarra,

dar acolo îl aștepta moartea. Catheri ici este Samarra ta.

Era obscen. Cuvintele acestea îngrozitoare pe buzele unui copil cu înfățișare inocentă.

– Atanas, te rog. Nu poți să...

El o lovi cu putere în față.

– Nu pot pentru că sînt un copil? Te-am luat cumva prin surprindere? Asta pentru că sînt un actor strălucit. Am treizeci de ani, Catherine. Știi de ce arăt ca un copil? Pentru că atunci cînd eram în creștere nu am avut ce mînca. Mîncam gunoaie din containerele de gunoi.

O țintuia de perete ținîndu-i cuțitul la gît.

– Cînd eram copil am văzut cum soldații i-au violat pe mama și pe tata și i-au omorît și apoi m-au violat și pe mine și m-au lăsat aproape mort.

Lama cuțitului o obliga să înainteze în subsol.

– Atanas, eu... eu nu ți-am făcut ni iodată nici un rău. Eu...

Îi zîmbi copilărește.

– Dar nu este o afacere personală. Este un contract. Pentru mine tu valorezi cincizeci de mii de dolari – moartă.

Parcă îi căzuse un voal pe ochi. Vedea totul printr-o ceață roșie. O parte din ea se detașase și privea absurdul momentului.

– Am avut un plan minunat. Dar șeful este acum foarte grăbit și va trebui să improvizăm ceva, nu?

Catherine simțea vîrful cuțitului. Atanas îi tăie cu repeziciune rochia.

– Drăguță. Foarte drăguță. Aveam de gînd să ne distrăm frumos, dar pentru că vine prietenul tău, doctorul, nu mai avem timp, nu? Mare pierdere pentru tine. Știu să fac dragoste extraordinar de bine.

Catherine se sufoca.

Atanas duse mîna la buzunarul jachetei și scoase o sticlă. Conținea un lichid transparent.

– Ai băut vreodată șliboviță? Să bem pentru accidentul tău, da? Duse cuțitul la dopul sticlei și, pentru o fracțiune de secundă, Catherine fu tentată să fugă.

– Hai, fă-o, spuse Atanas moale. Bea. Te rog.

– Uite eu... eu o să-ți dau bani. O să-ți...

– Terminăm. Atanas luă un gît și îi întinse sticla. Bea.

– Nu. Nu...

– Bea!

Catherine luă sticla și sorbi o înghițitură. Băutura spirtoasă îi tăia respirația. Atanas îi luă sticla și bău din nou.

– Cine i-a spus doctorașului că cineva vrea să te omoare?

– Nu știu...

– Oricum, acum nu mai contează.

Îi arătă cu vîrful cuțitului un stîlp de lemn care susținea tavanul.

– Mergi acolo.

Catherine privi spre ușă, dar simți tăișul lamei.

– Să nu-ți spun de două ori.

Catherine se supuse.

– Ce fată bună. Stai jos.

Atanas se întoarse și în momentul acela Catherine

porni. Fugea spre scări cu inima bătînd să-i spargă pieptul. Fugea sprè viață. A atins prima treaptă, apoi a doua, dar a simțit că îi prinde piciorul și o trage înapoi. Era incredibil de puternic.

– Ticăloaso!

O prinse de păr și îi trase fața lîngă fața lui.

– Mai încearcă o dată și îți rup picioarele.

Simțea vîrful cuțitului în spate.

– Mișcă!

A adus-o din nou lîngă stîlpul de lemn și a aruncat-o pe cimentul rece.

– Aici să stai!

Îl văzu pe Atanas îndreptîndu-se spre o stivă cu cutii legate cu o sfoară groasă. Tăie o bucată din funie și se apropie din nou de ea.

– Adu mîinile la spate pe lîngă stîlp.

– Nu, Atanas. Eu...

Pumnul o lovi cu o iuțeală fulgerătoare și totul se întunecă. Atanas se aplecă și îi șopti în ureche:

– Să nu îndrăznești să spui nu în fața mea. Fă ce îți spun înainte de a-ți despica capul de trup.

Catherine duse mîinile pe după stîlp și simți tăișul funiei legate strîns. Simțea că i se oprește circulația.

– Te rog, spuse ea. Este prea strîns.

– Perfect, rînji el.

Luă o altă bucată de sfoară și îi legă picioarele la glezne. Apoi se ridi în picioare.

– Gata. Drăguț și curat. Luă o înghițitură din sticlă. Vrei să bei?

Catherine clătină din cap.

– Cum vrei.

Își duse sticla din nou la gură. *Poate se îmbată și adoarme*, se gîndi Catherine disperată.

– Altădată beam cîte o sticlă pe zi, se lăudă Atanas. Să trecem la treabă.

– Ce vrei să faci?

– Să produc un mic accident. Va fi o capodoperă. Poate că voi primi dublu de la Demiris.

Demiris! Așadar nu era doar un vis. El se ascundea în spatele acestor lucruri. Dar de ce?

Îi văzu pe Atanas îndreptîndu-se spre boiler. Examină cele opt guri de foc. Valva de siguranță era într-o cutie metalică care o proteja de căldură. Atanas luă o bucățică de lemn și blocă supapa de siguranță a valvei. Căldura se ridica la 150 grade. Atanas duse maneta la maximum. Mulțumit se întoarse la Catherine.

– Își amintești cîte necazuri am avut cu boilerul ăsta? Ei, mi-e teamă că pînă la urmă tot va exploda. Cînd acul ajunge la 400 de grade, cazanul explodează. Știi ce se va întîmpla atunci? Vor ceda conductele de gaz și se vor aprinde. Clădirea asta va exploda ca o bombă.

– Ești nebun! Acolo afară sînt oameni nevinovați care...

– Nu există oameni nevinovați. Vol, americanii, credeți în *happy end*, nu? Sînteți niște proști. Nu există *happy end*.

Se apleacă şi controlă sfoara cu care era legată Catherine de stîlp. Încheieturile mîinilor sîngerau. Sfoara îi intra în carne iar nodul era bine strîns. Atanas îşi trecu încet mîna peste sî ii Catheri i, apoi se apleacă şi îi sărută.

– Păcat că nu avem mai mult timp. Nici nu ştii ce pierzi. O prinse de păr şi o sărută. Mirosea a alcool. Adio, Catherine!

– Nu mă lăsa ai i, îl rugă Catherine. Hai să vorbim, să...

– Trebuie să prind avionul. Mă întorc la Atena. Îl văzu cum începe să urce treptele. Las lumina aprinsă să vezi şi tu ce se întîmplă.

După cîteva momente, Catherine auzi închizîndu-se uşa de la subsol. Apoi a fost linişte. Era singură. Privea manometrul boilerului. Acul se mişca rapid – de la 160 la 170 – şi continua să crească. Disperată încerca să-şi elibereze mîinile, dar cînd trăgea legătura se strîngea. Privi din nou ecranul manometrului. 180 dé grade – şi continua să crească. Nu avea ni i o scăpare.

Nici una.

Alan Hamilton conducea nebuneşte pe Wimpole Street. Ignora toate semafoarele şi toate claxoanele din jurul său. În faţa sa drumul era blocat. Porni spre dreapta spre Oxford Circus. Traficul era şi mai aglomerat aici.

În subsolul clădirii de la 217 pe Bond Street acul manometrului arăta 200 de grade. Era foarte cald înăuntru.

Circulația era blocată. Oamenii mergeau acasă, la cină, la teatru. Alan Hamilton era disperat. *Poate că trebuia să anunț poliția? La ce ar fi folosit? O pacientă crede că cineva vrea să o omoare? Ar fi râs polițiștii. Nu, eu trebuie să ajung la ea.*

Mașinile începură să se miște.

În subsol acul arăta 300 de grade. Atmosfera era de nerespirat.

Catherine încerca să-și elibereze mîinile dar frînghia se strîngea.

Porni pe Oxford Street accelerînd nebunește peste o trecere de pietoni pe care traversau două bătrîne. În urma lui auzi fluierul ascuțit al polițistului. Un moment a fost tentat să oprească și să ceară ajutor. Dar nu avea timp de explicații. Continuă să conducă nebunește.

La o intersecție, un camion îi bloca drumul. Claxonă furios. Scoase capul pe geam și urlă:

– Mișcă-te!

Șoferul camionului îl întrebă surpri

– Ce s-a întîmplat amice, arde?

Circulația devenise un șir de mașini care se mișcau anevoios. Cînd în sfîrșit s-a eliberat, Alan Hamilton a pornit nebunește. Ar fi trebuit să ajungă în zece minute, dar mergea de aproape jumătate de oră.

În subsol acul arăta 400 de grade.

În sfîrșit vedea clădirea birourilor. Alan Hamilton tăie curba și frînă brusc. Deschise portiera și ieși din mașină. Nu făcuse primul pas spre clădire și se opri îngrozit. Pămîntul s-a cutremurat sub picioare și întreaga clădire a explodat ca o bombă uriașă aruncînd în aer flăcări și fum.

Și moarte.

Treizeci și unu

Atanas Stavich era cuprins de pofte carnale. Întotdeauna pățea așa după ce rezolva un contract. Făcuse o lege de căpătîi să aibă contacte sexuale cu victimele lui, bărbați ori femei, înainte de a le ucide și de fiecare dată experiența îl excita. Acum se simțea frustrat pentru că nu a mai avut timp să o tortureze pe Catherine, sau să facă dragoste cu ea. Își privi ceasul. Era încă devreme. Avionul pleca abia la unsprezece noaptea. Luă un taxi spre Shepherd Market, plăti și se pierdu în labirintul de străduțe. Zeci de fete stăteau la colțurile străzilor, ademenindu-i pe bărbații care veneau în zonă.

– Hei, dragule, nu vrei lecții de franceză în noaptea asta?

– Dar o mică petrecere, nu vrei?

– Dar greaca, nu îți place greaca?

Nici una dintre femei nu se apropie de Atanas. Îi atrase privirea o blondă înaltă, îmbrăcată cu o fustă din piele foarte scurtă și pantofi cu tocul foarte ascuțit.

– Bună seara, salută Atanas politicos.

Ea îl privi de sus, amuzată.

– Bună, băiețaș. Mama ta știe pe unde umbli?

Atanas zîmbi timid.

– Da, doamnă. M-am gîndit că, dacă nu sînteți ocupată...

Prostituata începu să rîdă în hohote.

– Ia te uită! Așa te-ai gîndit? Și ce ai face dacă eu nu aș fi ocupată? Ai mai făcut dragoste?

– O dată, răspunse Atanas șoptit. Mi-a plăcut.

– Ești tare mititel, rîdea fata. De obicei nu mă uit la mărunței. Dar în noaptea asta merge cam greu. Ai zece boabe?

– Da, doamnă.

– Bine, scumpule. Hai să urcăm.

Îl conduse printr-o ușă, urcară două etaje și intrară într-o cameră. Atanas îi întinse banii.

– Ia să vedem noi ce știi tu să faci!

Femeia se dezbrăcă și îl privi și pe el dezbrăcîndu-se. Rămase uimită.

– Dumnezeule! Ești enorm!

– Da?

Urcă în pat și îl avertiză:

– Fii atent. Nu vreau să mă doară.

Atanas se apropie de pat. De obicei îi plăcea să bată tîrfele. Îi sporea satisfacția sexuală. Dar acum știa că nu

trebuia să lase urme ale trecerii sale, pentru a nu cădea în mîinile poliției. Se mulțumi să îi zîmbească femeii din pat.

– Ești norocoasă.

– Cum?

– Nu contează.

Se aruncă asupra ei și auzi țipetele Catherinei și știu că pe Catherine o rănește, tare, din ce în ce mai tare și mai dureros.

– Dumnezeule! exclamă femeia. Este de necrezut.

Atanas deschise ochii și văzu că nu este cu Catherine. Era cu o tîrfă urîtă, într-o cameră sordidă. Se îmbrăcă și plecă. Luă un taxi, plecă la hotel, împachetă și achită nota de plată.

La ora nouă treizeci era în drum spre aeroport. Avea timp suficient.

La linia aeriană Olimpia era coadă. Ajunse la ghișeu și întinse biletul.

– Pleacă la timp avionul?

– Da. Funcționarul citea numele de pe bilet. Atanas Stavich. Îl privi din nou pe Atanas și făcu un semn imperceptibil spre un alt bărbat.

Acesta se apropie de ghișeu.

– Pot să vă văd biletul?

– S-a întîmplat ceva?

– Mi-e teamă că s-au vîndut prea multe locuri la zborul acesta. Voi încerca să rezolv problema.

Atanas ridică din umeri.

– Bine, aştept.

Îi urmă pe bărbat spre unul din birouri, cuprins de un sentiment de euforie. Probabil că Demiris ieşise di închisoare. Era un om mult prea important pentru a i se întîmpla vreun rău. Va lua cei cincizeci de mii de dolari şi îi va depune în contul băncii elveţiene. Apoi va lua o scurtă vacanţă. Poate pe Riviera, sau la Rio. Îi plăceau bărbaţii prostituaţi din Rio.

Intră în birou şi se opri. Se albi la faţă.

– Tu ai murit! Ai murit! Te-am omorît!

Începu să urle. Continuă să urle şi după ce l-au scos din cameră şi l-au îmbarcat într-o maşină a poliţiei.

După ce nu l-a mai văzut, Alan o privi pe Catherine.

– Acum s-a terminat, draga mea. În sfîrşit, s-a terminat.

Treizeci și doi

Cu cîteva ore mai devreme, în subsolul clădirii, Catherine încercase cu disperare să-și elibereze mîinile. Cu cît trăgea mai mult, cu atît se strîngea mai mult legătura. Îi amorțise degetele. Nu-și lua ochii de pe cadranul manometrului. Acul era la două sute cincizeci de grade. *Cînd acul acela va ajunge la patru sute de grade, boilerul va exploda. Trebuia să găsească o soluție. Trebuia!* Ochii i se opriră pe sticla de băutură adusă de Atanas. Fixa sticla și inima îi bătea cu putere. *Este o șansa!* Numai dacă ar putea... Se lăsă pe pămînt și întinse picioarele spre sticlă. Nu ajungea. Se întinse mai tare. Legăturile îi sfîșiau carnea. Ochii i se umplură de lacrimi. *Încearcă! Mai încearcă o dată! Doar o dată!* Se întinse cu toată puterea pe care o mai avea. Atinse sticla cu un picior. *Ai grijă să nu o împingi.* Încet, foarte

încet, trase gîtul sticlei cu sfoara cu care îi erau legate gleznele. Mai aproape. Acum era mai aproape.

Privi cadranul manometrului. Acul era la 280 de grade. Foarte încet împinse sticla la spate. Acum o putea prinde cu vîrful degetelor. Dar degetele îi erau prea amorțite să o poate prinde și alunecau, erau pline de sînge.

În subsolul clădirii căldura creștea. Catherine încercă din nou. Sticla alunecă. Acul manometrului arăta 300 de grade. Începuse să iasă abur sub presiune. Catherine încercă din nou să apuce sticla.

Gata! O prinsese cu amîndouă mîinile. O ținu strîns, ridică mîinile și cu ultima picătură de forță o lovi de ciment. Nimic. Acul urca inexorabil peste 350 de grade. Catherine inspiră adînc și lovi încă o dată. S-a spart! Slavă Domnului! Cît reuși de repede, începu să frece frînghia de gîtul spart al sticlei. Sticla îi tăia carnea, dar ea nu simțea. Legătura slăbi și deodată simți că mîna îi este liberă. Se grăbi să dezlege și cealaltă mînă, apoi gleznele. Acul era la 380 de grade. Șuvoaie de abur ieșeau acum din cazan. Atanas blocase intrarea în subsol. Nu mai era timp să iasă din clădire, înainte de explozie. Fugi spre cazan și încercă să scoată bucata de lemn care bloca supapa. Nu reuși. 400!

Trebuia să hotărască într-o fracțiune de secundă. Fugi la ușa care ducea spre adăpostul antiaerian. Intră repede și trase ușa masivă din metal. Stătea lipită de peretele de ciment și abia mai respira. După cinci secunde auzi o explozi înfiorătoare și totul în jurul ei se

cutremură. Era în întuneric și abia respira. Era în siguranță. Se terminase. *Nu, nu încă*, se gîndi Catherine. *Mai am încă ceva de făcut.*

După o oră au găsit-o și au scos-o pompierii. Alan Hamilton era acolo. Catherine fugi în brațele lui și îl strînse cu putere.

– Catherine, draga mea. Cît mi-a fost de teamă! Cum ai...?

– Mai tîrziu, Alan. Acum trebuie să-l găsim pe Atanas Stavich.

Treizeci şi trei

S-au căsătorit la o bisericuţă de ţară, în Sussex, la ferma surorii lui. Sora lui Alan era o femeie plăcută, exact ca în fotografia de pe măsuţa din cabinet. Copilul era la şcoală. Catherine şi Alan au petrecut un week-end liniştit, apoi au luat avionul spre Veneţia, unde începea luna de miere.

Veneţia era ca o pagină viu colorată, dintr-o carte de istorie medievală. Oraş magic, oraş plutitor, oraş al lagunelor şi al celor 120 de insulițe, legate de 400 de poduri. Alan şi Catherine au aterizat la aeroportul Marco Polo, au luat o barcă cu motor pînă la Piaţa San Marco şi s-au cazat la *Hotelul Royal Danieli*, hotel vechi şi frumos de lîngă Palatul Dogilor.

Aveau un apartament frumos, mobilat cu mobilier antic, cu vedere spre Grand Canal.

– Ce ai vrea să faci mai întîi?

Catherine îl îmbrățișă.

– Ghici!

Au desfăcut valizele mult mai tîrzi

Veneția era ca un balsam vindecător. Catherine uita încet coșmarul îngrozitor, trecutul înfiorător pe care l-a trăit.

Ea și Alan explorau Piața San Marco, biserica veche de cîteva secole, galeriile de artă și catedrala cu mozaicurile care îți tăiau respirația. Vizitau muzee și biserici din împrejurimi. S-au oprit la Murano și au admirat capodoperele din sticlă și la Burano unde femeile coșetau dantele.

Au vizitat Palatul Dogilor, cu sălile lui opulente și s-au oprit la Puntea Suspinelor, trecută de-a lungul secolelor de prizonierii condamnați la moarte. Au luat o barcă cu motor și au mers la Torcello, au cinat la *Locanda Cipriani* într-o grădină minunată, plină de flori.

Și Catherine și-a amintit de grădina mănăstirii; și-a amintit cît s-a simțit de pierdută acolo. L-a privit pe Alan cu recunoștință. *Mulțumesc, Doamne!*

Mercerie, era principala stradă cu magazine: *Rubelli*, pentru țesături, *Casella* pentru pantofi și *Gioconda Cassini* pentru antichități. Au cutreierat î întăți aceste ma-

gazine, au cinat la Quadri și s-au plimbat cu gondola și Sandoli.

Vineri, aproape de sfîrșitul vacanței, a început o furtună violentă. Catherine și Alan erau la plimbare și au fugit repede la adăpost în holul hotelului.

– Îmi pare rău, doamnă Hamilton. Meteorologii au anunțat vreme frumoasă.

– Ce furtună! zîmbi Catherine. Sînt atît de fericită!

Fulgere tăioase luminau cerul și deodată explozia unui tunet a cutremurat totul. O fracțiune de secundă Catherine a avut impresia că a fost-o altă explozie. Explozia boilerului. Se întoarse spre Alan:

– Nu astăzi se dă verdictul?

– Da... Alan ezită... nu am adus vorba pentru că...

– Mă simt bine. Vreau să știu.

Alan o privi un moment, apoi se hotărî:

– Bine.

Aprinse radioul și căută B.B.C.-ul.

„... iar primul ministru și-a prezentat astăzi demi ia. Premierul va încerca să formeze un nou guvern."

Din cauza bruiajului vocea crai icului dispărea, apoi revenea cu intensitate.

– Din cauza furtunii, spuse Alan.

„La Atena, procesul lui Constantin Demiris s-a terminat în sfîrșit. Jurații au schimbat verdictul de acum cîteva luni. Spre surprinderea tuturor..."

Vocea nu se mai auzi.
– Alan, tu ce crezi, care a fost verdictul?
O luă în brațe.
– Depinde dacă tu crezi în *happy end*.

Epilog

Cu cinci zile înainte de începerea procesului, gardianul deschise uşa celulei.

– Ai un musafir.

Constantin Demiris ridică privirea. Cu excepţia avocatului, pînă acum nu i s-a permis nici o vizită. Refuză să arate că era curios. Ticăloşii aceştia îl tratau ca pe un criminal de rînd. Dar nu le va da satisfacţia să arate vreo emoţie. Îl urmă pe gardian în sala mică de vorbitor.

– Acolo.

Demiris intră şi se opri. Un bătrîn schilod abia se ţinea într-un scaun cu rotile. Avea părul alb ca neaua. Faţa avea porţiuni albe şi roşii, de la o arsură puternică. Buzele erau înghemţate într-un rictus de zîmbet oribil. Îi trebuiră cîteva momente pînă să-l recunoască pe vizitatorul său. Chipul i se înveneţi.

– Dumnezeule!

– Nu sînt o stafie, spune Napoleon Chotas. Avea o voce răgușită. Intră, Costa.

Demiris își drese glasul.

– Focul...

– Am sărit pe fereastră și mi-am fracturat coloana. M-a salvat majordomul, înainte să vină pompierii. Nu am vrut să știi că mai trăiesc. Eram prea obosit să mai lupt cu tine.

– Dar... au găsit totuși un corp...

– Valetul.

Demiris se prăbuși pe un scaun.

– Îmi... îmi pare bine că trăiești, șopti el.

– Ar trebui, pentru că eu îți voi salva viața.

Demiris îl privea mut de uimire.

– Cum?

– Te voi apăra în proces.

Demiris izbucni în rîs.

– Doamne, Leon, după toți acești ani, tu tot mă crezi prost? Ce te face să crezi că-mi voi lăsa viața în mîi ile tale?

– Pentru că eu sînt singurul care te poate salva, Costa.

Constantin Demiris se ridică în pici

– Nu, mulțumesc.

– Am vorbit cu Spyros Lambrou. L-am convins să declare că a fost cu tine în momentul în care sora lui a fost ucisă.

Demiris se opri din mers și se întoarse.

– De ce ar face acest lucru?

– Pentru că eu l-am convins că ar fi mai dulce răzbunarea să-ți ia averea, nu viața.

– Nu înțeleg.

– L-am asigurat pe Lambrou că îi vei da întreaga ta avere, dacă va schimba declarația. Vapoarele, companiile, tot ce ai.

– Ești nebun!

– Sînt? Mai gîndește-te, Costa. Declarația lui îți poate salva viața. Este averea mai importantă decît viața?

Urmă o tăcere mormîntală. Demiris se așeză din nou și îl privi pe Chotas.

– Lambrou va spune sub jurămînt că eram împreună cu el, cînd a fost ucisă sora lui?

– Da.

– Și în schimb vrea...

– Tot ce ai.

Demiris clătină din cap.

– Va trebui să păstrez...

– Totul. Vrea să îți ia totul. Nu înțelegi? Asta este răzbunarea lui.

Și totuși, ceva îl ului mea pe Demiris.

– Dar tu ce cîștigi din toate astea, Leon?

– Eu cîștig totul, spuse Chotas cu o parodie de zîmbet pe față.

– Nu... nu pricep.

– Înainte de a preda Corporația Elenică de Comerț lui Lambrou, vei transfera toate bunurile acestei corporații unei noi companii. O companie care este a mea.

Demiris îl privea și nu-și credea urechilor.

– Și lui Lambrou nu-i rămîne nimic?

Chotas ridică din umeri.

– Oamenii pierd și cîștigă.

– Și nu va suspecta ceva Lambrou?

– Nu, pentru că mă ocup eu de toate.

– Dacă îl înșeli pe Lambrou, de unde știu eu că nu mă vei înșela și pe mine?

– Este foarte simplu, Costa. Tu ești protejat. Vom semna o înțelegere că noua companie va fi a mea numai în condițiile în care tu vei fi achitat. Dacă vei fi declarat vinovat, eu nu primesc nimic.

Pentru prima dată, Demiris devenea interesat de propunere. Îl privea suspicios pe avocatul cel șchilod. *Va pierde procesul și va da cu piciorul la milioane de dolari numai pentru a se răzbuna pe mine? Nu, nu este atît de prost.*

– Bine, de acord, spuse Demiris încet.

– Bine faci, zise Chotas. Tocmai ți-ai salvat viața, Costa.

Am salvat mai mult decît viața, se gîndi Demiris triumfător. *Am o sută de milioane de dolari ascunși undeva unde nu îi va găsi imeni.*

Întîlnirea lui Chotas cu Spyros Lambrou nu a fost deloc ușoară. Aproape că l-a aruncat afară din birou.

– Ce vrei tu? Mărturia mea să salvez viața unui monstru? Ieși naibii afară de aici!

– Vrei să te răzbuni, nu-i așa? îl întrebă Chotas.

– Da. Și acum sînt răzbunat.

– Ești? Îl știi pe Costa. Averea lui înseamnă mai mult decît viața pentru el. Dacă îl vor executa, va simți durere doar cîteva minute, dar dacă îi iei totul și îl obligi să trăiască fără nici un ban, îi dai o pedeapsă mult, mult mai mare.

Era adevăr în vorbele avocatului. Demiris era cel mai lacom om pe care îl cunoscuse în viața lui.

– Spui că vrea să semneze și să-mi dea mie toată averea lui?

– Totul. Flota, toate afacerile, toate companiile.

Tentația era enormă.

– Am să mă gîndesc.

Lambrou l-a condus pe avocatul desfigurat la ușă.

Bietul amărît. Pentru ce mai trăiește?

La miezul nopții, Spyros Lambrou îi telefona lui Napoleon Chotas:

– M-am gîndit. Semnăm înțelegerea.

Presa era într-o așteptare frenetică. Nu numai că acest Constantin Demiris era judecat pentru vina de a-și fi ucis soția, dar și pentru că era apărat de un om care s-a întors din morți – stălucitul avocat care murise într-un holocaust.

Procesul se judeca în aceeași sală în care fuseseră judecați Noelle Page și Larry Douglas. Constantin Demiris stătea în boxa acuzaților, învăluit într-o aură de indiferență. Lîngă el, în scaunul cu rotile, stătea Napoleon Chotas. Statul era reprezentat în proces de procurorul general Delma.

Delma se adresa juraților:

„Constantin Demiris este unul dintre cei mai puternici oameni din lume. Enorma lui avere i-a dat multe privilegii. Dar există un singur privilegiu pe care nu i l-a dat. Acela de a comite cu sînge rece o crimă. Nimeni nu are acest drept. Acuzarea va demonstra, fără nici un dubiu, că domnul Demiris este vinovat de a-și fi ucis într-un mod brutal soția care îl iubea. După ce veți auzi toate declarațiile, după ce veți vedea probele, sînt convins că veți ajunge la o singură concluzi Vinovat de crimă de gradul unu."

Delma se așeză la masa lui. Judecătorul se întoarse spre Napoleon Chotas.

– Apărarea este pregătită pentru pledoarie?

– Sîntem, onorată instanță.

Chotas își îndreptă scaunul cu rotile și se așeză în fața juraților. Deși oamenii evitau să-l privească, Chotas văzu aerul de compasiune de pe fețele lor.

– Constantin Demiris nu este judecat acum pentru că este bogat sau puternic. Sau poate că *tocmai* din această cauză a fost tîrît în acest proces. Cei slabi încearcă întotdeauna să-i strivească pe cei mai bogați ca ei, nu?

Poate că domnul Demiris este vinovat de a fi bogat și puternic, dar eu voi dovedi cu certitudine un singur lucru: nu este vinovat de a-și fi ucis soția.

Procesul începuse.

Procurorul Delma îl interoga pe locotenentul Theophilos.

– Vă rog să descrieți ce ați văzut cînd ați intrat în vila de pe plajă.

– Scaunele și mesele erau răsturnate. Totul era într-o dezordine de nedescris.

– Ați avut impresia că acolo s-a dus o luptă?

– Da, domnule. Casa părea că a fost jefuită.

– Ați găsit un cuțit cu lama plină de sînge la locul crimei?

– Da, domnule.

– Și ați găsit amprente pe cuțit?

– Da, domnule.

– Ale cui erau amprentele?

– Ale lui Constantin Demiris.

Privirile juraților se întoarseră spre Constantin Demiris.

– După ce ați controlat casa, ce ați mai găsit?

– Ascuns într-un dulap era un costum de baie care avea inițialele lui Demiris. Era pătat de sînge.

– Nu era posibil ca acest costum de plajă să fi fost de multă vreme acolo?

– Nu, domnule. Era ud cu apă de mare.

– Mulțumesc.

Era rîndul lui Napoleon Chotas.

– Domnule detectiv Theophilos, ați avut ocazia să vorbiți personal cu acuzatul, nu-i așa?

– Da, domnule.

– Cum l-ai descrie din punct de vedere fizic?

– Păi... aș spune că este un om bine făcut.

– Ți s-a părut puternic? Adică fizic, este puternic?

– Da.

– Nu este genul de om care trebuie să răvășească o cameră pentru a-și omorî soția.

Delma sări în picioare.

– Obiecție, onorată instanță.

– Se admite. Avocatul apărării nu va sugera răspunsurile martorului.

– Mă iertați, domnule judecător. Chotas se întoarse din nou spre detectiv. După conversația cu domnul Demiris, ați spus despre el că este un om inteligent?

– Da, domnule. Nu cred că poți deveni atît de bogat ca el, dacă nu ai și minte.

– Perfect de acord cu dumneata. Ei, dar acest lucru ne duce la o întrebare interesantă. Cum putea un om ca domnul Demiris să fie atît de prost, să comită o crimă și să lase la locul crimei cuțitul cu amprentele lui și un costum de baie pătat de sînge...? Nu vi se pare că acest lucru este lipsit de inteligență?

– Păi, uneori, intrați în panică, oamenii care comit crime fac cele mai ciudate lucruri.

– Poliția a găsit un nasture de aur de la haină a

domnului Demiris. Este corect ce spun?

– Da, domnule.

– Aceasta este o importantă probă de acuzație împotriva domnului Demiris. Poliția consideră că acest nasture a fost smuls de doamna Demiri , în luptă cu soțul ei care încerca să o omoare?

– Așa este, domnule.

– Deci, avem de-a face cu un om care de obicei se îmbracă foarte elegant și atent. I se smulge un nasture de la haină, dar el nu observă. Merge acasă, îmbrăcat cu această haină și totuși el nu observă. Dezbracă această haină și o așează la locul ei pe umeraș și totuși nu observă lipsa nasturelui. Acest om pare și stupid, și orb.

În boxa martorilor se afla domnul Katelanos, patronul agenției de detectivi particulari. Era interogat de procurorul Delma.

– Sînteți proprietarul acestei agenții?

– Da, domnule.

– Cu cîteva zile înainte de a fi isă, doamna Demiris a venit la dumneavoastră?

– Așa este.

– Ce dorea de la dumneavoastră?

– Protecție. A spus că dorea să divorțeze de soțul ei și el a amenințat-o că o omoară.

Un murmur prelungit se auzi în sală.

– Și doamna Demiris părea îngrijorată?

– Da, domnule. Era foarte îngrijorată.

– Și v-a solicitat să o protejați de soțul ei?

– Da, domnule.

– Asta este tot, mulțumesc. Martorul este al dumneavoastră.

Chotas își dirijă scaunul cu rotile în fața martorului.

– Domnule Katelanos, de cît timp aveți agenția de detectivi?

– De aproape cincisprezece ani.

Chotas păru impresionat.

– Foarte mult timp. Trebuie să fiți foarte bun în această meserie.

– Cred că da, spuse Katelanos cu modestie.

– Și aveți destulă experiență cu oamenii care vin la dumneavoastră pentru că au necazuri.

– De aceea vin la noi.

– Și, cînd a venit la dumneavoastră doamna Demiris, părea neliniștită, sau...

– Oh, nu, era foarte agitată. Aș putea spune chiar că intrase în panică.

– Înțeleg. Pentru că se temea că soțul ei o va ucide.

– Deci, după ce a plecat de la dumneavoastră, ciți detectivi au însoțit-o? Unul? Doi?

– Nnn... nu. Nu am trimis nici un detectiv.

Chotas se încruntă.

– Nu înțeleg. De ce?

– Păi... ne-a rugat să începem de luni.

Chotas îl privi șăgalnic.

– Mă tem că îmi provocați confuzii, domnule Kate-

lanos. Această femeie care a venit la dumneavoastră, îngrozită că soțul ei o va omorî, a ieșit pur și simplu din birou spunîndu-vă că nu dorește protecție decît începînd de luni?

– Ei bine, așa a fost.

Napoleon Chotas spuse mai mult pentru sine:

– Te și întrebi ît era oare de speriată doamna Demiris, nu?

Camerista casei Demiris era în boxa martorilor.

– Așadar, ai auzit o conversație între doamna Demiris și soțul ei?

– Da, domnule.

– Ne repeți și nouă conversația?

– Păi, doamna Demiris i-a spus soțului său că dorește să divorțeze, iar el i-a spus că nu va fi niciodată de acord.

Delma privi semnificativ spre juriați.

– Înțeleg. Ce altceva ați mai auzit?

– El a rugat-o să meargă la vila de pe plajă, la ora trei și să meargă singură.

– I-a spus să meargă singură?

– Da, domnule. Iar dînsa mi-a spus că dacă nu se întoarce pînă la ora șase, să anunț poliția.

Juriații reacționar în mod vizibil. Îl priveau cu toții pe Demiris.

– Nu mai am întrebări, spuse Delma și se întoarse spre Chotas. Martora este a dumneavoastră.

Din nou, Napoleon Chotas își îndreptă scaunul cu rotile mai aproape de boxa martorilor.

– Numele dumitale este Andrea, nu?

– Da, domnule. Femei încerca să nu privească chipul desfigurat.

– Andrea, ai spus că ai auzit-o pe doamna Demiris spunîndu-i soțului său că dorește să divorțeze și că l-ai auzit pe domnul Demiris spunînd că nu este de acord cu divorțul și că o roagă să vi ˘ ingură la vila de pe plajă. Este corect?

– Da, domnule.

– Ești sub prestare de jurămînt, Andrea. Nu așa ceva i auzit.

– Ba da, domnule, așa a fost.

– Cîte aparate de telefon sînt în camera unde a avut loc această conversație?

– Numai unul.

Napoleon Chotas aduse scaunul mai aproape.

– Deci nu ascultai conversația la un alt telefon?

– Nu, domnule. Nu aș face niciodată așa ceva.

– Așadar, adevărul este că ai auzit numai ceea ce a spus doamna Demiris. Ți-ar fi fost imposibil să auzi ceea ce a spus domnul Demiris.

– Păi... cred că așa este.

– Cu alte cuvinte, nu ai auzit că domnul Demiris amenința viața soției lui și ici că a rugat-o să meargă la vila de pe plajă. Ți-ai imaginat toate aceste lucruri din cauza cuvintelor doamnei Demiris.

Andrea era roșie ca focul.

– Cred că da, putem spune așa.

– Eu spun așa. De ce erai în cameră cînd vorbea la telefon doamna Demiris?

– Mă rugase să-i aduc niște ceai.

– Și i l-ai adus?

– Da, domnule.

– L-ai pus pe masă?

– Da, domnule.

– De ce nu ai plecat după aceea?

– Doamna Demiris mi-a făcut semn să rămîn.

– Pentru că dorea ca tu să auzi conversația la telefon sau ceea ce trebuia să pară o conversație?

– Cred... cred că da.

Vocea lui Chotas șuiera ca o lovitură de bici.

– Deci tu nu știi dacă vorbea cu soțul ei la telefon sau vorbea cu altcineva. Chotas apropie și mai mult scaunul. Nu ți se pare ciudat că în mijlocul unei conversații telefonice, doamna Demiris ți-a cerut să rămîi în cameră? Eu știu că, la mine acasă, dacă am o convorbire telefonică, nu cer servitorilor să fie martori. Nu. Eu spun că aceastã convorbire telefonică nu a avut loc. Doamna Demiris nu vorbea cu nimeni. Plănuise totul, pentru ca soțul ei să fie acuzat acum, în această sală. Constantin Demiris nu și-a ucis soția. Toate probele împotriva lui au fost programate cu foarte multă grijă. Nici un om inteligent nu lasă la întîmplare atîtea probe care l-ar putea acuza. Constantin Demiris poate avea multe defecte, dar el este cu siguranță un om inteligent.

Procesul a mai continuat zece zile, cu acuzații și contra-acuzații, și declarații ale experților poliției. Opinia generală era că, probabil, Constantin Demiris este vinovat.

Napoleon Chotas a lăsat bomba să explodeze abia în ultima zi. L-a chemat în boxa martorilor pe Spyros Lambrou. Înainte de începerea procesului Demiris a semnat un contract prin care ceda Corporația Elenică de Comerț și toate anexele ei, lui Spyros Lambrou. Însă, cu o zi mai devreme, toate aceste erau transferate în secret lui Napoleon Chotas, cu o clauză – să fie preluate numai în cazul în care Constantin Demiris era achitat.

– Domnule Lambrou, dumneavoastră nu vă prea înțelegeați cu cumnatul dumneavoastră, nu-i așa?

–.Nu, nu ne înțelegeam.

– Ar fi corect dacă am spune că de fapt vă urați?

Lambrou îl privi pe Constantin Demiris.

– Am putea spune acest lucru.

– În ziua în care sora dumneavoastră a dispărut, Constantin Demiris a spus la poliție că era departe de vila de pe plajă; că, de fapt, la ora trei – ora la care s-a stabilit că a murit sora dumneavoastră erați împreună la Acrocorinth. Când ați fost întrebat de poliție, ați negat acest lucru.

– Da.

– De ce?

Lambrou tăcu un moment. Apoi vorbi mînios:

– Demiris se purta rușinos cu soția lui, sora mea.

Abuza de ea și o umilea. Doream să-l pedepsesc. Avea nevoie de mine pentru un alibi. Și nu am vrut să i-l dau.

– Dar acum?

– Nu pot trăi cu o minciună. Simt că trebuie să spun adevărul.

– V-ați întîlnit cu Constantin Demiris la Acrocorinth în după-amiaza aceea?

În sală se făcu o rumoare infernală. Delma sări în picioare:

– Obiectez, onorată instanță...

– Se respinge obiecția.

Delma se prăbuși pe scaun. Demiri îi privi pe toți cu ochii strălucind de fericire.

– Spuneți-ne despre această întîlnire. A fost ideea dumneavoastră?

– Nu. A fost ideea Meli i. Ne-a minții pe amîndoi.

– V-a minții? Cum?

– Melina m-a sunat și mi-a spus că soțul ei dorește să ne întîlnim acolo, să discutăm o afacere. Apoi l-a sunat pe Demiris și i-a spus că eu l-am rugat să vină acolo. Cînd ne-am întîlnit, am descoperit că nu aveam ce să ne spunem.

– Iar întîlnirea a avut loc după-amiaza, la ora la care s-a stabilit moartea surorii dumneavoastră?

– Așa este.

– De la Acrocorinth îți trebuie patru ore să ajungi la vila de pe plajă. Am cronometrat. Napoleon Chotas îi privea pe jurați. Așadar, nu a existat nici o posibilitate ca domnul Demiris să fie la Acrocorinth la ora trei și apoi la

Atena, mai devreme de ora șapte. Chotas se întoarse din nou spre Spyros Lambrou: Sînteți sub prestare de jurămînt. Este adevărat ceea ce ați spus acum?

– Da. Așa să mă ajute Dumnezeu!

Napoleon Chotas roti scaunul spre jurați.

– Doamnelor și domnilor, nu veți putea da decît un singur verdict. Nevinovat. Dacă Procuratura consideră că Demiris a angajat pe altcineva să o ucidă pe soția sa, încă ar mai exista îndoieli. Dar pentru că acest caz s-a bazat de la bun început pe așa-zisele probe incriminatorii, Justiția ne spune că într-un proces trebuie demonstrate două lucruri: motivul și momentul. Nu motivul sau momentul, ci motivul și momentul. În drept, aceste două principii sînt inseparabile. Acuzatul poate că a avut sau nu un motiv, dar acest martor a dovedit fără putință de tăgadă că acuzatul nu era aproape de locul scenei, cînd s-a petrecut crima.

Juraților au deliberat timp de patru ore. Constantin Demiri îi privi revenind în sală și așezîndu-se. Era palid și neliniștit. Chotas nu se uita la jurați. Îl privea pe Constantin Demiris. Îi dispăruseră aplombul și aroganța. Era un om în fața morții.

Președintele completului întrebă:

– Ați ajuns la un verdict?

– Da, domnule președinte.

– Atunci, îl rog pe aprod să-mi aducă hotărîrea juriului.

Aprodul se apropie de reprezentantul juraților, luă foaia de hîrtie și o aduse președintelui. Acesta o deschise și citi:

– Jurații îl consideră pe acuzat nevinovat.

Sala sări în aer. Oamenii erau în picioare, unii aplaudau, alții fluierau. Demiris era extaziat. Răsuflă ușurat, se ridică și porni spre Napoleon Chotas.

– Ai reușit. Îți sînt dator.

Chotas îl privi în ochi.

– Nu-mi mai ești dator. Acum eu sînt foarte bogat, iar tu ești foarte sărac. Să mergem. Vom sărbători evenimentul.

Demiris împinse scaunul cu rotile prin mulțime, printre reporterii curioși. Ajunseră în parcarea din fața Tribunalului. Chotas arătă spre un Sedan.

– Mașina mea este acolo.

Demiris îl duse lîngă portieră.

– Nu ai șofer?

– Nu am nevoie. Am refăcut comenzile mașinii să o pot conduce. Vrei să mă ajuți puțin?

Demiris deschise portiera și îl ajută pe Chotas să urce la volan, apoi urcă lîngă el.

– Ai rămas cel mai mare avocat din lume.

– Da. Chotas porni motorul și puse mașina în mișcare.

– Ce ai de gînd să faci acum, Costa?

Demiris răspunse foarte atent să nu se trădeze:

– Oh, reușesc eu să mă descurc cumva. *Cu o sută de milioane de dolari îmi pot reface imediat imperiul,*

rîse în sinea lui. Spyros va fi foarte furios cînd va afla că l-am trișat.

– Nu mai poate face nimic. Contractul este semnat. A primit o companie fără valoare.

Se îndreptau spre munți. Demiris îl privi pe Chotas acționînd manetele de frînă și de viteză.

– Te descurci bine.

– Dacă trebui , înveți repede să faci ceva.

Urcau un drum îngust de munte.

– Unde mergem?

– Acolo sus am o căsuță. Bem un pahar de șampanie și pe urmă îți comand un taxi. Știi, Costa, m-am gîndit foarte mult. Tot ce s-a întîmplat... Moartea lui Larry Douglas și a Noellei. Și bietul Stavros. Nici una nu s-a întîmplat din pricina banilor, nu-i așa? Îl privi pe Demiris. Au murit din cauza urii. Dragoste și ură. Ai iubit-o pe Noelle.

– Da, am iubit-o pe Noelle.

– Și eu am iubit-o, continuă Chotas. Nu ai știut, nu?

Demiris îl privi surprins.

– Nu.

– Și totuși, te-am ajutat să o ucizi. Nu mă voi ierta niciodată pentru acest lucru, Costa. Tu te-ai iertat?

– A meritat să moară.

– Cred că, pînă la urmă, toți merităm ceea ce primim. Mai este un lucru pe care nu ți l-am spus, Costa. Focul acela... de la focul acela am rămas cu niște dureri cumplite. Doctorii au încercat să mă recupereze, dar nu au prea reușit. Sînt mutilat. Chotas roti maneta pentru vi-

tează.

Începeau să meargă în viteză prin curbe în vîrf de ac și urcau din ce în ce mai sus. Foarte departe, dedesubt, se vedea Marea Egee.

– De fapt, continuă Chotas răgușit, am dureri atît de mari, încît nu cred că mai merită să trăiesc.

Roti din nou maneta de viteză și mașina răspunse imediat.

– Încetinește, strigă Costa, ai să...

– Numai din cauza ta am mai trăit pînă acum. Am hotărît că noi-doi, tu și eu, ne vom sfîrși viața împreună.

Demiris îl privi îngrozit.

– Ce naiba spui? Încetinește, omule! O să murim aici!

– Așa este.

Roti din nou maneta de viteză și mașina se avîntă înainte.

– Ești nebun! strigă Demiris. Acum ești bogat. De ce să mori?

Buzele vinete ale lui Chotas se lungiră într-un zîmbet oribil.

– Nu, nu sînt bogat. Știi cine este bogat? Prietena ta, Maica Theresa. Am donat toți banii tăi mănăstirii din Ioannina.

Intrau cu o viteză neiertătoare într-o curbă fără vizibilitate, pe panta abruptă a muntelui.

– Oprește mașina imediat! urlă Demiris disperat.

Încearcă să prindă volanul, dar nu reuși.

– Îți dau tot ce vrei! urlă Demiris din nou. Oprește!

– Am tot ce îmi doresc, spuse Chotas.

În secunda următoare, zburau peste vîrful stîncii. Maşina a început o piruetă grotescă a morţii, rostogolindu-se pe panta abruptă a muntelui, pînă a ajuns în mare.

A urmat o explozie asurzitoare.

Apoi – tăcerea eternităţii.

SFÎRŞIT